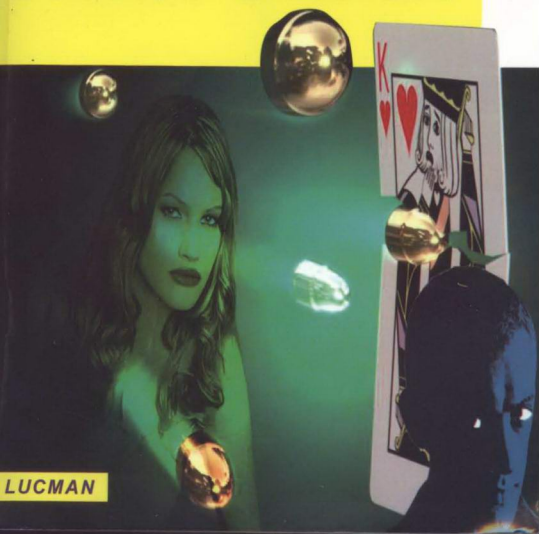

colecția romanul polițist

Dashiell Hammett

**DISPĂRUT
FĂRĂ URMĂ**

LUCMAN

Dashiell Hammett

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

Editor: Lucian BORLEANU

Redactor: Nicolae Constantinescu

Coperta: Flory PREDA

Tehnoredactare: Florența SAVA

Copyright © Editura Lucman

**Toate drepturile pentru ediția de față
sunt rezervate Editurii Lucman.**

**Reproducerea parțială sau integrală a textului
fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită
conform legilor în vigoare.**

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii:

Editura Lucman,

București, Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sector 1

Telefon/fax: 021/223.77.55

e-mail: comenzi@lucman.ro

www.lucman.ro

ISBN: 973-8465-36-2

Dashiell Hammett

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

**Traducere de
Diana CRISTESCU**

DASHIELL HAMMETT – REPERE BIOGRAFICE

Date personale

Numele adevărat: Samuel Dashiell Hammett.

Data nașterii: 27 mai 1894.

Locul nașterii: St. Mary's County, Maryland.

Naționalitatea: americană.

Educația: Școala Politehnică din Baltimore, până la vârsta de treisprezece ani.

Serviciul militar: Corpul de Ambulanțe Motorizate al armatei americane, în perioada 1918-1919, sergent; de asemenea, a servit în Corpul de Comunicații al armatei americane, în Insulele Aleutine, în perioada 1942-1945.

Starea civilă: căsătorit cu Josephine Annas Dolan în 1920; divorțat în 1937.

Copii: două fiice (din prima căsătorie).

Cariera profesională: A lucrat ca funcționar, ca docher și ca agent de publicitate; de asemenea, a fost detectiv particular la Agenția Pinkerton, între anii 1908-1922; scriitor cu normă întreagă începând din 1922; cronicar la *Saturday Review of Literature*, între anii 1927-1929, și la *Evening Post*, ediția de New York, în 1930.

Relații amoroase: În anul 1930, a început o relație de lungă durată cu Lillian Hellman.

Condamnări: În 1951, a fost condamnat pentru sfidarea Congresului și condamnat la șase luni de închisoare.

Afilieri: Liga Scriitorilor Americani, 1942, președinte; Congresul din New York pentru Drepturi Civile, în perioada 1946-1947.

Membru în: Comisia Consultativă a publicației *Soviet Russia Today*.

Data morții: 13 ianuarie 1961.

SCURTĂ BIOGRAFIE

În cei șaiszeci și șase de ani ai săi, Hammett a trăit cât pentru două vieți: anii petrecuți ca detectiv la agenția Pinkerton, lupta plină de eroism cu tuberculoza, cariera scriitoricească plină de succes și deschizătoare de drumuri, activitatea mondenă, activitatea politică și, să nu uităm, femeile, petrecerile și alcoolul...

Nașterea și alte date

Samuel Dashiell Hammett s-a născut la 27 mai 1894, într-un orașel din Maryland; a avut doi frați, el fiind mijlociul. Tatăl lui, Richard Hammett, fermier și politician local, avea reputația de mare amator de vinuri și de femei, trăsături pe care le va moșteni și fiul lui. La începutul secolului douăzeci, Richard Hammett a făcut o trecere prost inspirată de la partidul democrat la cel republican, încercând să candideze pentru o funcție publică. Pasul s-a dovedit a fi atât de dezastruos, încât s-a

văzut obligat să-și vândă ferma și să plece din oraș. După o scurtă ședere în Philadelphia, familia Hammett s-a stabilit în Baltimore, unde Richard Hammett s-a angajat ca agent comercial. Soția lui, Annie, a încurajat educația micului Samuel, care a devenit un cititor vorace; lectura intensă a rămas una dintre activitățile sale favorite pentru tot restul vieții.

În 1908, Richard Hammett era deja prea bolnav pentru a mai putea munci, iar tânărul Samuel, la vârsta de paisprezece ani, a fost obligat să renunțe la școală și să-și găsească o slujbă. A urmat un șir de slujbe prost plătite, între care funcționar în port, muncitor feroviar, curier și docher. Aceasta a durat până în anul 1915, când s-a angajat funcționar la biroul din Baltimore al Agenției de Detectivi Pinkerton. În mai puțin de zece ani, va începe să transforme această experiență într-unele dintre cele mai populare romane polițiste din acea vreme. Spre deosebire de misterele intelectualizate ale romanelor de acest gen publicate anterior, realismul fără podoabe al lui Hammett a transformat genul polițist într-o reacție serioasă la cultura urbană a epocii sale.

Agentul de la Pinkerton

Serviciul de la Pinkerton a avut, probabil cea mai mare influență asupra vieții lui Hammett. Nu se exagerează când se afirmă că aceștia au fost anii care i-au hotărât destinul. Avansând de la funcționar la agent operativ, Hammett a adunat materialul pe care îl va folosi în cele mai bune scrieri ale sale. I s-au deschis ochii

asupra unor nedreptăți din lume, experiențe care îi vor modela ulterior convingerile politice; tot în această perioadă, și-a elaborat un cod personal, neoficial, dar rigid, care va sta la baza acțiunilor sale până în ceasul morții. Și sănătatea i s-a deteriorat în această perioadă, în asemenea măsură, încât a ajuns extrem de conștient de propria mortalitate, fapt care a dat naștere setei de viață supraomenești care-l va anima.

Ca agent operativ al agenției Pinkerton, Hammett a călătorit prin țară, urmărind suspecti, adunând probe și împiedicând comiterea unor delikte. Avea dosare cu rapoarte despre cazuri de fraudă, de jaf și, tot mai des, despre rolul propriu de spărgător de grevă. (Hammett chiar a sugerat că se afla în Butte, Montana, în anul 1917, când a fost linșat Frank Little, reprezentantul organizației *International Workers of the World*.)

În anul care a urmat intrării Statelor Unite în primul război mondial, Hammett s-a lăsat vrăjit de publicitatea patriotică făcută pentru a atrage noi recruți și s-a înrolat în armată, o decizie cu repercusiuni dezastruoase asupra sănătății sale, căci, în urma epidemiei de gripă din anul 1918, Hammett s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Anii care au urmat au fost marcați de un șir neîntrerupt de internări în spital, de ameliorări și de recidive. Fiind lăsat la vatră, a obținut o pensie de invaliditate de la Biroul Veteranilor și, când sănătatea i-a permis, a încercat să-și reia activitatea la Pinkerton. În timpul unei spitalizări de lungă durată de la sfârșitul anului 1920, a legat o relație cu o asistentă, Jose Dolan, relație concretizată într-o sarcină. Cei doi s-au căsătorit și s-au instalat în San Francisco, în

iulie 1921; acolo s-a născut fiica lor, Mary, trei luni mai târziu.

San Francisco

La început, Hammett a încercat să-și continue activitatea de detectiv la biroul local al agenției Pinkerton (în această perioadă se crede că a lucrat la cazul de viol al lui Fatty Arbuckle), dar, la începutul anului 1922, lupta lui continuă cu tuberculoza a devenit prea grea și Hammett a demisionat pentru ultima oară.

Subvenționat de Biroul Veteranilor, s-a înscris la un curs de arta scrisului. Într-un interval scurt de timp, a început o lungă campanie de trimitere de materiale la diverse reviste. Ținta lui o constituiau în egală măsură publicațiile de înaltă ținută, dar și cele mai puțin elevate; cu iscusință, a studiat fiecare gen, pentru a-și asigura succesul. Prima sa nuvelă a fost publicată în anul 1922 de către revista selectă *The Smart Set*. Însă stilul lui curajos și direct se potrivea mai bine cu revistele polițiste mai scabroase ale vremii. Încetul cu încetul, scrierile lui au început să fie acceptate și publicate.

Ca urmare a carierei sale de la Pinkerton, revistele cu profil polițist dedicate cititorului de rând se arătau interesate de el, dar îl iritau: Hammett considera că povestirile din acea perioadă sunt complet lipsite de realism. (Descriind proza polițistă de dinaintea lui Hammett, Raymond Chandler a avut celebra replică despre crimele „înfăptuite cu pistoale de duel lucrate manual, cu curara și pești tropicali“.) În octombrie 1923, revista *Black Mask* a

acceptat *Arson Plus*, prima narațiune a lui Hammett care îl are ca personaj pe Agentul Continental. Hammett aspira să ajungă un scriitor „serios“ și, ca urmare, a continuat să publice în revistele de ținută, dar proza pe care o scria pentru cele de rând a început să aibă un public devotat.

La sfârșitul anului 1925, presiunile financiare ajung din ce în ce mai mari; Jose rămâne însărcinată pentru a doua oară, iar Biroul Veteranilor începe să-și reducă plățile. Hammett își suplimentează veniturile obținute prin scris, făcând reclame pentru prietenul lui, Albert Samuels, bijutier în San Francisco. În luna mai a anului 1926 i se naște al doilea copil, Josephine, dar, la scurt timp după aceea, starea sănătății lui ajunge atât de proastă, încât se vede obligat să se mute singur, ca să nu pună în pericol viața micuței.

Acest demers i-a dat lui Hammett mai multă libertate de a scrie, însă, fiind plăcut de femei și amator de băutură, i-a adus și alte libertăți. Cu toate că a continuat să-și viziteze soția și copiii și chiar a trăit cu ei din nou, între 1927 și 1929, se contura începutul unei separări care avea să devină permanentă.

Scriitorul

În anul 1927, vindecat de tuberculoză și cu energie reînnoită, Hammett a intrat în perioada în care *Black Mask* a publicat cele mai bune narațiuni avându-l ca personaj pe Agentul Continental.

În următorii câțiva ani, Hammett și-a ascuțit talentul de povestitor în paginile revistei *Black Mask*. În nuvelele

publicate aici, a introdus un personaj fără nume, cunoscut doar cu titulatura de „Agentul Continental“. Acest agent plin de realism și de simț practic, angajat al Agenției de Detectivi Continental, era antiteza tuturor detectivilor strălucitori și atoateștiutori care predominau în genul polițist. „Agentul Continental“, cu vorbirea sa dură și cu atitudinea degajată, a căpătat o popularitate incredibilă.

Cariera sa de romancier a început în februarie 1929, când Knopf a publicat *Red Harvest*, un thriller psihologic narat cu o voce pătrunzătoare și deopotrivă spontană, apărut inițial ca serial, în revista *Black Mask*. Romanul, în care a incorporat multe dintre cele văzute de el la Agenția Pinkerton, a câștigat un public apreciabil și, în scurt timp, au început să se scrie recenzii pozitive. Stilul necizelat, fără înflorituri, al primului romanul al lui Hammett a ajuns ulterior să fie cunoscut sub numele de „fără sentimentalisme“.

Pentru următorul său roman, Hammett a ales, ca personaj principal, un singuratic. Sam Spade, un bărbat dur și însingurat, care lucra dincolo de granițele legii, și-a făcut prima apariție în romanul care avea să devină cea mai renumită carte a lui Hammett, *The Malteze Falcon* (*Șoimul Maltez*) (1930). O poveste despre lăcomie și trădare, *Șoimul maltez* a fost publicat în șapte tiraje succesive, în primul an de la apariție. Versiunea cinematografică, realizată în 1941, cu Humphrey Bogart în rolul principal, exemplifică în cel mai fericit mod genul „fără sentimentalisme“. Detectivul „fără sentimentalisme“ este erou fără să vrea neapărat, dar o persoană idealistă. El abordează corupția societății căutând neobosit adevărul și fără să-i pese ce preț ar putea să aibă găsirea lui.

La un an după apariția *Șoimului maltez*, Hammett a publicat *The Glass Key* (*Cheia de sticlă*, 1931), povestea unei intrigi politice, centrate asupra relațiilor sociale ale celor avuți și asupra corupției puterii. Cotidianul *New York Times* a descris acest roman ca pe o combinație „între tradiția lui Sherlock Holmes și stilul lui Ernest Hemingway“. În același an, Hammett a intrat într-o relație furtunoasă cu Lillian Hellman, scriitoare de teatru. Doamna Hellman era o femeie puternică, spirituală, inteligentă și cu cunoștințe valoroase în mediul social. Povestea lor amoroasă l-a introdus pe Hammett în lumea, nouă și palpitantă pentru el, a înaltei societăți. Spre dezamăgirea doamnei Helman, Hammett și-a păstrat obiceiurile de o viață legate de excesul de alcool și de apetitul pentru femei. Deși relația lor, care a durat treizeci de ani, a fost foarte zbuciumată, cei doi au rămas prieteni pe toată durata vieții lui Hammett.

Pe la jumătatea anilor treizeci, Hammett se afla în culmea gloriei. Nu mai trebuia să se chinuie pentru a-și plăti chiria; s-a mutat la Hollywood și trăia în lumea exclusivistă a elitei hollywoodiene. În anul 1934, a publicat *The Thin Man*, roman ce înfățișa un fost detectiv care investiga dispariția unei persoane. În centrul acțiunii se află doi soți cu o viață sexuală libertină și îmbibată de alcool. Roman scandalos pentru acea perioadă, *The Thin Man* a fost cenzurat în mod repetat, dar rămâne cel mai mare succes comercial al lui Hammett. După *The Thin Man*, Hammett a început să se îndrepte, treptat, spre ieșirea din lumea literară. La sfârșitul anilor treizeci a lucrat pentru principalele studiouri de film, rescriind scenariile altora.

Deși a continuat să scrie pentru radio, în anii patruzeci, *The Thin Man* avea să rămână ultimul său roman.

Pentru restul vieții sale, Hammett s-a devotat politicii de stânga și apărării drepturilor civile. În timpul celui de-al doilea război mondial, la vârsta de patruzeci de ani, Hammett s-a înrolat ca simplu soldat în armată. Trei ani mai târziu, a fost lăsat la vatră onorabil, cu gradul de sergent. După aceasta a început să predea arta scrisului la un institut marxist din New York. În acest context, integritatea sa politică a fost pusă la încercare. Ca președinte al Congresului din New York pentru Drepturi Civile, Hammett garantase cauțiunea pentru un grup de comuniști judecați pentru conspirație. Aceștia au omis plata cauțiunii și Hammett a fost condamnat la închisoare, fiindcă a refuzat să divulge numele persoanelor de la care proveneau banii pentru cauțiune. A fost eliberat după șase luni de închisoare, a fost eliberat, dar la ieșirea din închisoare a constatat că Fiscul îi cere să achite o sută de mii de dolari, taxe restante.

Hammett și-a petrecut ultimii zece ani din viață într-o căsuță de țară în Katonah, New York. Izolat, nemaiaflându-se în centrul lumii literare, a continuat să bea foarte mult. În anul 1955, a suferit un infarct și a murit șase ani mai târziu, în New York City. Deși contribuția sa literară s-a rezumat la doar cinci romane, Hammett rămâne unul dintre scriitorii cei mai influenți ai epocii sale. Genul „fără sentimentalisme“ introdus de el a avut un efect profund, atât asupra filmelor de cinematograf, cât și asupra celor de televiziune, iar proza sa, scrisă fără compromisuri, în limbajul omului de rând, a influențat mai multe generații

de scriitori dintre cei mai diferiți, cum ar fi Raymond Chandler și William Burroughs.

Succesul

Romanul *Cheia de sticlă* a fost terminat în New York, la sfârșitul anului 1929. Hammett, ajuns un autor foarte la modă, își lăsase soția și copiii pe Coasta de Vest. Tuberculoza fiind într-o perioadă de remisie, putea să ia măsuri ca să-și ruineze iarăși sănătatea. A participat la petreceri, a cunoscut scriitori celebri, ca S. J. Perelman și Dorothy Parker și s-a angajat într-o „campanie“ de consum alcoolic care va ajunge legendară.

În vara anului 1930, atras de un salariu mare, Hammett s-a mutat la Hollywood, unde a intrat în marea masă a scriitorilor de succes care câștigau bani frumoși la studiourile cinematografice. Și-a instalat familia într-o reședință separată din Los Angeles și a început relația cu Lillian Hellman, care, sub tutela lui Hammett, avea să devină o scriitoare de teatru cu mare succes. În relațiile sale cu femeile, Hammett ignora orice pretenție la fidelitate; mai ales în această perioadă, cheltuia multă energie și mulți bani cu femei elegante (și cu unele nu tocmai elegante). Este greu de imaginat de cât de mulți bani dispunea în această perioadă; spre exemplu, numai drepturile pentru cinematografie la *Cheia de sticlă* au fost vândute pentru douăzeci și cinci de mii de dolari. Dar o serie de șederi în hoteluri scumpe și, mai apoi, cumpărarea unei case în Bel Air, împreună cu jocurile de noroc, petrecerile, prostituatele și darurile pentru cea mai recentă

iubire a sa i-au devorat, în scurt timp, veniturile. Doamna Hellman a găsit multe dintre aceste lucruri greu de suportat, dar între cei doi se crease o legătură autentică, transformată în cele din urmă într-o prietenie plină de iubire, care avea să dureze până la moartea lui Hammett.

Contractul cu MGM s-a concretizat în scenariul filmului *City Streets*, dar numeroasele distracții din Hollywood au început să-și spună cuvântul și Hammett a ajuns să petreacă tot mai puțin timp muncind. Însă, cumva, a reușit să termine unele nuvele, între care *Woman in the Dark*, iar în anul 1933, ultimul său roman, *The Thin Man* (*Dispărut fără urmă*), care a fost transformat într-o serie de filme de succes, cu William Powell și Myrna Loy. În ciuda cheltuielilor nesăbuite, acțiunile lui Hammett se mențineau la cote foarte înalte. De asemenea, King Features Syndicate, condus de William Randolph Hearst, l-a angajat (contra unei sume considerabile) să scrie dialogurile pentru o nouă serie de benzi desenate, *Dashiell Hammett's Secret Agent X-9*, contract care a durat mai puțin de un an, căci Hammett și-a pierdut interesul și a ajuns să întârzie tot mai mult cu predarea lucrărilor.

Politica și războiul

Hammett a început să scrie articole și recenzii, dar fără prea mare tragere de inimă, și a continuat să manevreze sume mari de bani. În anul 1927, a vândut drepturile integrale pentru toate personajele din *The Thin Man* cu patruzeci de mii de dolari. Din când în când, o parte din bani ajungeau la soția și la copiii săi, sub formă

de cadouri, dar, în decursul anilor, Jose avea să primească prea puțin sprijin financiar.

Hammett a urmărit desfășurarea Războiului Civil din Spania și evenimentele din Germania nazistă și a început să scrie articole și să sprijine grupările antifasciste. Cu câțiva ani mai devreme, fusese implicat în crearea *Screen Writers Guild* („Breasla scenariștilor de film“) și a *League of American Writers* (Liga scriitorilor americani); încă din perioada agenției Pinkerton, concepțiile sale politice înclinau spre stânga.

În ciuda numeroaselor promisiuni făcute editorilor săi, Hammett n-a mai scris alt roman, după *The Thin Man*. Recunoscând că stilul său de viață nu îmbunătățește cu nimic situația, a renunțat la băutură o perioadă destul de lungă, între 1937 și 1938, dar, în loc să muncească, a căzut în depresie; în cele din urmă, a capitulat și s-a întors la sticlă. Dezmățul alcoolic copios care a urmat l-a dus la prăbușire, la internarea în spital și apoi la o perioadă de recuperare, pe coasta de est, cu doamna Hellman.

La început, Hammett s-a opus implicării Statelor Unite în al doilea război mondial, dar, după intrarea americanilor în război, în 1941, s-a răzgândit și a încercat să se înroleze. Lucru deloc surprinzător, armata nu voia în nici un caz să aibă de a face cu un tuberculos alcoolic de patruzeci și șapte de ani, așa că a fost refuzat. În septembrie 1942, a treia cerere de înrolare i-a fost acceptată (faptul că medicul de la recrutare era un admirator al scrierilor sale a avut, probabil, un amestec), așa că a intrat pentru a doua oară, ca soldat, în viața de armată. Trimis mai întâi în New York și apoi în alte baze americane, a

făcut instrucție și, după scurt timp, a fost promovat la gradul de caporal. În cele din urmă, în anul 1943 a fost trimis într-o unitate militară îndepărtat din Alaska, în Insulele Aleutine.

Hammett a savurat viața de rutină, întreruptă doar de redactarea scrisorilor și de lecturi. A fost avansat la gradul de sergent și i s-a cerut să conceapă un ziar pentru soldații de la baza din Aleutine (lucru care ar fi îngrozit FBI-ul, care îi urmărise activitățile până la înrolare, după care îi pierduse urma). Ziarul, *The Arkadian*, a avut un succes uriaș; mai târziu, în 1944, Hammett a colaborat la scrierea unei cronici, numită *Bătălia din Aleutine*, care a primit laude oficiale.

Pacea

La scurt timp după război, Hammett și-a reluat obiceiurile vechi. În anii patruzeci, au apărut mai multe piese de teatru radiofonic polițiste, avându-i ca personaje pe Thin Man și pe Sam Spade, ceea ce i-a mai rotunjit veniturile. Fiica sa, Mary, care crescuse și era cam nebunatică, a venit la el, pe coasta de est. Doamnei Hellman nu i-a plăcut de ea și acest lucru, împreună cu obiceiul lui de a bea, care ajunsese la extrem, au împins-o să-i spună lui Hammett că s-a săturat și că nu mai vrea să-l vadă vreodată. Însă nu s-a întâmplat chiar așa; spre sfârșitul aceluși an, Hammett a suferit o prăbușire fizică; medicii i-au spus că, dacă nu renunță la băutură, se află la un pas de moarte, așa că a renunțat, în cele din urmă – de data asta a renunțat de-a binelea.

Relația lui cu doamna Hellman s-a îmbunătățit; și-a petrecut următorii câțiva ani citind, scriind câte ceva și îndeplinindu-și îndatoririle politice. Una dintre acestea a constat în a gira fondul de cauțiune pentru un grup de comuniști, condamnați pentru „activități ne-americane“, care își așteptau recursul. În iulie 1951, patru comuniști au omis plata cauțiunii, iar garanții fondului au fost luați la întrebări. FBI-ul a percheziționat casa doamnei Hellman, iar ulterior, Hammett a fost convocat în fața unui complet de judecată districtual, pentru a răspunde la întrebări privind rolul său de garant și identitatea persoanelor care au alimentat fondul. Hammett a invocat Amendamentul Cinci și a fost trimis fără întârziere la închisoare. Șase luni mai târziu, când a ieșit de acolo, era doar umbra omului de dinainte.

Sfârșitul

Ultimii ani ai vieții lui Hammett au fost întrucâtva mai calmi. La ieșirea din închisoare, avea sănătatea șubredă și starea nu i-a fost cu nimic îmbunătățită de faptul că Fiscul i-a emis o factură în valoare de o sută de mii de dolari și i-a confiscat toate veniturile. Hammett a acceptat cu eleganță oferta caritabilă a unui prieten din nordul statului New York și s-a dus să locuiască la el, în căsuța portarului. În anul 1953, Hammett a fost convocat în fața senatorului McCarthy (a fost întrebat dacă romanele sale ar trebui să se găsească în bibliotecile publice!); și de această dată, a invocat de mai multe ori Amendamentul Cinci. A făcut ultima încercare serioasă de

a scrie, concretizată într-o lucrare semi-autobiografică, intitulată „Laleaua“. În 1955, a suferit un infarct, în urma căruia a rămas foarte slăbit. Și-a petrecut restul timpului pescuind, citind și discutând cu doamna Hellman. A murit la 13 ianuarie 1961 și, profitând de dreptul pe care i-l dădea statutul de veteran al armatei americane, a fost înmormântat în Cimitirul Național Arlington.

Moartea lui Hammett a impus o reevaluare a carierei sale; după editorialul elogios, publicat în *New York Times*, a devenit un personaj respectabil, iar influența sa asupra genului polițist a început să fie apreciată.

CAPITOLUL I

Așteptam cu spatele la bar, într-un local de pe Fifty-second Street, venirea Norei de la cumpărăturile pentru Crăciun, când o tânără femeie, care stătea la o masă cu alte trei persoane, se ridică și se îndreptă spre mine. Era mică de înălțime, blondă, iar mutrișoara și posteriorul ei, peste care se mula stofa albastră a taiorului, erau plăcute privirii.

– Te numești cumva Nick Charles? mă întrebă ea.

– Chiar el, am spus eu.

Îmi întinse mâna.

– Eu sunt Dorothy Wynant. Cred că pe mine m-ai uitat, dar. De tatăl meu, Clyde Wynant, trebuie să-ți aduci aminte...

– Desigur, am întrerupt-o eu, și-mi amintesc chiar și de tine; dar erai o puștoaică de unsprezece-doisprezece ani, nu-i așa?

– Da, de atunci au trecut opt ani. Îți amintești poveștile pe care mi le spuneai de fiecare dată când ne vizitai? Chiar erau adevărate?

– Mă îndoiesc. Ce mai face tatăl tău?

Izbucni în râs.

– Asta voiam să te întreb și eu! spuse tânăra. Mama a divorțat de el și mai aflu câte ceva numai din ziare, când se scrie despre experiențele lui. Nu l-ai mai văzut?

Am întrebat-o ce voia să bea.

– Whisky cu apă minerală, spuse ea.

Paharul meu era gol, astfel că am comandat două băuturi și am răspuns:

– Nu, locuiesc la San Francisco.

– Aș vrea atât de mult să-l văd, spuse ea, trăgându-și silabele. Dacă ar ști, mama s-ar înfuria de-a dreptul, dar mi-e dor de el. Ce să fac? Nu mai locuiește în casa de pe Riverside Drive, nu figurează în cartea de telefoane...

– Încearcă să iei legătura cu avocatul lui..., am sfătuit-o eu.

– Cine e avocatul lui? întrebă ea cu privirea sclipind.

– Un anume Mac... Mac și nu mai știu cum. Ah, da – Macaulay. Parcă locuia în Singer Building.

– Împrumută-mi, te rog, cinci cenți, spuse ea.

Intră în cabina telefonică.

– L-am găsit, spuse ea și se întoarse zâmbind. Biroul lui este chiar în colțul lui Fifth Avenue.

– Tatăl tău?

– Nu, avocatul. Spune că tatăl meu nu este în New York. Mă duc chiar acum până la el.

Ridică paharul.

– Pentru viața de familist, spuse ea. Ascultă, de ce...

În acea clipă, Asta își făcu apariția și se repezi cu labele din față în stomacul meu.

– S-a distrat pe cînste, spuse Nora de la celălalt capăt al lesei. A răsturnat un stand cu jucării de la „Lords and Taylor”; a început să-i lingă gleznele unei grășane idioate, care s-a speriat, și a fost mângâiat de trei polițiști.

Am făcut prezentările.

– Soția mea – Dorothy Wynant. Tatăl ei mi-a fost client

pe vremea când Dorothy era atâtica. Wynant este un individ de treabă, dar cam țicnit.

– M-a fascinat întotdeauna, spuse tânăra despre mine. Un detectiv din cap până-n picioare. Îl băteam la cap mereu să-mi povestească aventurile pe care le trăia. Îmi spunea numai minciuni gogonate, dar eu îl credeam.

– Pari obosită, i-am spus eu Norei.

– Chiar sunt obosită, răspunse ea. Să mergem la o masă.

Dorothy decretă că trebuia să se ducă la prietenii ei. Îi strânse mâna Norei. Ne invită la ea, mai degrabă la mama ei – care acum se numea doamna Jorgensen – la hotelul *Courtland*. Am răspuns amândoi că vom fi încântați să răspundem invitației ei. Locuiam la hotelul *Normandia* și aveam de gând să mai rămânem în New York încă o săptămână sau două. Dorothy mângâie câinele pe cap și plecă. Noi ne-am dus la o masă.

– Frumoasă fată! remarcă Nora.

– Depinde de gust, am spus eu.

– Care este tipul tău de femeie? întrebă Nora, râzând.

– Al tău, scumpo. Brunetă, nu prea slabă, naivă.

– Dar roșcata care te-a agățat ieri-seară la familia Quinn?

– Prostuțo! am exclamat eu, voia doar să-mi arate niște timbre japoneze.

CAPITOLUL II

Adoua zi, m-a sunat Herbert Macaulay.

– Alo! spuse el, am aflat de la Dorothy Wynant că te-ai întors la New York. Te invit la masă.

– Cât este ceasul? am întrebat.

– Unsprezece și jumătate. Te-am trezit?

– Da, am spus eu, dar nu face nimic. Poți să vii să luăm masa la mine. Îmi simt gura ca de iască și n-am chef să ieșim în oraș... Perfect! Să spunem, peste o oră.

Am băut un pahar împreună cu Nora care se pregătea să se ducă la coafor și, după ce am făcut duș, am mai băut unul. Începeam să mă simt mai bine, când telefonul a sunat din nou.

– Domnul Macaulay este la dumneavoastră? a întrebat un glas de femeie.

– N-a ajuns încă.

– Scuzați-mă că vă deranjez, dar sunteți amabil să-l rugați să sune la birou imediat ce ajunge? Este extrem de urgent.

I-am promis interlocutoarei mele că așa voi face.

Macaulay a sosit zece minute mai târziu. Era un tip înalt, cu un păr creț, cu un ten închis la culoare, un bărbat chipeș, de vârsta mea – patruzeci și unu de ani, dar care părea

mult mai tânăr. Era considerat un avocat excelent. Lucrasem împreună pe când stăteam în New York și ne înțeleseserăm întotdeauna perfect.

Ne-am strâns mâna, ne-am dat câteva palme pe spate și m-a întrebat dacă afacerile merg bine.

– Nu prea rău, i-am răspuns eu.

L-am întrebat același lucru, mi-a răspuns la fel și i-am spus că fusese căutat de la birou.

După ce-a sunat la serviciu, s-a întors spre mine, încruntat și îngrijorat.

– Wynant este în oraș, spuse el. Vrea să-mi vorbească.

M-am întors cu un pahar în fiecare mână.

– Masa mai poate aștepta..., am spus eu.

– Ca și Wynant, mă întrerupse Macaulay, luând paharul pe care i-l întindeam.

– Tot așa de ȋicnit este? am întrebat.

– Nu e de glumit, răspunse el grav. Știi că a petrecut aproape un an într-un sanatoriu de boli nervoase, în '29?

– Poftim?!

Dădu din cap, apoi se așeză, puse paharul pe o masă, la îndemână, și se aplecă spre mine.

– Ce pune la cale Mimi, Charles? mă întrebă el.

– Mimi? Ah, da! Soția lui sau fosta lui soție. N-am idee. De ce ar pune ceva la cale?

– Așa e firea ei, spuse el cu răceală, apoi adăugă, accentuând silabele: Am crezut că ești la curent cu întreaga poveste.

Deci, asta era.

– Mac, nu mai sunt detectiv... din 1927, i-am răspuns eu.

Mă privi uimit.

– Nu glumesc, am continuat eu. La un an după ce m-am căsătorit, socrul meu a murit, lăsându-i Norei o mică fabrică de cherestea, o cale ferată și câteva nimicuri. Am lichidat agenția ca să conduc afacerile. Oricum, n-aș fi lucrat sub nici o formă pentru Mimi Wynant, Jorgensen sau cum o chema-o. Niciodată nu m-a suferit, și nici eu pe ea.

– Nu m-am gândit că...

Macaulay nu-și duse fraza până la capăt. Luă paharul de pe masă, apoi îl puse la loc și spuse:

– Mimi m-a sunat marți ca să mă întrebe unde este Wynant. Ieri, Dorothy m-a sunat și ea, spunându-mi că tu i-ai dat adresa mea, apoi m-a vizitat. Atunci, am crezut că încă mai ești detectiv și doream să aflu...

– Doar nu ți-au spus Mimi și Dorothy că...

– Ba da. Voiau să-l vadă, în amintirea vremurilor trecute. Vorbe cum nu se poate mai grăitoare...

– Voi, avocații, căutați întotdeauna sensurile ascunse ale cuvintelor. Poate că este adevărat. Mai este și problema financiară. Dar ce e cu toată tevatura asta? Wynant nu vrea să fie găsit?

Macaulay ridică din umeri.

– Nu știu mai multe decât tine, spuse el. Nu l-am mai văzut din octombrie.

Luă încă o înghițitură de alcool.

– Cât stai la New York? întrebă el.

– Până la începutul lui ianuarie, am răspuns eu.

Acestea fiind spuse, am comandat prin telefon prânzul.

CAPITOLUL III

În acea seară, am mers împreună cu Nora la „Little Theatre“ unde am asistat la premiera spectacolului *Honeymoon*, apoi la dansul unor artiști care se numeau Freeman sau Fielding, nu mai știu exact. A doua zi de dimineață, când m-a trezit Nora, mă simțeam ca și cum nu dormisem toată noaptea. Soția îmi dădu o ceașcă cu cafea și ziarul.

– Ia citește aici, spuse.

Am citit răbdător două-trei paragrafe, apoi am lăsat ziarul și am înghițit o gură de cafea.

– Ridicol, am zis, dar, în locul articolului ăstuia despre alegerile municipale din New York, tare aș bea un whis...

– Nu acolo! exclamă Nora. Aici.

Îmi arătă cu degetul un articol.

SECRETARA UNUI INVENTATOR A FOST ASASINATĂ ÎN PROPRIA CASĂ. TRUPUL JULIEI WOLF A FOST GĂSIT CIURUIT DE GLOANȚE. POLIȚIA ÎL CAUTĂ PE PATRONUL EI, CLYDE WYNANT.

Corpul ciuruit de gloanțe al Juliei Wolf, de treizeci și doi de ani, secretara particulară a lui Clyde Wynant,

cunoscutul inventator, a fost descoperit ieri, după-amiază, în apartamentul victimei din imobilul numărul patru sute unsprezece de pe Fifty-fourth Street, chiar de către doamna Christian Jorgensen, fosta soție a inventatorului. Doamna Jorgensen se dusese acasă la secretara fostului soț ca s-o întrebe care era adresa actuală a acestuia.

Doamna Jorgensen, care s-a întors luni dimineața din Europa, unde a locuit șase ani, a declarat la poliție că a auzit gemete în clipa în care a sunat la ușa Juliei Wolf. L-a chemat apoi pe liftier, Merwin Holly, care l-a anunțat pe Walter Meany, administratorul blocului. Julia Wolf era întinsă pe jos, în cameră, cu pieptul străpuns de patru gloanțe de calibrul treizeci și doi. A murit fără să-și fi recăpătat cunoștința, înainte de sosirea Salvării și a Poliției.

Herbert Macaulay, avocatul lui Wynant, a declarat că nu l-a mai văzut pe clientul lui din octombrie. Inventatorul îl sunase pe Macaulay chiar în ajunul crimei, rugându-l pe avocatul lui să se întâlnească, dar nu și-a făcut apariția. Avocatul a declarat că nu știe unde locuiește în prezent Wynant. Julia Wolf a fost secretara inventatorului timp de opt ani. Nu știa absolut nimic despre familia sau cunoștințele victimei. Nu poate fi decât o sinucidere... Însuși aspectul rănilor...

Restul articolului era consacrat informațiilor uzuale furnizate de poliție.

– Crezi că el a omorât-o? întrebă Nora după ce am lăsat deoparte ziarul.

– Wynant? Nu m-ar mira. Este sărit complet de pe fix.

– Îl cunoști?

– Da. Ce-ar fi să bem un păhărel?

– Cum era victima?

– Nu arăta rău, era o fată frumușică, ageră la minte și tare de nervi. Avea exact ceea ce-i trebuia ca să poată trăi alături de un asemenea om.

– Trăia cu el?

– Da, dar dă-mi ceva de băut, te rog. Vreau să spun că, atunci când i-am cunoscut, trăiau împreună.

– De ce nu mănânci ceva înainte să bei? Îi plăcea de el sau...?

– Nu știu. Este prea devreme ca să mănânc.

Când Nora deschise ușa ca să iasă, câinele se năpusti în cameră, se ridică cu labele pe marginea patului și-și lipi botul de obrazul meu. L-am scărpinat pe cap, încercând să-mi amintesc ce-mi spusese Wynant despre femei și câini. Nu am reușit să-mi aduc aminte, dar aveam impresia că vorbele lui erau potrivite pentru a descrie acele clipe.

Nora se întoarse cu două pahare și cu noi întrebări.

– Cum arată?

– Înalt, peste un metru optzeci, foarte slab, cel mai slab om pe care l-am văzut vreodată. Are probabil cincizeci de ani, păr alb, este certat cu frizerul, mustața parcă a scăpat dintr-o bătălie și are ticul să-și roadă unghiile.

Am dat la o parte câinele și am luat paharul pe care mi-l întindea soția mea.

– Interesant personaj, n-am ce zice, spuse Nora. Ce treburi aveai cu el?

– Un individ care lucra pentru Wynant îl acuza că-i furase o idee, o invenție. Individul se numea Rosewater. L-a amenințat pe Wynant că-l ucide, că-i aruncă în aer casa, că-i răpește copiii, că-i înjunghie soția și multe altele, dar Wynant

nu l-a luat în seamă. N-am reușit să-l prindem niciodată, probabil că a șters-o. Oricum, amenințările lui au luat sfârșit și totul a revenit la normal.

– Dar Wynant chiar furase invenția? întrebă Nora, punând paharul pe masă.

– Liniște! am spus eu. Este ajunul Crăciunului, nu se cade să ne bârfim aproapele.

CAPITOLUL IV

După-amiază, am scos-o la plimbare pe Asta. Le-am explicat unor curioși că era un Schnauzer, și nu o corcitură dintre un terrier scoțian și unul irlandez, m-am oprit la Jim, unde am băut două pahare, și am dat de Larry Crowley pe care l-am invitat acasă. Aici, i-am găsit pe soții Quinn, pe Margot Innes, pe un tip, al cărui nume nu l-am înțeles, și pe Dorothy Wynant. Nora tocmai le oferea tuturor cocteiluri.

Dorothy îmi spuse că voia să-mi vorbească, drept pentru care ne-am dus în dormitor, cu paharele în mână.

– Nick, crezi cumva că tatăl meu a ucis-o? mă întrebă ea pe nepusă masă.

– Nu, am răspuns eu, de ce aş crede asta?

– Oricum, poliția... Să ne gândim logic: era amanta lui, nu-i așa?

– Da, cel puțin când i-am cunoscut eu.

– Este tatăl meu, spuse ea, privind țintă paharul. Nu l-am iubit niciodată nici pe el, nici pe mama.

Ridică privirea spre mine.

– Nici pe Gilbert nu-l iubesc, adăugă ea.

Gilbert era fratele ei.

– N-ai ce-i face, am spus. Mulți nu-și iubesc părinții.

– Tu îi iubești pe ai tăi? întrebă ea.

– Pe părinții mei?

– Nu, pe ai mei. Și nu-mi mai vorbi ca unei fetițe de doisprezece ani, spuse ea încruntată.

– Nu vorbesc așa din cauza asta, ci pentru că m-am cam amețit.

– Se vede, deci?

– Ai avut dreptate, am răspuns, dând din cap, ești doar un copil răsfățat. Mă lipsesc de asta, dacă vrei să știi.

– Ce te-a apucat? întrebă ea, sincer surprinsă.

– Multe.

Harrison Quinn deschise ușa.

– Vino, Nick, hai să facem un ping-pong!

– Imediat!

– Adu-o și pe păpușa asta, rânji el și închise ușa.

– Bănuiesc că nu-l cunoști pe Jorgensen, continuă Dorothy.

– Cunosc pe cineva pe nume Nels Jorgensen.

– Unii oameni au un noroc chior. Al nostru a fost Christian Jorgensen, o pasăre rară. Tipic pentru mama! A divorțat de un nebun și s-a lipit de un gigolo!

Tăcu, privindu-mă printre lacrimi.

– Ce să fac, Nick? spuse ea, înăbușindu-și suspinele.

Vorbea ca un copil speriat.

Am luat-o de după umeri și m-am străduit să emit niște mormăituri reconfortante. Ea începu să-mi ude reverul sacoului. Sună telefonul. La radio, în salon, se auzea *Rise and Shine*. Paharul meu se golise pe nesimțite.

Tânăra începu din nou să hohotească.

– Nu te mai gândi la ei, i-am spus într-un târziu.

- Nu pot să nu mă gândesc la mine, îmi replică ea.
- Cred că n-am înțeles ce vrei să spui! am remarcat.
- Nu încerca să mă păcălești, zise ea pe un ton umil.

Nora intră ca să răspundă la telefon. Mă privi cu sprâncenele ridicate a întrebare. I-am făcut cu ochiul peste capul lui Dorothy. Când Nora spuse „Alo!“, micuța tresări, se depărtă brusc de mine și roși.

- Scuzați-mă..., bâigui ea... eu... eu... eu nu...

Nora îi zâmbi amical.

- Nu fi proastă, i-am spus eu.

Dorothy își scoase batista și-și șterse ochii.

- Da, spuse Nora în receptor. Să văd dacă este aici.

Cine-l caută, vă rog?

Acoperi receptorul cu mâna.

- Este un tip, Norman. Vrei să vorbești cu el?

Am luat telefonul din mâna ei.

- Alo?

Un glas răgușit întrebă:

– Domnul Charles? Domnul Charles, directorul Trans-American Detective Agency, nu-i așa?

- Cine sunteți?

– Albert Norman, domnule Charles, dar cred că numele meu nu vă spune mare lucru. Am o propunere pentru dumneavoastră. Sunt convins că...

- Ce propunere?

– Nu vă pot spune la telefon, domnule Charles, dar, dacă sunteți de acord să vin acasă la dumneavoastră și să-mi acordați o jumătate de oră, vă garantez...

– Îmi pare rău, l-am întrerupt eu, sunt ocupat până peste cap...

– Dar, domnule Charles, este vorba de...

La celălalt capăt al firului, se auzi brusc un zgomot puternic ce părea o detunătură sau bufnetul căderii unui obiect. Am spus „Alo!” de trei-patru ori, fără să obțin un răspuns, și am închis.

Între timp, Nora o trăsesese pe Dorothy în fața unei oglinzi și încerca să-i refacă machiajul.

– Încă unul care vrea să mă convingă de ceva! am spus eu și m-am dus în salon ca să-mi umplu paharul.

Numărul invitațiilor sporise. Vorbeam acum cu mai mulți deodată. Harrison Quinn, când mă văzu, se ridică de pe canapea, unde stătuse lângă Margot Innes.

– Și acum, la ping-pong! exclamă el.

Asta sări pe mine. Am oprit radioul și mi-am turnat un cocteil. Omul căruia nu-i reținusem numele spuse:

– Când o să înceapă revoluția, o să ne pună pe toți la perete... asta pentru început...

Perspectivă care părea să-l încânte.

Quinn își umplu și el paharul. Făcu un semn din cap spre ușa dormitorului.

– Unde-ai găsit-o pe micuța blondă? întrebă el.

– Am pus-o să-mi stea pe genunchi..., i-am răspuns eu.

– Pe care genunchi? întrebă el. Pot să pun și eu mâna pe locul cu pricina?

Nora și Dorothy ieșiră din dormitor. Am zărit jurnalul de seară pe aparatul de radio și m-am dus să-l iau. Pe manșetă, scria:

JULIA WOLF A FOST AMANTA UNUI GANGSTER.
ARTHUR NUNHEIM A IDENTIFICAT CADAVRUL.
WYNANT TOT NU A FOST GĂSIT.

Dispărut fără urmă

Nora murmură în urechea mea:

– I-am spus să rămână la cină, fii amabil cu biata copilă

(Nora are douăzeci și șase de ani), este tulburată.

– Cum dorești! am răspuns.

M-am întors. Dorothy râdea, ascultându-l pe Quinn.

– Dacă te amesteci unde nu-ți fierbe oala, să nu vii

după aceea la mine ca să plângi pe umărul meu.

– Nici o grijă, îmi răspunse ea. Ești un bătrânel senil pe

care-l ador. Nu citi asta aici!

Îmi luă ziarul din mâini și-l ascunse în spatele ra-

dioului.

CAPITOLUL V

În acea seară, Nora nu reușea să adoarmă. Citea memoriile lui Șaliapine. Când tocmai reușisem să ațipesc, mă trezi întrebându-mă:

– Dormi?

I-am răspuns că dormeam.

Atunci, aprinse o țigară pe care mi-o dădu mie și își aprinse una și pentru ea.

– Nu ai mai vrut să faci pe copoiul, măcar așa în timpul liber, nici chiar când ți s-a prezentat o afacere excepțională, precum cazul Lindb..., spuse ea.

– Ascultă, scumpo, am întrerupt-o eu. Wynant a ucis-o, și polițaii or să-l prindă și fără mine. De altfel, puțin îmi pasă!

– Nu asta voiam să spun, dar..., continuă Nora.

– Și, în plus, n-am timp, sunt prea ocupat să te supraveghez să nu toci banii pentru care m-am însurat cu tine.

Am tăcut și am sărutat-o, râzând.

– Ce zici, bem un păhărel ca să dormim mai bine?

– Nu, mulțumesc, spuse ea.

– Pentru mine, este absolut necesar, am insistat eu.

Când m-am întors cu paharul de whisky și sifon, Nora privea în gol, încruntată.

– Este drăguță puștoaica, dar complet sărită de pe fix. Așa tată, așa fiică. Mă întreb adeseori dacă spune ce gândește și dacă ce gândește este și adevărul. Îmi place mult, dar cred că te...

– Mă întreb dacă mie-mi place, mă întrerupse Nora, dusă pe gânduri. Este o puștoaică, dar, dacă ceea ce spune este numai pe sfert adevărat, atunci este în mare încurcătură.

– N-o pot ajuta, am precizat eu.

– Fata crede exact contrariul.

– Știu. Și tu la fel. Asta demonstrează că, orice ai gândi, se găsește întotdeauna cineva care să te susțină.

Nora suspină.

– Dacă n-ai fi atât de rău, poate că am reuși să discutăm.

Se aplecă spre mine și luă o înghițitură din paharul meu.

– O să-ți dau cadoul de Crăciun chiar acum, continuă ea, dacă mi-l dai și tu pe al tău.

Am clătinat din cap.

– Nu, ți-l dau la micul-dejun.

– Dar este deja Crăciunul, protestă ea.

– La micul-dejun!

– La naiba! exclamă ea, atunci, sper să-mi dai ceva care să nu-mi placă!

– Tot va trebui să le păstrezi! Tipul de la Acvaniu m-a avertizat că nu le va primi înapoi... Mi-a spus că a smuls deja cozile...

– Nu mori dacă încerci măcar s-o ajuți. Are atâta încredere în tine, Nick!

– Grecii inspiră încredere tuturor!

– Poftim?

– Mereu te amesteci...

– Voiam doar să te întreb dacă Mimi știa că Julia Wolf

era amanta soțului ei?

– Nu știu. Nu avea de unde să afle.

– Cum arată soția lui?

– Nu știu. Ca oricare altă femeie.

– Frumoasă?

– A fost în tinerețe.

– Bătrână?

– Patruzeci – patruzeci și doi de ani. Las-o baltă, Nora.

Familia Charles să-și vadă de treaba ei, iar Wynant, de-a lor.

– Până la urmă, cred că un pahar nu mi-ar strica, spuse

ea bosumflată.

M-am dus să-i pregătesc un cocteil. Când m-am întors în cameră, telefonul începu să zbârnâie. Am privit spre ceasul de pe masă: era aproape ora cinci dimineța.

Nora răspunse la telefon.

– Alo, da! Eu sunt.

Îmi aruncă o privire crucișă. Am făcut semn din cap că nu.

– Da... bineînțeles... da... sigur...

Închise și-mi zâmbi.

– Strălucești, ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

– Dorothy vine încoace. Pare cu moralul la pământ.

– Nici nu se putea mai bine! am spus eu, apucând hala-

tul. Mă temeam că va trebui să mă străduiesc din răputeri să adorm.

Pe burtă, în pat, Nora își căuta de zor papucii.

– Bătrân cârcotaș ce ești, poți dormita în timpul zilei!

Îi găsi în cele din urmă și se încălță cu ei.

– Chiar îi este atât de frică de mama ei? întrebă ea.

– Are și de ce! Mimi este o cățea!

Nora mă privi fix, apoi zise târăgănat:

– Îmi ascunzi ceva!

– Scumpa mea, voiam să te protejez! De fapt, Dorothy este fiica mea. Nu știu ce-a fost în capul meu atunci, Nora. Era primăvară. Veneția... eram tânăr... sub clar de lună...

– Foarte amuzant! Nu ți s-a făcut foame?

– Depinde de tine. Tu ce-ai vrea?

– Sandvișuri cu file de vită cu ceapă și cafea.

Dorothy apăru tocmai când făceam comandă la un magazin deschis non-stop. Am găsit-o pe culoar, abia ținându-se pe picioare.

– Îmi pare rău, Nick, spuse ea, că vă plictisesc atâta, dar nu mă pot întoarce acasă în halul ăsta. Mi-e frică! Vă rog, lăsați-mă să stau la voi!

Era beată criță. Asta îi mirosi picioarele.

– Șșșt! Ești binevenită. Ia loc. Am comandat cafea.

Unde te-ai îmbătat în halul ăsta?

Se ridică și scoase un revolver vechi din buzunarul paltonului.

– Ia privește! spuse ea.

Agită arma în direcția mea. Încântată, Asta se agita și sărea spre obiectul strălucitor. Nora își înăbuși un strigăt, iar eu am simțit trecându-mă fiori pe șira spinării. Am alungat cățeaua și am luat arma din mâna fetei.

– Asta ce mai e? am întrebat eu. Ia loc odată.

Am pus pistolul în buzunarul halatului și am împins-o pe Dorothy spre un scaun.

– Nu mă certa, Nick! gemu ea. Poți să-l păstrezi, nu vreau să intru în bucluc.

– De unde l-ai luat?

– Dintr-un bar de pe Tenth Avenue, în schimbul...
brățării mele cu smaralde și diamante.

– Și ai câștigat-o înapoi la zaruri, pentru că încă o ai la mână.

– Ca să vezi! Și totuși, credeam..., spuse ea uluită.

Am dat din cap și am privit-o pe Nora.

– Ia-o ușor! îmi atrase atenția ea.

– Mă ia ușor, Nora, te asigur, spuse repede Dorothy.

Este singurul de pe lumea asta în care am încredere.

M-am gândit că soția mea nu se atinsese de paharul ei, așa că m-am dus în dormitor unde am dat paharul peste cap. Când m-am întors, Nora stătea pe brațul fotoliului lui Dorothy, ținând-o de după umeri. Tânăra pufnea pe nas.

– Nu, drăguț, spunea ea, Nick nu este supărat! Te adoră.

Ridică privirea spre mine.

– Nu ești supărat, nu-i așa, Nick? întrebă ea.

– Nu, doar puțin vexat, asta-i tot, i-am răspuns, așezându-mă. De unde ai luat arma, Dorothy?

– Mi-a dat-o un om... Ți-am mai spus.

– Care om?

– Ți-am spus... într-un bar!

– Și tu i-ai dat brățara în schimb?

– Așa am crezut... dar..., uite, încă o mai am la mână.

– Văd și eu.

Nora o bătu ușor pe umăr.

– Da, drăguț, bine că n-ai pierdut-o, spuse ea.

– Când vine chelnerul să ne aducă comanda, o să-l mi-tuiesc să nu plece, doar n-o să rămân singur cu două...

Nora se încruntă.

– Nu-i da atenție, îi spuse fetei. Toată noaptea a fost așa.

– Crede că sunt o mică imbecilă beată criță!

Nora începu din nou s-o bată ușor pe umăr.

– Ce aveai de gând să faci cu revolverul? am întrebat eu.

Dorothy își ridică privirea și mă fixă cu ochii ei ca alunele.

– El... dacă nu-mi dădea pace..., șopti ea. Mi-era frică

pentru că eram beată, apoi mi s-a făcut frică să nu fac o prostie... și am venit aici.

– Care el? Tatăl tău? întreabă Nora, încercând să ascundă curiozitatea care o cuprinsese.

Fata clătină din cap.

– Nu, spuse ea, nu tatăl meu. Celălalt – tatăl vitreg.

Și se prăbuși la pieptul Norei.

– Oh! exclamă Nora pe un ton compătimator, sărmana copilă.

Apoi îmi aruncă o privire grăitoare.

– Nu bem ceva? am întrebat-o eu.

– Mulțumesc, spuse Nora cu răceală, cred că nici lui

Dorothy nu-i este sete.

– Ba da, am răspuns eu, o ajută să adoarmă.

I-am turnat o doză uriașă de whisky și am pus-o să-l dea peste cap. Efectul a fost radical. Dormea dusă când ni se aduseră cafeaua și sandvișurile.

– Acum ești mulțumit? întreabă Nora.

– N-o întindem pe pat, înainte să mâncăm?

Am dus-o în dormitor, unde Nora o dezbracă. Dormea buștean. Ne-am întors în sufragerie să mâncăm. Am scos revolverul din buzunar și am început să-l examinez. Probabil că se trăsesese cu arma de mai multe ori, pentru că aceasta mai avea doar un glonț pe țeavă și unul în încărcător.

– Ce-o să faci cu el? întrebă Nora.

– Nimic, nu înainte să verific dacă este sau nu arma cu care s-a tras asupra Juliei Wolf. Este de calibrul treizeci și doi.

– Dar fata a spus...

– ...Că a făcut schimb într-un bar contra brățării ei. Am auzit, am întrerupt-o eu.

Nora se aplecă spre mine. Ochii îi străluceau ca doi tăciuni.

– Crezi că l-a luat de la tatăl ei vitreg?

– Exact, i-am răspuns pe un ton grav, afectat.

– Ești un grec păduchios și nemernic, spuse Nora. La urma urmei, este posibil, dar tu nu știi nimic. Și nici nu crezi că a spus adevărul, nu-i așa?

– Ascultă, draga mea, o să-ți cumpăr mâine un teanc de romane polițiste, dar, pentru moment, nu te osteni degeaba. Dorothy a vrut doar să spună că se teme că Jorgensen se va da la ea, și ea, fiind abțiguită bine, nu-i va putea rezista.

– Dar mama ei...!

– Sunt o familie ciudată. Nu poate...

În prag, într-o cămașă de noapte prea lungă, Dorothy Wynant se clătina și clipea des.

– Pot să intru? întrebă ea. Mi-e frică să dorm singură...

Vă rog...

– Bineînțeles!

Și se cuibări la pieptul meu, pe canapea, în timp ce Nora se duse să aducă o cuvertură.

CAPITOLUL VI

Pe când luam micul-dejun toți trei – la amiază –, soții Jorgensen își anunțară intenția de a ne vizita. Nora răspunse la telefon și se întoarse, cu o expresie de satisfacție pe față.

– Era mama ta, îi zise ea lui Dorothy. Este jos. I-am spus că poate urca.

– La naiba! exclamă Dorothy. Dacă știam, n-o sunam.

– Am putea să ne mutăm pe culoar, am remarcat eu.

– Nu vorbește serios, spuse Nora, bătând-o ușor pe umăr pe Dorothy.

Se auzi soneria de la intrare. M-am dus să deschid.

Cei opt ani care trecuseră n-o marcase ră pe Mimi. Arăta mai matură, mai împlinită, dar atât. Era mai înaltă decât fiica ei și mai blondă.

– Crăciun fericit! exclamă ea, râzând și întinzând brațele spre mine. Ce fericită sunt că te revăd după atâta timp! Ți-l prezint pe soțul meu. Chris! Domnul Charles!

– Încântat să te revăd, i-am spus la rândul meu lui Mimi.

I-am strâns mâna lui Jorgensen. Părea mai tânăr decât soția lui – cu cel puțin cinci ani –, înalt, slab, brunet, la patru ace, păr lung și mustața dată cu pomadă.

– Încântat de cunoștință, domnule Charles, spuse el cu un accent german.

Mâna lui era slabă și puternică.

După ce fură făcute prezentările, Mimi o rugă pe Nora s-o scuze pentru deranj.

– Dar voiam atât de mult să-l revăd pe soțul tău, continuă ea. Și, în plus, singurul mijloc ca s-o iau pe descreierata de Dorothy undeva este s-o târăsc de după ceafă ca pe un cățeluș.

Se întoarce și-i zâmbi fiicei ei.

– Ai face bine să te îmbraci, draga mea, spuse ea.

Fata mormăi cu gura plină că nu vedea de ce ar strica o după-amiază perfectă numai ca s-o viziteze pe mătușa Alice, chiar în ziua de Crăciun.

– Pun pariu că Gilbert a fugit pe ascuns, spuse ea.

Mimi căzu în extaz la vederea cățelușei și mă întrebă dacă avem idee unde l-ar putea găsi pe fostul ei soț.

– Nu, i-am răspuns.

Ea continuă să se joace cu Asta.

– Este nebun! Complet nebun! exclamă ea. Să dispară tocmai acum! Nu-i de mirare că poliția l-a bănuț la început pe el ca fiind vinovat de crima asta!

– Și după aceea?

Femeia ridică privirea spre mine.

– Nu citești ziarele?

– Nu.

– Un anume Morelli, un gangster, a ucis-o. Amantul ei.

– A fost arestat?

– Nu încă, dar el este vinovatul. Vreau să dau de Clyde.

Macauley refuză să mă ajute. Spune că nu știe unde se află,

ceea ce este de-a dreptul ridicol! Are o împuternicire scrisă de la soțul meu și știu că țin legătura. Crezi că Macaulay este demn de încredere?

– Este avocatul lui Wynant. Nu văd de ce nu am avea încredere în el.

– Așa m-am gândit și eu.

Îmi făcu loc lângă ea, pe canapea.

– Ia loc, îmi spuse. Am o grămadă de întrebări.

– Nu bem un whisky mai întâi?

– Orice, în afară de *flip*¹, din cauza ficatului.

Când m-am întors din bucătărie, i-am găsit pe Nora și pe Jorgensen exersând franceza. Dorothy cu o expresie gravă mânca, iar Mimi se hârjonea cu cățelușa. Mi-am servit oaspeții și m-am așezat lângă Mimi.

– Soția ta este fermecătoare! remarcă ea.

– Nu mă pot plânge.

– Spune-mi adevărul, Nick: chiar crezi că Clyde este nebun? Adică, destul de nebun ca să trebuiască să luăm măsuri?

– De unde vrei să știu?

– Mă neliniștește soarta copiilor, spuse ea. Eu am luat ce mi se cuvenea – la divorț –, dar copiii mai au încă drepturi. Am rămas fără bani și, dacă este nebun, o să toace toți banii, și-i va lăsa pe Dorothy și pe Gilbert fără un sfanț. Ce să fac?

– Vrei să-l internezi într-un ospiciu?

– N... nu, spuse ea ezitând, vreau să stau de vorbă cu el.

Își puse mâna pe brațul meu.

– T... tu ai putea să-i dai de urmă, șopti ea.

Am clătinat din cap.

– Nu vrei să mă ajuți, Nick? Am fost prieteni apropiați!

1. *Flip* (engl.) – băutură fierbinte din bere și alcool. (n.tr.)

Ochii ei albaștri mă priviră rugători.

Dorothy, care stătea în continuare la masă, ne privea bănuitoare.

– Dumnezeule! Mimi, în New York sunt o grămadă de detectivi, i-am răspuns eu. Ai de unde să alegi. Eu m-am lăsat de meserie.

– Știu, spuse ea... Dorothy a făcut urât aseară?

– Poate eu, da, dar ea mi s-a părut în toate mințile.

– Nu crezi că o să fie o femeie frumoasă?

– Nu m-am îndoit nici o clipă de asta.

Mimi căzu pe gânduri.

– Este un copil, Nick! reluă ea. Haide, Dorothy, nu te îmbraci?

Fata mormăi din nou că nu vedea de ce s-ar duce la mătușa Alice să-și strice după-amiaza.

Jorgensen se întoarse spre soția lui.

– Doamna Charles a avut deosebita amabilitate să ne întrebe dacă nu...

– Sigur că da, îl întrerupse Nora, de ce să nu rămâneți la noi? Oricum, ne vor veni cât de curând câțiva prieteni și s-ar putea să nu fie prea amuzant pentru voi, dar...

Agită băutura în pahar, în loc de concluzie.

– Ar fi nemaipomenit, spuse Mimi, dar mă tem că Alice...

– Poți să dai un telefon și să ne scuzi! îi sugeră Jorgensen.

– Îi dau eu telefon, spuse Dorothy.

– Fii amabilă cu ea, o avertiză Mimi, dând din cap.

Dorothy se duse în cameră. Nora mă privi și-mi făcu cu ochiul. A trebuit să o aprob. Observasem că Mimi ne privea.

– Nu țineai cu tot dinadinsul să rămânem, nu-i așa? întrebă Mimi.

– Ba da, cum să nu! am protestat eu.

– Mincinosule! Îți plăcea mult sărmana Julia, nu-i așa?

– Într-adevăr... cât de ciudat sună „sărmana Julia“ pe buzele tale.

Mimi își puse din nou mâna pe brațul meu.

– Știu, mi-a distrus căsnicia, murmură ea, fapt pentru care am urât-o, dar asta a fost acum mult timp. Când m-am dus vineri, să vorbesc cu ea, nu mai simțeam nimic față de ea. Am văzut-o dându-și duhul, Nick! Nu merita să moară așa, a fost groaznic! N-am mai simțit pentru ea decât o milă imensă. Sărmana Julia!

– Nu pricep unde vreți să ajungeți, nici unii, nici ceilalți, am spus eu.

– Cum așa? Dorothy a...

– Am aranjat! spuse Dorothy venind din dormitor.

O sărută pe mama ei pe gură și se așează lângă ea.

Mimi își scoase pudriera din poșetă și se privi în oglindă să verifice dacă nu cumva rujul se întinsese.

– Mătușa Alice nu s-a împotrivit? întrebă ea.

– Nu, am aranjat. Cum se procedează ca să bei ceva aici? întrebă ea.

– Te scoli, te duci la masa pe care sunt sticlele și gheața și-ți torni ceva de băut, i-am răspuns eu.

– Bei cam mult, draga mea! remarcă Mimi.

– Nu cât Nick! replică tânăra, îndreptându-se spre masă.

Mimi dădu din cap.

– Ah, copiii din ziua de astăzi! Deci, îți plăcea mult Julia, nu-i așa?

– Ți-e sete, Nick? strigă Dorothy.

– Da, mulțumesc.

Apoi, către Mimi:

– Da, îmi plăcea destul de mult.

– Nu ți-ai pierdut obiceiul să răspunzi evaziv! suspină

Mimi. O iubeai tot atât ca... pe mine, spre exemplu?

– Te referi la cele două-trei după-amieze pe care le-am petrecut împreună... ca să ne omorâm timpul?

Femeia izbucni în râs.

– Încă un răspuns nostim!

Se întoarse spre Dorothy care aducea paharele.

– Să-ți cauți și tu o cămașă de noapte de culoare albastră ca asta, îi spuse Mimi fiicei sale. Ți stă foarte bine.

Am luat paharul pe care mi-l întindea Dorothy și am decretat că era timpul să mă îmbrac.

CAPITOLUL VII

Când am ieșit din baie, Nora și Dorothy se aflau în dormitor. Nora își aranja părul. Dorothy stătea pe pat și privea cu luare aminte un ciorap.

Nora îmi trimise o bezea în oglindă. Părea foarte veselă.

– Îl iubești foarte mult pe Nick, Nora, nu-i așa? întrebă Dorothy.

– Este un bătrân grec păduchios, spuse Nora, dar m-a prins în mreje.

– Charles nu este nume grecesc!

– În realitate, numele meu este Charalambides, îi explic eu. Când părintele meu a ajuns în Statele Unite, funcționarul din Ellis Island a declarat că numele Charalambides este prea lung și prea greu de scris și l-a prescurtat cu Charles. Tatăl meu nu a dat atenție acestui incident. Putea să-i spună și X dacă trebuia!

Dorothy mă privi fix în ochi.

– Niciodată nu-mi dau seama când minți sau nu, murmură ea. Ce vrea mama de la tine? adăugă ea, punându-și ciorapii.

– Nimic. Să mă tragă de limbă am răspuns eu. Voia să afle ce ai făcut sau ai vorbit aseară.

– Exact ce gândeam. Și ce i-ai spus?

– Ce puteam să-i spun? Doar n-ai făcut sau vorbit nimic. Se încruntă și schimbă subiectul.

– Nu știam că între tine și mama a fost ceva, spuse ea.

Desigur, eram doar un copil și n-aș fi înțeles nimic nici dacă observam ceva între voi. Nu știam că vă spuneți pe nume.

Nora se întoarse râzând.

– Aflăm noi totul, spuse ea, agitând pieptenele spre Dorothy. Continuă, draga mea.

– Dar... nu știam nimic! spuse serioasă fata.

Am luat o cămașă curată și am despăturit-o.

– Și acum, știi ceva? am întrebat eu.

– Nimic, spuse ea încet, dar ghicesc.

Roși și se lăsă pe un braț.

– Cum vrei, am mormăit eu. Ești o prostuță, nu mai face mutra asta. Nu e vina ta că ai mintea înceată.

Fata se ridică de pe pat, râzând.

– Crezi că țin la mama?

– Nu m-ar mira.

– Sincer?

– Vrei să spun că nu? Atunci fie, nu!

– Iată omul cu care mi-am unit destinul! remarcă Nora.

Nu e nimic de capul lui.

Am terminat primul să mă îmbrac. Când am intrat în sufragerie, Mimi stătea pe genunchii lui Jorgensen.

– Ce dar ai primit de Crăciun? mă întrebă ea ridicându-se.

– Nora mi-a făcut cadou un ceas, am spus eu, arătându-i-l.

– Iar tu, mormăi ea, după ce-l admiră îndeaproape, ce i-ai dăruit?

– Un colier.

Dispărut fără urmă

— Îmi permiteți? întrebă Jorgensen, ridicându-se și îndreptându-se spre masa unde se afla sticla.

Se auzi soneria. M-am dus să le deschid soților Quinn și lui Margot Innes și am făcut prezentările. Nora și Dorothy apărură, iar Quinn puse stăpânire imediat pe Dorothy. Larry Crowley veni cu o fată care se numea Denis, iar peste câteva minute, sosiră și soții Edge.

I-am umflat treizeci și doi de dolari lui Margot la zaruri. Denis se duse să se întindă puțin pe patul nostru. Alice Quinn împreună cu Margot îl smulseră pe Quinn de lângă Dorothy la ora șase și plecară, fiind invitați în altă parte. Plecară și soții Edge. Mimi își luă paltonul și-i grăbi pe soțul și pe fiica ei să se îmbrace.

— Știu că e cam târziu, se scuză ea, dar vreau să vă invit să luăm cina împreună, mâine seară.

— Vom veni cu plăcere, răspunse Nora.

Ne-am făcut urările de rigoare și i-am condus până la ușă, schimbând saluturi.

Nora închise ușa în urma lor, se întoarse cu fața spre mine și se sprijini de ușă.

— Dumnezeu! exclamă ea. Ce fată frumoasă!

CAPITOLUL VIII

Înainte să ne întoarcem acasă a doua zi – de fapt, a treia zi, la patru dimineața –, am trecut pe la Reuben să bem o cafea. Nora deschise ziarul unde citi la fapte diverse:

Nick Charles, fostul detectiv de la Trans-American Detective Agency, a venit din California ca să ancheteze moartea Juliei Wolf.

Cinci sau șase ore mai târziu, am deschis ochii și m-am ridicat în șezut. Nora mă scutura cu putere. În prag, stătea un bărbat cu revolverul în mână.

Tânăr, bronzat, fața lui părea mai degrabă un ou cu vârful în sus: ochii apropiați, bărbia lată. Purta pălărie pe cap, un pardesiu negru, un costum bine croit, încălțări negre. Totul părea să fi fost cumpărat cu nici un sfert de oră mai devreme. Revolverul negru de treizeci și opt nu amenința pe nimeni.

– M-a obligat să deschid, îmi explică Nora. Spune că a...

– Voiam doar să stăm de vorbă, preciză omul. Asta-i tot. Avea voce de bas, puțin răgușită.

Atunci m-am trezit complet; și m-am uitat la Nora. Părea nervoasă, dar nu înspăimântată; părea mai degrabă că

supraveghează un cal pe care a pariat, care tocmai trece linia de sosire cu un cap înaintea celorlalți...

– Dă-i drumul, am spus eu, dar lasă deoparte jucăria. Soției mele nu-i pasă, dar eu aștept un copil și nu vreau să se nască cu...

Omul surâse.

– Știu că ești un dur, spuse el, punând în buzunar revolverul. Am auzit vorbindu-se de tine. Eu sunt Shep Morelli.

– N-am avut onoarea...

Omul făcu un pas în față.

– Nu eu am ucis-o pe Julia, spuse el, dând din cap.

– Se poate, dar n-ai nimerit unde trebuia. Nu mă ocup de afacerea asta.

– N-am mai văzut-o de trei luni, insistă el. Totul se terminase între noi.

– Du-te și spune-le polițiștilor.

– N-aveam nici un motiv să fiu supărat pe ea. Ne înțelegeam perfect.

– Cu atât mai bine, dar repet: n-ai nimerit unde trebuia.

– Ascultă, spuse el, înaintând încă un pas. Studsy Burke mi-a spus că ești un tip de treabă. De aceea am venit la tine.

– Ce mai face Studsy? Nu l-am mai văzut din '23 sau '24.

– E bine. Ar fi vrut să te vadă. Are un club pe West Forty-ninth Street – *Pigiron Club*. De ce cred polițaii că eu am ucis-o pe Julia? Ce au cu mine polițaii de cred că eu am fost sau vor să-mi arunce în cârcă încă o crimă?

Am dat din cap.

– Dacă aș ști, ți-aș spune, i-am răspuns. Nu da ascultare zvonurilor. Nu sunt amestecat în povestea asta. Du-te la polițiști și întreabă-i.

Zâmbi din nou.

– Bună idee, spuse el, poate chiar cea mai bună. Am băgat un inspector în spital pe trei săptămâni din cauza unei discuții, drept pentru care curcanii vor fi foarte încântați să pună mâna pe mine și să-mi măsoare spinarea cu bastoanele.

Întinse brațul cu palma, în jos.

– Am venit la tine pentru că Studsy mi-a spus că ești un tip corect. Ești sau nu?

– Sunt, l-am asigurat eu, dar nu prea știu multe din afacerea asta.

Cineva bătu la ușa de la intrare, scurt, de trei ori. Morelli scoase automat revolverul din buzunar de la prima bătaie. Privi rapid prin cameră.

– Cine să fie? întrebă el cu voce albă.

– N-am idee! i-am răspuns, ridicându-mă. Pe tine te vor, am continuat eu, arătând spre arma care mă ținea periculos.

Sângele îmi bătea în tâmpile și-mi simțeam buzele uscate.

– Nu există scară de incendiu am spus, întinzând mâna spre Nora, care stătea pe marginea patului.

Se auziră din nou bătăi în ușa.

– Deschideți! Poliția! strigă cineva de dincolo de ușa.

Morelli își mușcă buzele și căscă ochii.

– Ticălosule, spuse el încetișor, făcând încă un pas spre mine.

În broască, se auzi o cheie rotindu-se.

Am aruncat-o pe Nora la podea, lovind-o cu stânga. Perna pe care am trimis-o spre arma lui Morelli, cu dreapta, mi s-a părut ușoară ca un fulg și tot atât de ineficace. Împușcătura izbucni asurzitoare. Am simțit o lovitură în partea stângă,

m-am aruncat la picioarele patului și l-am apucat pe Morelli de glezne, trăgându-l după mine. Ne-am rostogolit unul peste celălalt. A început să mă lovească cu arma în spate, dar am reușit la un moment dat să-mi eliberez o mână și l-am lovit cât de jos am putut.

În cameră își făcură apariția niște oameni care ne despărțiră.

Nora își reveni abia după cinci minute. Se așeză pe pat, cu obrazul în palmă, privind de jur-împrejur. Îl zări pe Morelli cu cătușe, în picioare, între doi inspectori de poliție. Gura îi era numai sânge. Tipii se distraseră și ei cum putuseră.

– Tâmpitul! exclamă Nora, întorcându-se spre mine, de ce m-ai lovit?! Știam că-l vei doborî, dar voiam să fiu de față!

Un polițai izbucni în râs.

– Dumnezeu! spuse el cu admirație, iată o femeie cu caracter...

Nora zâmbi, se ridică și mă privi.

– Nick, strigă ea, ești...

– Nu-i nimic! am spus eu.

Am desfăcut ceea ce mai rămăsese din bluza de pijama. Glonțul lăsase o dâră de zece centimetri sub omoplatul stâng. Sângeram ca o vită la abator, dar rana nu era adâncă.

– N-am avut baftă! spuse Morelli. Trebuia puțin mai la stânga și erai terminat.

Polițaiul care o admirase pe Nora – un uriaș albinos de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un costum gri boțit – îi închise gura lui Morelli cu un pumn.

Kayser, directorul hotelului *Normandia*, spuse că o să cheme un doctor și ridică receptorul. Nora alergă după șervețele în baie.

Am pus unul pe rană și m-am întors pe pat.

– E în ordine, să nu mai vorbim de asta. Vedem noi ce s-a întâmplat când vine medicul. Cum de ați venit tocmai aici? I-am întrebat pe polițiști.

Cel care-i închisese gura lui Morelli declară:

– Știam că familia Wynant venea deseori să vă viziteze și de aceea am pus sub supraveghere hotelul. Trebuia să deschidem bine ochii în caz că se arătau. De dimineață, Mack, care făcea de gardă, l-a văzut pe tipul ăsta intrând și ne-a telefonat, l-am luat pe Kayser în trecere și am dat o fugă până aici. Ați avut un noroc al naibii.

– Un noroc chior, așa e. Fără voi, poate că n-aș fi fost împușcat.

Ochii apoși, de culoarea nisipului, se fixară asupra mea.

– Este un amic de-al tău? Întrebă el.

– Nu l-am mai văzut niciodată, am răspuns.

– Ce voia?

– Să-mi spună că nu el a ucis-o pe Julia Wolf.

– Și asta te interesa pe tine?

– Nu.

– Și atunci de ce a venit aici?

– Întreabă-l pe el, eu nu știu.

– Eu pe tine te întreb.

– Atunci, continuă.

– O să te rog ceva, zise polițistul, să faci plângere împotriva lui.

– Asta e altă mâncare de pește și mă abțin să răspund. N-a fost decât un mic incident.

– Bine! Avem tot timpul. Cred că va trebui să-ți pun mai multe întrebări decât credeam.

Se întoarce spre un coleg de breaslă.

– Să percheziționăm apartamentul, spuse el.

– Nu fără mandat! am replicat.

– Ce vorbești! rânji celălalt. Dă-i drumul, Andy!

Polițiștii se puseră pe treabă.

Medicul, un omuleț insipid, intră, mă examinează, pufnind fără încetare, opri hemoragia și mă pansă. Nu se întâmpla nimic grav dacă stăteam la pat o zi sau două. Nu i se spuse nimic, iar polițiștii îi interziseră să-l îngrijească și pe Morelli. Plecă și mai insipid decât la venire.

Colosul albinos în costum gri se întoarce din sufragerie, cu o mână la spate. Așteptă ca medicul să plece și mă întrebă:

– Ai permis de portarmă?

– Nu.

– Atunci, ce caută asta aici?

Și-mi arată revolverul pe care i-l luasem lui Dorothy

Wynant.

Nu aveam ce răspuns să-i dau.

– Ai auzit de regimul armelor? continuă el.

– Da.

– Atunci, știi ce te așteaptă, nu-i așa? Este al dumitale?

– Nu.

– Al cui este?

– O să încerc să-mi aduc aminte.

Băgă arma în buzunar și se așează pe un scaun, lângă pat.

– Ascultă, domnule Charles, spuse el, cred că amândoi

am apucat pe căi greșite. Eu nu vreau să fiu rău cu dumneata și nu cred că dumneata vrei să mă păcălești. Nu cred că te simți în largul dumitale în prezența pungașului ăstuia, așa că te las să te odihnești. O să vorbim mai târziu.

– Mulțumesc, am spus eu sincer. Nu bem un pahar?

– Chiar așa, întări Nora, ridicându-se.

Albinosul o urmări cu privirea și dădu din cap.

– Dumnezeule! Ce băftos ești! exclamă el după ce Nora

ieși din cameră, și-mi întinse brusc mâna.

– Mă numesc Guild, se prezentă el, John Guild.

– Pe mine știi cum mă cheamă, i-am răspuns, strângându-i mâna.

Nora se întoarse cu un sifon, o sticlă cu scotch și cu pahare. Îi întinse un pahar și lui Morelli, dar Guild o opri.

– Sunteți foarte drăguță, doamnă Charles, spuse el, dar legea nu permite să-i dăm unui prizonier băutură sau medicamente care nu sunt prescrise de medic. Nu-i așa? mă întrebă el, întorcându-se spre mine.

Am încuviințat. Am băut cu toții în același timp din paharele noastre. Apoi Guild puse paharul gol pe tavă și se ridică.

– Trebuie să-l predau pe amicul nostru, spuse el, dar nu-ți face griji. O să avem timp destul să discutăm după ce te faci bine.

Îi luă mâna Norei și făcu o plecăciune stângace în fața ei.

– Sper că nu v-am supărat cu vorbele mele de adineaori. N-am vorbit serios...

Nora avea o rezervă de zâmbete de-a dreptul îngerești. Îl gratulă pe polițai cu cel mai fermecător cu putință.

– Să fiu supărată? întrebă ea. Dar toată scena a fost pe placul meu.

Le deschise ușa polițiștilor care-l duceau pe prizonier la secție. Kayser ieșise de câteva minute.

– Ce băiat simpatic! spuse ea când se întoarse. Te simți rău?

Dispărut fără urmă

– Nu.

– E și vina mea, nu-i așa?

– Nici vorbă! Mai bem un pahar?

Îmi umplu paharul.

– În locul tău, spuse ea, aș fi mai atentă cu băutura zilele astea.

– Am înțeles, dar tare am chef de un sandviș. Un timp, o să ne lase în pace. Poți să-l trimiți înăuntru pe ferocele nostru câine de vânătoare și să anunți centralista să nu ne facă nici o legătură cu absolut nimeni. Altfel, o să ne trezim cu o grămadă de reporteri pe cap.

– Ce-o să le spui polițiștilor despre revolverul lui Dorothy?

– Nu știu.

– Ia zi, Nick, m-am purtat chiar prosteste?

– Doar puțin, i-am răspuns, dând din cap.

Nora izbucni în râs.

– Ticălos de grec păduchios! mă gratulă ea, apoi se duse să facă ce-o rugasem.

CAPITOLUL IX

Vrei să te dai mare, asta-i tot, spuse Nora. Și pentru ce? Știu prea bine că gloanțele nu te pot atinge.

Nu trebuie să-mi demonstrezi încă o dată.

– Nu strică să mă ridic puțin, am protestat eu.

– Nu strică să stai la pat cel puțin o zi întreagă, răspunse ea. Doctorul a spus...

– Doctorul! Dacă nu era un incapabil, s-ar fi vindecat pe el de pufnit pe nas.

M-am ridicat în șezut și am pus picioarele pe covor. Asta se rezezi să-mi lingă degetele mari.

Nora îmi aduse papucii și halatul.

– Bine, Tarzan, ridică-te și mânjește covorul de sânge.

M-am ridicat cu mare atenție. Totul mergea bine dacă nu-mi mișcam brațul stâng și dacă o evitam pe Asta.

– Fii cuminte. Nu voiam să mă amestec în povestea asta, dar, acum, nu mă mai pot eschiva. Trebuie să văd ce se întâmplă.

– Ce-ar fi să plecăm? întrebă ea. Să mergem pentru o săptămână sau două în Havana sau Bermude sau să ne întoarcem în California.

– Trebuie cel puțin să le spun polițiștilor ce este cu

revolverul. Dacă descoperă că este arma crimei? Asta, dacă nu știu deja. Nu va mai ține mult.

– Crezi?!

– Doar bănuiesc... Să mergem să cinăm acolo diseară și...

– Ești țișnit de-a binelea! Dacă vrei să vezi pe cineva, o să-l chem aici!

– Asta-i altceva, am spus, îmbrățișând-o. Nu-ți mai face griji pentru rană, nu este decât o zgârietură. Nu mai simt nimic.

– Faci pe viteazul! răspunse ea. Vrei să arăți oamenilor că ești genul de erou care-și râde de gloanțe!

– Nu fi rea!

– Dacă vreau, sunt rea. N-am chef să...

I-am astupat gura cu mâna ca s-o fac să tacă.

– Trebuie să-i văd pe soții Jorgensen diseară, la ei acasă. Mai vreau să-l văd pe Macaulay și pe Studsy Burke. Destul am fost hărțuit până acum, vreau să văd despre ce este vorba.

– Ești încăpățânat ca un catâr! oftă Nora. Este abia cinci. Măcar întinde-te până la ora cinei.

M-am dus pe canapeaua din salon. Nora ceru la telefon să ne fie aduse ziarele de seară. Acestea scriau că Morelli trăsesese în mine două gloanțe, după cum declara unul dintre polițiști, trei, după altul, în timp ce încercam să-l imobilizez ca să fie arestat pentru uciderea Juliei Wolf. Eu eram pe moarte, invizibil, nedeplasabil. Ziarele publicau o mulțime de fotografii cu Morelli și una cu mine, veche de treisprezece ani, în care purtam o pălărie ridicolă, din perioada în care cercetam afacerea exploziei de pe Wall Street. Despre moartea Juliei, ziarele nu vorbeau decât prea puțin.

În timp ce eram cufundați în lectură, nelipsita Dorothy

Wynant își făcu apariția. Am auzit-o vorbind cu Nora pe culoar.

– N-au vrut să mă anunțe telefonic, spunea ea. Atunci, am șters-o. Nu mă da afară, Nora, te rog, te ajut să ai grijă de Nick.

– Intră, zise Nora, de îndată ce putu să spună ceva.

Dorothy intră și deschise larg ochii:

– Dar... dar..., bâigui ea, ziarele spuneau...

– Par eu pe moarte? Ce-ai pățit?

Buza ei inferioară era umflată și crăpată, pe un obraz se vedea o vânătăie, iar celălalt era zgâriat cu unghiile. Ochii erau roșii și umflați.

– M-a bătut mama, spuse ea. Priviți!

Lăsă paltonul să cadă pe covor, își descheie rochia, scoase brațul drept din mânecă și-și descoperi spatele. Brațul era plin de vânătăi, iar spatele era brăzdat de dăre roșii. Fata începu să plângă.

– Priviți, gemu ea.

– Sărmana de tine, spuse Nora, luând-o în brațe.

– De ce te-a bătut? am întrebat eu.

Îngenunche lângă canapea. Asta se ghemui lângă ea.

– A crezut că venisem... să vă spun de tata și de Julia!

(Abia vorbea printre suspine.) De aceea a venit și ea... ca să afle... I-ai dat de înțeles că nu te interesează afacerea și s-a liniștit. Apoi a văzut ziarele. Atunci, a înțeles... a înțeles că ai mințit. M-a bătut ca să mă facă să mărturisesc ce ți-am spus.

– Și ce i-ai povestit?

– Nimic. Nu puteam să spun nimic. Nu puteam să-i spun despre Chris.

– Era și el de față?

– Da.

– Și-a lăsat-o să te bată fără să intervină?

– Dar el... nu intervine niciodată!

– Dumnezeu! am spus eu, întorcându-mă spre Nora, dă-ne, te rog, de băut.

Nora adună de pe jos paltonul lui Dorothy, îl aruncă pe un scaun și ieși.

– Lasă-mă să stau cu voi, Nick. O să fiu foarte cuminte. Chiar tu mi-ai spus să-i las baltă. Nu mă pot duce în altă parte, Nick! Te rog.

– Încet! Trebuie să ne mai gândim! Și mie mi-e la fel de frică de Mimi, ca și ție. Ce crede că mi-ai spus?

– Probabil că știe ea ceva – în legătură cu crima – și-și închipuie că și eu știu. Dar nu știu nimic, Nick, jur!

– Asta nu ne ajută cu nimic. Ascultă-mă bine, micuț, hai să începem cu ceea ce știi. Nu-mi vinde gogoși... sau nu mă mai joc!

– Jur să-ți spun totul! declară ea, făcându-și semnul crucii.

– Foarte bine, acum să bem un pahar.

Am luat câte un pahar de pe tava pe care o adusese Nora.

– I-ai spus că vei fugi de acasă?

– Nu, n-am suflat un cuvânt, crede că sunt încă în camera mea.

– Foarte bine.

– Nu mă alungi?

– Sărmana micuță nu se poate întoarce într-o casă în care este bătută! interveni Nora.

– Liniște! Nu știu, am răspuns. Mă gândeam că, întrucât

mergem la ei acasă să cinăm, ar fi bine ca Mimi să nu afle nimic.

Dorothy mă privi îngrozită.

– Dacă crezi că merg acum acolo..., spuse Nora.

– Dar mama nu vă așteaptă, interveni repede Dorothy.

Nici nu știu dacă va fi acasă. Ziarele scriu că ești pe moarte, nici nu se gândește că te vei duce la cină.

– Cu atât mai bine, o să le facem o surpriză.

Își apropie fața palidă de a mea, vărsând o parte din conținutul paharului ei pe mâneca mea.

– Nu te duce acolo! exclamă ea. Nu se poate! Ascultă-ți-mă. Ascultă, Nora. Este imposibil! Nu-i așa că nu se va duce acolo? întrebă ea, întorcându-se spre soția mea.

Nora nu-și desprindea privirea de la mine.

– Așteaptă, Dorothy, spuse ea. Știe mai bine decât noi ce trebuie făcut. Ce se întâmplă, Nick?

– Plec în recunoaștere, am replicat eu cu o strâmbătură.

Dacă vrei să stea aici, să stea aici. Cred că se poate culca pe canapea, cu Asta. Dar, în ce privește restul, dă-mi pace. Nu știu ce voi face, pentru că nu știu ce au vrut să-mi facă. Trebuie să fac o mică anchetă mai întâi.

– Noi n-o să ne amestecăm în ancheta ta, nu-i așa, Nora? întrebă Dorothy.

Nora mă privea tăcută.

– De unde ai luat pistolul? am întrebat-o eu pe Dorothy.

Fără minciuni.

Fata roși, își umezi cu limba buzele uscate și-și dresе glasul.

– Ai grijă. Dacă îmi vinzi încă o minciună, o sun pe Mimi să vină să te ia.

– Las-o să-și tragă răsuflarea, spuse Nora.

Dorothy tuși din nou.

– Aș putea să vă povestesc ceva ce mi s-a întâmplat când eram mică?

– Are legătură cu pistolul?

– Nu chiar, dar vă va ajuta să înțelegeți...

– Altă dată. De unde ai luat revolverul?

– Lasă-mă să vă spun...

– De unde l-ai luat? am repetat eu.

– Mi l-a vândut cineva într-un bar, spuse ea cu glas abia auzit.

– Știam că vom ajunge aici. Atunci, continuă. Care bar?

Dorothy ridică privirea.

– Nu știu, spuse ea, undeva pe Tenth Avenue. Dar prietenul tău, domnul Quinn, îl cunoaște. El m-a dus acolo.

– Te-ai întâlnit cu el în acea seară, după ce ne-am despărțit?

– Da.

– Din întâmplare, nu?

Mă privi cu reproș.

– Încerc să-ți spun ce s-a întâmplat cu adevărat, Nick. Îți promisesem că ne vom întâlni la *Palma Club*. Îmi scrisese adresa pe o hârtie. După ce am plecat de la voi, ne-am întâlnit acolo și ne-am plimbat printr-o grămadă de cluburi pentru ca să eșuăm în barul ăsta de unde am făcut rost de revolver: un loc îngrozitor! Îl poți întreba pe el dacă spun adevărul.

– Quinn ți-a dat pistolul?

– Nu, se îmbătase criță. Adormise cu capul pe masă. L-am lăsat acolo. Mi-au spus că-l vor duce ei acasă.

– Și pistolul?

– Ajung și acolo, spuse ea, Quinn mi-a spus că acel bar

era un adevărat cuib al criminalilor. Atunci, i-am spus: „Să mergem acolo“. După ce a adormit, am intrat în vorbă cu un tip cu mutră de bandit... mă fascinase... și, între timp, îmi spuneam că nu voiam să mă duc acasă, ci la tine, dar nu știam dacă nu mă vei alunga.

Dorothy era stacojie și, din cauza încurcăturii, se bâlbâia.

– Atunci, continuă ea, mi-am spus că... că, dacă ai crede că am dat de belea... Și, de altfel, așa n-aș mai părea ridicolă... Atunci l-am întrebat pe gangster dacă nu putea să-mi vândă un pistol sau să-mi spună de unde aș putea cumpăra unul. La început, a râs de mine, dar i-am spus că nu glumeam, la care s-a ridicat spunând că se duce să vadă. S-a întors și mi-a spus că totul e în ordine și m-a întrebat cât puteam să-i dau. N-aveam mulți bani, dar i-am oferit brățara. Probabil că a crezut că nu valorează nimic, pentru că mi-a cerut să plătesc în numerar, și i-am dat ce mai îmi rămăsese – doisprezece dolari am păstrat, doar atât cât să-mi ajungă pentru taxi. Mi-a dat pistolul, apoi am venit și v-am povestit că mi-era frică de Chris...

Ultima frază o rostise dintr-o suflare și tăcu suspinând adânc, fericită că terminase povestirea.

– Dacă înțeleg bine, Chris nu ți-a făcut avansuri, nu?

– Ba da, spuse ea, mușcându-și buza, dar fără să insiste.

Mă luă de braț și-și apropie fața de a mea.

– Trebuie să mă crezi, Nick, șopti ea. Nu ți-aș fi povestit toate lucrurile astea supărătoare dacă nu erau adevărate.

– Prefer să nu-ți dau crezare încă, i-am răspuns. Doisprezece dolari reprezintă o sumă mică. Mă rog, s-o lăsăm

baltă pentru moment. Știai că Mimi avea întâlnire cu Julia în
acea zi?

– Nu. Nici măcar nu știam că mama voia să dea de tata.

Nu mi-au spus unde se duceau în acea zi.

– Ei?

– Da. Chris a ieșit și el cu ea.

– La ce oră?

Fata se încruntă.

– Cam pe la trei. Sigur după două și jumătate. Îmi aduc
aminte că aveam întâlnire cu Elsie Hamilton și mă grăbeam
să mă îmbrac pentru că întârzasem.

– S-au întors împreună?

– Nu știu. M-am întors după ei.

– Și la cât a fost asta?

– Puțin peste șase, Nick, doar nu crezi că au... Oh! Îmi
amintesc că mi-a spus ceva pe când se îmbrăca. Chris îi vor-
bea și ea mi-a răspuns: „Dacă o întreb, îmi va spune!“ pe
tonul ei de regină-mamă.

– Ce a spus despre crimă?

– Că a găsit-o ușor, că era răvășită. A vorbit despre po-
liție etc.

– Părea, într-adevăr, tulburată?

– Nu, doar puțin surescitată. O cunoști doar.

Mă privi un timp în tăcere.

– Doar nu crezi că este amestecată în crimă? întrebă ea.

– Tu ce crezi?

– Nu m-am gândit la posibilitatea asta. M-am gândit
mai curând la tatăl meu.

Făcu o pauză, după care continuă:

– Dacă a ucis-o, a făcut-o pentru că este nebun. Dar nici

ea nu s-ar da în lături să omoare pe cineva dacă ar avea chef.

– Nu este neapărat vinovat unul dintre ei. Poliția pare să-l bănuiască pe Morelli. Ce voia Mimi de la tatăl tău?

– Să-i ceară bani. Am ajuns la fundul sacului. Chris a tocat toți banii. (Se bosumflă.) Desigur, i-am cheltuit cu toții, dar el mai mult decât noi. Mamei i-e frică să n-o părăsească dacă nu mai are bani.

– De unde știi?

– I-am auzit vorbind.

– Crezi c-o va părăsi?

– Da, dacă nu mai are bani.

M-am uitat la ceas.

– Continuăm conversația după ce mă întorc, am spus eu. Poți rămâne aici peste noapte. Instalează-te și comandă-ți ceva de mâncare. E mai bine să nu ieși.

Mă privi tristă și nu răspunse.

– Nu-i cunosc intențiile, Dorothy, spuse Nora, mângâindu-i umărul, dar, dacă crede că trebuie să mergem la ai tăi ca să luăm cina... atunci așa este bine. El nu...

Dorothy zâmbi și se ridică dintr-o săritură.

– Desigur, spuse ea. Nu vreau să mai fac pe proasta.

Am sunat la recepție ca să ne trimită în cameră poșta. Veniseră două scrisori pentru Nora, una pentru mine, felicitări de Crăciun, dintre care una, de la Larry Crowley, era însoțită de o superbă broșură intitulată: *Cum să-ți faci analiza urinei la domiciliu*; o listă de apeluri telefonice și o telegramă din Philadelphia.

Dispărut fără urmă

NICK CHARLES

Hotel Normandia, New York

TE ROG SĂ IEI LEGĂTURA CU HERBERT MACAULAY CA SĂ DISCUTAȚI DESPRE CONDIȚIILE ANCHETEI ÎN PRIVINȚA ASASINĂRII JULIEI WOLF – STOP – I-AM TRIMIS LUI MACAULAY INSTRUCȚIUNI AMĂNUNȚITE – STOP – CU STIMĂ CLYDE MILLER-WYNANT.

Am pus telegrama într-un plic împreună cu câteva rânduri prin care explicam că tocmai o promisem și am trimis-o la Brigada Omucideri.

CAPITOLUL X

Te simți în stare să mergem în vizită? îmi spuse
– Nora în taxi.

– Mă simt foarte bine.

– Ești sigur că nu ți se va face rău?

– Absolut sigur. Ce zici de povestea micuței?

Ezită o clipă.

– N-o crezi? mă întrebă ea.

– Nu... câtă vreme n-am verificat-o.

– Știi mai multe decât mine în probleme de genul ăsta,

dar eu, personal, cred că a încercat să spună adevărul.

– Cei care încearcă să spună adevărul spun adeseori cele mai mari minciuni, am zis. Nu le este ușor atunci când se dezobișnuiesc.

– Pun pariu că știi multe despre natura umană, domnule Charles, observă ea. Într-o zi, trebuie să-mi povestești aventurile tale ca detectiv.

– Să cumpere un revolver pentru doisprezece dolari, dintr-un bar! Mă rog...

Am mers un timp fără să mai rostim un cuvânt.

– Ce este cu micuța asta? întrebă în cele din urmă Nora.

– Tatăl ei este țicnit, așa că se crede și ea țicnită.

– De unde știi?

– Mă întrebi, eu îți răspund.

– Adică, asta este doar o presupunere?

– Vreau să spun că bizar la ea este faptul că, deși nu știu

dacă, într-adevăr, Wynant este nebun și ea l-a moștenit, în sinea ei, micuța răspunde „da“ la ambele întrebări și, de aceea, se poartă ca atare.

După ce ne-am oprit în fața hotelului *Courtland*, Nora se lamentă:

– E groaznic, Nick!... Ar trebui ca cineva să...

Am răspuns că nu știam nimic. Poate că Dorothy avea dreptate.

– Asta este. Probabil că acum îi face hăinuțe de păpușă cățelușei...

Am sunat și ne-am anunțat sosirea și, după un moment, am fost poftiți să urcăm. Mimi ne aștepta pe culoar, lângă lift, cu brațele deschise, cu un șuvoi de cuvinte gata să se reverse asupra noastră.

– Ziarele astea ridicole! strigă ea. Înebunisem de durere la gândul că ești rănit grav, Nick! Te-am sunat de două ori, dar n-au vrut să-mi facă nici legătura, nici să-mi dea știri despre tine.

Îmi luă mâinile într-ale ei.

– Sunt atât de fericită că tot ce am citit în ziare a fost doar o minciună, Nick, acum o să cinăm în liniște... Înțelegi, nu te mai așteptam în seara asta... dar ești atât de palid! Chiar ai fost rănit?

– O simplă zgârietură, am precizat eu.

– Și totuși, ai venit? Este o onoare pentru mine, dar mă tem să nu fie absurd.

Se întoarse spre Nora.

– Ești sigură că nu era mai bine să...

– Nu sunt sigură de nimic, dar a ținut neapărat să vină.

– Bărbații sunt complet idioți! oftă Mimi, luându-mă de

după umeri. Fie fac din țăntar armăsar, fie neglijează anumite lucruri care... În fine, intrați. Dă-mi voie să te ajut, Nick!

– Dar nu am nevoie! am protestat eu, însă ea insistă să mă sprijine până la un fotoliu în care mă așează și-mi pune vreo șase perne.

Intră și Jorgensen care-mi strânse mâna și mă felicită că nu sunt în starea pe care o menționau ziarele. Se înclină deasupra mâinii Norei.

– Mă duc să pregătesc cocteilurile, spuse el, vă rog să mă scuzați o clipă.

– Nu știu unde este Dorry, spuse Mimi. Probabil că se ascunde prin vreun colț. Nu aveți copii, nu-i așa?

– Nu, spuse Nora.

– Nici nu știți câte bucurii vă pot aduce copiii..., se fândosi ea, deși te supun la grele încercări uneori. Nu încape îndoială, nu sunt destul de severă cu ai mei. Când trebuie s-o cert pe Dorothy, mă privește ca pe un monstru. Iată-l și pe celălalt copil, Gilbert! Îți mai amintești de domnul Charles?

Gilbert Wynant era mai mic decât sora lui cu doi ani. Era un tânăr palid, de optsprezece ani, blond, bărbie pronunțată, buze moi. Ochii albaștri foarte mari, cu gene lungi și întoarse, îi dădeau un aer efeminat. Speram că nu mai este micul monstru gălăgios pe care-l știam!

Jorgensen intră, aducând cocteilurile. Mimi insistă să le povestesc scena agresiunii. M-am conformat, reducând importanța întâmplării.

– Dar de ce venise? întrebă ea.

– Dumnezeu știe! Aș vrea să aflu și eu, ca și poliția!

– Am citit undeva, spuse Gilbert, că, atunci când un răufăcător este acuzat de o crimă, oricât de neînsemnată, chiar dacă nu a comis-o el, este cu mult mai tulburat decât oricine altcineva. Este adevărat, domnule Charles?

– Este posibil.

– Cu excepția unei crime importante de care este mândru că a comis-o, continuă Gilbert.

I-am răspuns din nou că este posibil.

– Nu trebuie să te simți obligat să-i răspunzi lui Gilbert, dacă începe să debiteze prostii, Nick, spuse Mimi. Toată ziua stă și citește. Du-te și pregătește niște cocteiluri, dragul meu.

Nora și Jorgensen alegeau discuri într-un colț.

– Am primit o telegramă de la Wynant, i-am spus lui Mimi.

Aceasta privi neliniștită prin încăpere, apoi se aplecă spre mine.

– Ce spune? murmură ea.

– Vrea să-l găsesc pe asasin. Telegrama a fost trimisă din Philadelphia, în după-amiaza asta.

Femeia respiră zgomotos.

– Și accepți propunerea lui?

– Am trimis telegrama la poliție, am precizat eu, ridicând din umeri.

Gilbert se întoarce cu aparatul pentru amestecat băuturi. Nora și Chris aleseseră între timp un disc de Bach. Mimi își goli repede paharul și-l rugă pe Gilbert să i-l umple din nou.

– Voiam să vă întreb ceva, spuse el, așezându-se lângă mine. Drogații pot fi recunoscuți imediat?

Aproape că tremura de nerăbdare.

– Foarte rar, de ce?

– ...Mă întrebam... Nici măcar când iau doze puternice?

– Cu cât sunt mai drogați, cu atât observi mai ușor că

ceva nu este în regulă, dar nu poți fi sigur că este vorba de droguri.

– Încă ceva, spuse el. Gross scrie că, atunci când ești lovit cu un cuțit sau cu un pumnal, simți la început doar un șoc. Așa este?

– Da, dacă lovitura este suficient de puternică și pumnalul ascuțit. La fel se întâmplă și cu un glonț. La început, simți ceva ca un pumn sau, mai degrabă, nu simți nimic, dacă glonțul este de mic calibru și are cămașă de oțel. Durerea survine doar când aerul intră în rană.

Mimi dădu peste cap al treilea pahar.

– Sunteți îngrozitori amândoi, spuse ea, mai ales după ce-a pățit astăzi Nick. Ia du-te mai bine s-o cauți pe soră-ta. Îi cunoști pe unii dintre prietenii ei, sună-i. Cred că se va întoarce până la urmă, dar absența ei mă neliniștește.

– Este la noi! am spus eu.

– La tine?

Cred că surpriza de pe fața ei era sinceră.

– A venit după-amiază ca să ne roage să stea un timp la noi.

Mimi zâmbi slab și dădu din cap.

– Ce ți-e și cu copiii ăștia! murmură ea, zâmbind.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Un timp? reluă ea.

Am dat din cap în semn că da.

Gilbert, care aștepta ocazia să-mi mai pună o întrebare, nu lua în seamă conversația dintre mine și mama lui.

Mimi zâmbi din nou.

– Îmi pare rău că fata asta v-a deranjat, dar mă simt mai liniștită s-o știu acasă la voi, decât Dumnezeu știe unde. Până te vei întoarce, îi va trece supărarea. Vrei s-o trimiți înapoi?

Îmi umplu paharul.

– Ați fost foarte drăguți cu ea.

Nu i-am răspuns.

– Domnule Charles, încep Gilbert, criminalii, adică cei profesioniști...

– Liniște, Gilbert! spuse Mimi. O trimiți acasă pe Dorothy, Nick, nu-i așa?

Era amabilă, dar din glasul ei începuse să răzbată tonul reginei-mamă.

– Poate să stea la noi, dacă vrea. Nora o adoră.

Mimi mă amenință cu degetul ridicat.

– O să mi-o răsfeți, zise ea. Cred că ți-a spus tot felul de prostii pe seama mea, nu-i așa?

– A vorbit despre... o corecție.

– Poftim! spuse liniștită Mimi, ca și cum îi furnizasem dovada pe care o aștepta. Nu, trebuie s-o trimiți imediat acasă, Nick!... adăugă ea.

Am golit paharul cu înghițituri mici.

– Deci? întrebă Mimi.

– Poate rămâne cu noi, dacă-i place, Mimi. O iubim și eu, și soția mea.

– Este ridicol. Locul ei este aici. Vreau să se întoarcă acasă. (Glasul i se înăsprea tot mai mult.) Este încă un copilăș. N-ar trebui s-o încurajezi!

– Nu încurajez nimic. Dacă vrea să rămână, va rămâne la noi.

Mânia aprinsese luminițe în ochii albaștri. Ai lui Mimi.

– Este fiica mea, spuse ea, și este minoră; ai fost extrem de drăguț cu ea, dar nu și cu mine. Dacă n-o trimiți acasă, o să iau măsuri. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar – și se aplecă spre mine – va re-ve-ni.

– Cauți ceartă, Mimi? am întrebat eu.

Mă privi cu ochi de îndrăgostită și șopti:

– Este o amenințare?

– Prea bine. Pune să fiu arestat pentru răpire, sechestrare și corupere de minori.

– Și spune-i nevastă-tii să nu se mai strângă atât lângă soțul meu! șuieră ea cu mânie reținută în glas.

Nora, care căuta un disc împreună cu Jorgensen, îi pusese o mână pe braț. Se întoarseră amândoi mirați.

– Nora, doamna Jorgensen te roagă să nu-l atingi pe soțul ei.

– Îmi pare rău, spuse Nora.

Îi zâmbi lui Mimi, mă privi, arboră o expresie de falsă îngrijorare și, cu un glas cântător, ca o elevă care recită o fabulă, spuse:

– Oh! Nick, cât de palid ești! Ai avut prea mare încredere în forțele tale! Ai ajuns la capătul puterilor! Scuzați-ne, doamnă Jorgensen, cred că e mai bine să-l duc acasă. Ne scuzați, nu-i așa?

Mimi răspunse că ne va scuza. Toți se purtau acum extrem de amabil.

– Acum ce facem? întreabă Nora în taxi. Ne întoarcem și cinăm împreună cu Dorothy?

– Nu, m-am săturat de familia Wynant. Să mergem la Max. Am poftă de niște melci.

Dispărut fără urmă

- De acord. Ai aflat ceva măcar?
- Nimic.
- Ce păcat că tipul este atât de arătos! spuse Nora.
- Ce părere ai despre el?
- Este un papă-lapte.

Am luat cina la Max și ne-am întors la hotel. Dorothy dispăruse, fapt la care mă așteptam.

Nora sună la recepție. Fata nu lăsase nici un bilet, nici un mesaj.

- Și atunci? întrebă ea.

Nu era încă zece.

– Poate că nu este nimic, sau, cine știe? Doar n-o să apară la trei dimineața beată cu o mitralieră cumpărată de la reduceri!

– Ducă-se naibii! spuse Nora. Pune-ți pijamaua și culcă-te.

CAPITOLUL XI

Rana nu mă mai durea atât de tare când Nora mă trezi a doua zi dimineată.

– Amicul meu, polițistul, vrea să te vadă, spuse ea.

Cum te simți?

– Rău. A trebuit să mă culc fără să beau.

Am trimis-o pe Asta la plimbare și m-am dat jos din pat.

Guild mă întâmpină în salon, cu un pahar în mână, numai zâmbet.

– Ia te uită! Domnule Charles, pareți în plină formă în dimineata asta.

Ne-am strâns mâna, declarând că mă simt bine, și ne-am așezat.

– Oricum, spuse el, încruntându-se, n-ar fi trebuit să-mi jucați o asemenea festă...

– O festă?...

– Și încă ce festă!... Plecați în vizită când eu am amânat pe mai târziu discuția ca să nu vă obosesc. Am crezut că-mi veți acorda întâietate, ca să spun așa.

– Nu m-am gândit la asta, m-am scuzat eu. Ai citit telegrama lui Wynant?

– Cum să nu! Se fac cercetări în Philly¹.

– Cât despre revolver, am început eu...

Mă opri.

– Care revolver? De mult nu se mai poate numi revolver: percutorul este distrus, țeava este ruginită. Dacă cineva l-a mai folosit în ultimele șase luni, eu sunt popă! Să nu mai vorbim despre bucata asta de fier vechi.

Am izbucnit în râs.

– Asta explică multe, am exclamat eu. Am luat arma de la un bețiv, care pretindea că a cumpărat-o dintr-un bar, pentru doisprezece dolari. Acum înțeleg.

– Într-o bună zi, îți vor vinde și primăria! Ia spune-mi, domnule Charles, între noi fie vorba, lucrezi sau nu în afacerea Wolf?

– Ai citit telegrama de la Wynant?

– Da, deci nu ești amestecat în anchetă?

– Nu mai sunt detectiv particular. De mult.

– Știu, dar răspunde-mi, totuși, la întrebare.

– Nu.

Se gândi o clipă.

– Reformulez: te interesează sau nu povestea asta?

– Da, pentru că e vorba despre niște cunoscuți de-ai mei.

– Asta-i tot?

– Da.

– Și nu vrei să te implici în anchetă?

Se auzi telefonul. Nora se duse să răspundă.

– Sincer, nu știu absolut nimic, m-am scuzat. Dacă voi mai fi provocat mult, nu știu unde se va ajunge.

– Înțeleg, spuse Guild, dând din cap. Nu mai trebuie

1. Philadelphia (n.tr.).

să-ți spun că m-aș bucura foarte mult să te văd implicându-te în afacere, de partea noastră, desigur.

– Adică, împotriva lui Wynant? Este vinovat?

– Nu știu, domnule Charles, dar se pare că nu vrea să ne ajute.

– La telefon, Nick! mă anunță Nora.

La celălalt capăt al firului, am recunoscut glasul lui Herbert Macaulay.

– Alo, Charles! Ce-ți mai face rana?

– Nu prea rău, mulțumesc.

– Mai ai vreo veste de la Wynant?

– Da.

– Am primit o scrisoare de la el. Spune că ți-a trimis și ție o telegramă. Te simți în stare să...

– Da, mă pot ține pe picioare. Dacă ești la birou, pot trece pe la tine după-amiază.

– Ne-am înțeles atunci... Mă găsești la birou până la ora șase.

M-am întors în salon. Nora îl invita pe Guild să rămână la masă cu noi. Acceptă cu entuziasm. Am cerut încă un whisky. Nora se duse să comande prânzul și să umple din nou paharele.

– O femeie superbă, domnule Charles, spuse Guild, dând din cap.

L-am aprobat.

– Să presupunem că, prin forța împrejurărilor, te implici în afacerea Wolf, continuă Guild. Aș vrea să ni te alături nouă.

– Și eu.

– Deci, ne-am înțeles, spuse el, trăgându-și scaunul mai aproape de mine. Nu cred că-ți mai amintești de mine, dom-

nule Charles, dar, când locuiați în New York, eu eram agent de circulație pe Forty-third Street.

– Deci, asta era, am spus eu, mințind amabil, știam eu că te cunosc de undeva! M-a indus în eroare faptul că nu mai purtai uniformă.

– Așa e. Uite ce este, aș vrea să fiu sigur că nu-mi ascunzi ceva din povestea asta.

– Chiar dacă ar fi așa, ar fi fără intenție. Nu știu prea multe și nici până unde ați ajuns cu ancheta. Nu l-am mai văzut pe Macaulay din ziua crimei și n-am citit articolele referitoare la crimă.

Se auzi din nou telefonul. Nora ne aduse paharele și se duse să răspundă.

– Ce am aflat noi nu este mare lucru, spuse Guild, și, dacă-mi permiți, îți pot povesti totul. (Sorbi o înghițitură din pahar și dădu admirativ din cap.) Dar, mai întâi, vreau să te întreb ceva. Când v-ați dus la doamna Jorgensen, aseară, i-ai spus despre telegrama de la fostul soț?

– Da, și am adăugat că încă mai este la mine.

– Și ce a spus?

– Nimic. Mi-a pus întrebări. Încearcă să pună mâna pe ea. Guild închise un ochi și-și lăsă capul într-o parte.

– Crezi cumva că sunt amândoi complici?

Ridică o mână.

– Nu mă înțelege greșit, spuse el, nu văd de ce ar fi.

Ți-am pus doar o simplă întrebare.

– Totul este posibil, am răspus eu, dar sunt aproape sigur că nu sunt complici.

– Cred că ai dreptate, spuse Guild, după care adăugă pe un ton neutru: Dar mai sunt câteva aspecte delicate... (Oftă.)

Ca întotdeauna... Pe scurt, domnule Charles, iată ce știm noi. Dacă-mi poți oferi câte o informație din când în când, ți-aș fi extrem de recunoscător... Așa... Pe 3 octombrie anul trecut, Wynant îl anunță pe Macaulay că trebuie să plece din New York pentru un timp. Nu-i spune nici unde se duce, nici de ce, dar Macaulay bănuiește că s-a dus să lucreze la o invenție sau ceva asemănător și că vrea să aibă liniște. Mai târziu, Julia Wolf îi confirmă bănuiala și crede că s-a dus undeva în Adirondacks, dar, când o întreabă, Julia îi spune că nu știe mai multe decât el.

– Știa despre ce invenție era vorba?

Guild clătină din cap în semn că nu.

– Nu, spuse el. Așa crede Macaulay, dar probabil că era ceva ce necesita loc și mașinării costisitoare, pentru că Wynant i-a cerut lui Macaulay să-i lichideze titlurile de valoare și să depună banii într-un cont.

– Macaulay are o împuternicire generală, nu-i așa?

– Exact. Dar Wynant avea nevoie de bani lichizi.

– Întotdeauna a fost cam ciudat.

– Așa se spune, dar eu cred că, mai degrabă, nu voia să i se dea de urmă sau să fie recunoscut. De aceea nici nu a luat-o pe fată cu el și nici nu i-a dat adresa lui, asta dacă fata nu a mințit și și-a lăsat barbișon.

Și polițistul mângâie o barbă imaginară.

– Deci, este în Adirondacks? am întrebat eu.

Guild dădu din umeri.

– Spun asta pentru că acest loc și Philadelphia sunt singurele piste pe care le putem urmări. Dar, poate, la fel de bine, să fie în Australia.

– Și de ce sumă avea nevoie?

– Îți pot spune suma cu exactitate.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii murdare, șifonate, alese un plic mai murdar decât restul și puse la loc celelalte hârtii.

– În ziua ce a urmat discuției sale cu Macaulay, continuă Guild, a scos el însuși cinci mii de dolari din bancă. Pe 28 octombrie, mai retrage cinci mii, pe 6 noiembrie, două mii cinci sute, o mie pe 15, șapte mii cinci sute pe 30, o mie cinci sute pe 6 decembrie, o mie pe 18 și cinci mii pe 22, chiar în ajunul zilei când a fost ucisă Julia Wolf.

– Aproape treizeci de mii dolari, o mulțime de bani!

– Douăzeci și opt de mii cinci sute în cap, răspuse Guild, punând plicul în buzunar. Dar sumele respective nu erau în cont. Macaulay a vândut titluri de valoare de fiecare dată, ca să alimenteze contul. Am văzut lista cu titlurile respective, dacă te interesează.

– Nu, mulțumesc, am spus eu. Și cum îi trimitea banii lui Wynant?

– Wynant îi scria Juliei. E a îi cerea banii lui Macaulay. Are chitanțe semnate de ea.

– Și cum îi trimitea fata banii lui Wynant?

Guild dădu din cap.

– I-a spus lui Macaulay că Wynant îi fixa întâlnire, dar crede că ea știa foarte bine unde se afla inventatorul, deși fata a pretins mereu contrariul.

– Poate mai avea asupra ei ultima tranșă, cei cinci mii de dolari, când a fost ucisă, nu-i așa?

– În acest caz, mobilul crimei ar fi jaful, spuse Guild, închizând ochii. Asta dacă nu cumva Wynant a ucis-o când a venit după bani.

– Poate a fost ucisă de altcineva care a găsit banii și care s-a gândit că nu-i stăteau rău în buzunar, i-am sugerat eu.

– Da, se poate, spuse polițistul. Ba, chiar cel care descoperă cadavrul scotocește el însuși prin apartament, înainte să anunțe poliția...

Ridică o mână.

– Desigur! exclamă el. Cu o persoană ca doamna Jorgensen, doar n-o să spui că...

– Nici măcar nu era singură! l-am întrerupt eu.

– Ba da, o clipă a fost singură. Telefonul din apartament era deranjat și liftierul s-a dus împreună cu administratorul blocului la parter ca să sune din biroul lui. Dar, nu mă înțelege greșit, nu vreau să spun că doamna Jorgensen a scotocit prin încăpere... O doamnă ca ea...

– Ce s-a întâmplat cu telefonul?

Se auzi soneria de la intrare.

– Ei bine! spuse Guild. Nu pricep cum s-a întâmplat. Aparatul fusese...

Tăcu. Intră un angajat al hotelului care începu să pună masa.

– În legătură cu aparatul, receptorul acestuia fusese distrus de un glonț, continuă Guild după ce băiatul ieși.

– Un accident?

– Mister! Era tot un glonț de treizeci și doi ca acela care a ucis-o pe fată. Oare tipul a tras și n-a nimerit-o pe fată sau a făcut asta intenționat? Oricum, a fost o modalitate zgomoasă să scape de telefon.

– Și nimeni n-a auzit împușcăturile? am întrebat.

– Ba cum să nu! spuse el dezgustat. Toți locatarii pretind acum că au auzit ceva. Dar, în acele clipe, nici unul nu

s-a deranjat până acolo și toate declarațiile se bat cap în cap.

– Așa se întâmplă mereu, am replicat eu.

– Mie-mi spui? continuă Guild cu gura plină. Unde rămăsesem? Ah, da, vorbeam de Wynant. Și-a vândut apartamentul și și-a dus toată mobila într-un depozit. Am examinat totul cu mare atenție, dar fără rezultat. N-am găsit nimic care să ne indice unde s-a dus și de ce. Același lucru și în ce privește laboratorul de pe First Avenue. După plecarea lui, laboratorul a fost închis, doar Julia se mai ducea o dată - de două ori pe săptămână ca să ridice poșta. Scrisorile care au venit pe adresa laboratorului, după moartea Juliei, nu ne-au adus nici un indiciu.

Zâmbi spre Nora.

– Probabil că toate astea vi se par extrem de plictisitoare, doamnă Charles.

– Plictisitor! protestă Nora. Nu vedeți că mă foiesc pe scaun de nerăbdare?!

– De obicei, doamnele preferă poveștile mai interesante, oricum, cu mai multă sare și piper. Așa, deci, nu l-am găsit pe Wynant. L-a sunat pe Macaulay vinerea trecută și i-a dat întâlnire la ora două, în holul hotelului *Plaza*. Cum Macaulay nu era la birou, i-a lăsat mesaj.

– Macaulay era la mine, am spus eu, luam prânzul împreună.

– Mi-a spus asta. Pe scurt, Macaulay s-a dus la *Plaza*, pe la trei. Nici urmă de Wynant nici în hol, nici în registrul celor care se cazaseră. A încercat să-l descrie recepționarului atât cu barbă, cât și fără barbă, dar nimeni nu-l văzuse. Macaulay a sunat atunci la birou, dar Wynant nu dăduse nici un semn de viață. A sunat-o apoi pe Julia Wolf, care pretindea

că nu știa ca Wynant să fie în New York. Macaulay crede că a mințit. I-a dat în ajun cinci mii de dolari pentru patronul ei și de aceea crede că Wynant a venit după bani. Nemaiavând ce face, și-a văzut de treburile sale.

– Adică?

Guild se opri din mestecat.

– Nu e rău dacă am afla ce a făcut după aceea, spuse el, o să mă ocup de asta. Nu există nici un indiciu care să-l compromită, dar e bine să cercetezi alibiurile celor implicați în povestea asta.

– Nu văd nimic care să-l facă suspect pe el mai mult decât pe oricine altcineva, dar este avocatul lui Wynant și, ca atare, știe mai multe decât vrea să spună.

– Sigur, spuse Guild, pricep, este meseria lui. Să revenim la tânăra persoană. Poate că Julia Wolf nici nu era numele ei adevărat. N-am reușit să lămurim acest aspect, dar am descoperit că nu era tocmai genul de persoană căreia să-i poți da pe mână atâția bani. Dar, desigur, poate că Wynant nu știa asta.

– Avea cazier?

– A fost închisă șase luni la Cleveland, sub numele de Rhoda Stewart, pentru abuz de încredere, cu doi ani înainte să fie angajată de Wynant.

– Crezi că Wynant era la curent?

– N-am idee. Dar m-ar mira, având în vedere bănetul pe care a lăsat-o să-l manipuleze, însă nu se știe niciodată. Se pare că se îndrăgostise lulea de ea! Cu toate astea, se vedea deseori cu Morelli și cu banda lui.

– Ai dovezi împotriva lui Morelli?

– Nu în privința uciderii Juliei, spuse el cu regret, dar este căutat pentru alte două-trei infracțiuni.

Se încruntă.

– Știu că toxicomanii ăștia sunt în stare de orice, dar

vreau să aflu de ce a venit la tine.

– Ți-am spus tot ce știam, am răspuns eu.

– Nu mă îndoiesc.

Se întoarce spre Nora.

– Sper că nu v-ați închipuit o clipă că l-am tăbăcit, dar,

știți, uneori trebuie să...

Nora îl întrerupsese spunând că înțelegea foarte bine și-i turnă cafea.

– Mulțumesc, doamnă, spuse Guild.

– Ce este un toxicoman? întrebă ea.

– Un drogat.

Nora se uită la mine.

– Morelli era...?

– Era făcut praștie.

– De ce nu mi-ai spus? protestă ea. Eu îți spun întotdeauna tot.

Se duse să răspundă la telefon.

– O să depui plângere împotriva lui?

– Nu, decât dacă vă este de folos.

Clătină din cap și mă privi curios.

– Nu știm de-ajuns despre el pentru moment.

– Vorbeai despre fată, i-am amintit.

– Da. Am descoperit că nu dormea acasă, uneori și două-trei nopți la rând. Poate că atunci se întâlnea cu Wynant. Nu știu, dar n-am găsit nimic ca să-i demontăm povestea lui Morelli care susține că n-a mai văzut-o de trei luni. Ce spui de asta?

– Și eu cred la fel. Cam de trei luni a dispărut Wynant.

Totul pare să se lege sau dimpotrivă...

Nora se întoarce și-mi spuse că Harrison Quinn voia să-mi vorbească.

Mă anunță că vânduse câteva titluri de valoare în numele meu.

– Ai văzut-o pe Dorothy Wynant? am întrebat eu.

– De când am văzut-o la tine, nu, dar am întâlnire cu ea la *Palma* după-amiază. De fapt, m-a rugat să nu-ți spun. Și afacerea cu aurul pe care ți-am propus-o, Nick? Este o ocazie frumoasă. Inflația crește, fapt ce va fi confirmat la întrunirea Congresului. Așa cum ți-am explicat săptămâna trecută...

– Am înțeles. Cumpără pentru mine acțiuni „Domes Mines“ la doisprezece și jumătate.

Își aminti atunci că citise în ziare despre rana mea. Spuse câteva banalități despre acest subiect și nu luă în seamă răspunsul meu.

– Atunci, nu mai putem juca ping-pong câteva zile, spuse el cu regret. Ar trebui să mergeți diseară la un spectacol, dar, dacă nu aveți ce face cu biletele...

– Ba da, o să ne ducem, i-am răspuns eu, dar îți mulțumesc, oricum.

Începu să râdă, îmi spuse la revedere și închise.

Un chelner tocmai strângea masa când m-am întors în sufragerie. Guild se instalase confortabil pe canapea și o asculta pe Nora.

– ...Obligați să plecăm în fiecare an de Crăciun, pentru că rudele mele țin neapărat să facă și să le facem vizite de curtoazie, fapt care-l enervează la culme pe Nick! spuse soția mea.

Asta își lingeă labele într-un colț.

Guild se uită la ceas.

– Am cam întrecut măsura, spuse el, nu intenționam să...

– Rămăsesem la crimă, nu? l-am întrerupt eu, așezându-mă lângă el, pe canapea.

– Exact – se tolăni pe perne – era 23, o vineri, cu puțin înainte de trei după-amiază, pentru că atunci a găsit-o doamna Jorgensen pe Julia. Greu de spus de câtă vreme se afla Julia în halul ăla. Știm doar că fata a răspuns la telefon când a sunat-o doamna Jorgensen la ora două și că era încă teafără la trei, când a sunat-o și Macaulay.

– Nu știam că doamna Jorgensen a sunat-o.

– Așa s-a întâmplat, spuse Guild, dregându-și glasul. N-am știut nici noi, dar am făcut o investigație de formă și astfel am descoperit că centralista de la *Courtland* a notat convorbirea doamnei Jorgensen la două și jumătate.

– Mimi ce a spus?

– A declarat că a întrebat-o pe Julia unde se află Wynant. Julia a răspuns că nu știe. Nu a crezut și de aceea a întrebat-o dacă pot sta de vorbă, iar Julia a fost de acord. Drept pentru care s-a dus la ea. (Se uită cu severitate la genunchiul meu.) Personalul din bloc nu-și amintește să fi văzut pe cineva intrând sau ieșind din apartamentul Juliei Wolf. Desigur, asta nu înseamnă nimic. Arma nu a fost găsită. Nu se vede nici un semn de efracție. În încăpere, nici un obiect nu a fost mutat de la locul lui. Julia purta un inel cu diamante care valora fiecare câteva sute de dolari. În poșetă, avea vreo treizeci de dolari. Personalul îi cunoștea pe Wynant și pe Morelli, dar au declarat că nu-i mai văzuseră de mult. Fereastra care dădea spre scara de incendiu era închisă, iar scara părea nefolosită de multă vreme.

Întinse mâinile în față, cu palma în sus.

– Cam asta e tot, conchise el.

– Nu s-au găsit amprente?

– Ba da, ale lor și ale personalului. Nimic interesant.

– N-ați aflat nici o informație de la amicii Juliei?

– Se pare că nu avea prieteni, în nici un caz, prieteni

intimi.

– Cum așa? Și acel Nunheim, cel care a identificat-o ca fiind prietena lui Morelli?

– O cunoștea doar din vedere, i-a recunoscut poza în ziare.

– Cine este acest Nunheim?

– Este foarte popular; este un tip de treabă.

– Sper că nu-mi ascunzi ceva, după ce m-ai pus să-ți promit că-ți spun totul.

– Dacă nu spui nimănui, află că Nunheim mai lucrează pentru noi, din când în când.

– Ah!

Se ridică.

– Nu-mi place să recunosc, dar asta este tot ce știm.

Dumneata ai ceva interesant să ne spui?

– Nu.

Mă privi nemișcat un moment, după care întrebă:

– Atunci, ce părere ai?

– Inelul de pe mâna fetei era un inel de logodnă?

– Îl purta pe inelar, răspunse el – și, după o clipă: – de ce?

– Ar fi interesant de aflat cine i l-a dat. Mă întâlnesc cu Macaulay după-amiază. Dacă aflu noutăți, te sun. Se pare că totul îl indică pe Wynant ca... dar...

Dispărut fără urmă

– Așa este, mormăi Guild, dar...

Dădu mâna cu mine și cu Nora, ne mulțumi pentru tratație, pentru ospitalitate și pentru amabilitate.

Apoi plecă.

– Nu că m-aș îndoi că farmecul tău poate suci mințile oricărui bărbat, i-am spus Norei, dar am impresia că tipul ăsta nu ne ia în serios.

– Așa va să zică, spuse ea, ai ajuns să fii gelos pe un polițist!

CAPITOLUL XII

Scrisoarea lui Clyde Wynant către Macaulay era sub orice critică. Era dactilografiată cu multe greșeli, pe hârtie fără antet și datată Philadelphia, 26 decembrie 1932.

Dragă Herbert,

I-am telegrafiat lui Nick Charles care, după cum îți amintești, a lucrat pentru mine, acum câțiva ani. În prezent, se află la New York și i-am cerut să ia legătura cu tine în ce privește groaznica moarte a Juliei. Te rog să faci tot posibilul (aici, un rând fusese șters cu x-uri și m-uri, fiind imposibil de descifrat) ca să-l convingi să caute criminalul. Acceptă-i condițiile oricare ar fi ele.

Iată câteva detalii care-i pot fi utile lui Charles. Nu cred că le va dezvălui poliției, dar este liber să le folosească așa cum crede de cuviință: îi dau mână liberă, pentru că am cea mai mare încredere în el. Poate că este bine să-i arăți scrisoarea de față pe care apoi, te rog, s-o arzi.

Iată cum stau lucrurile:

Când am întâlnit-o pe Julia aseară, ca să-mi dea cei o mie de dolari pe care i-am cerut, mi-a spus că vrea să mă părăsească. A spus că o neliniștește starea ei de sănătate și

că medicul i-a recomandat să se odihnească, fapt care devenise posibil acum, când succesiunea unchiului ei fusese lichidată. Până acum, nu mi-a vorbit niciodată de sănătatea ei, lucru pentru care am considerat că, de fapt, îmi ascundea motivul real al plecării ei. Degeaba am încercat s-o trag de limbă, a continuat să susțină această variantă. Nu știam că unchiul ei murise – unchiul John din Chicago. Dar se poate verifica. A trebuit să renunț la orice speranță că voi reuși s-o fac să rămână și ne-am înțeles că va pleca la sfârșitul lunii. Mi s-a părut neliniștită și speriată de ceva anume, cu toate protestele ei. La început, am fost nedumerit de această veste, dar, apoi, mi-am spus că nu mai prezenta încredere pentru că mă mințea.

Aș vrea să-i spui lui Charles că, orice s-ar crede, între mine și Julia (nu mai existau era tăiat ușor) nu mai existau decât relații strict profesionale în ultimul an, relații la care am convenit amândoi.

Pe de altă parte, aș vrea să fie făcută o investigație discretă în vederea descoperirii locuinței, a faptelor și a acțiunilor lui Victor Rosewater cu care am avut, după cum se știe, probleme acum câțiva ani. Cu atât mai mult, cu cât experiențele pe care le fac în prezent au legătură cu invenția despre care a pretins că ar fi a lui. Cred că acest om era destul de nebun ca s-o ucidă pe Julia dacă a refuzat să-i spună unde mă aflam.

În al patrulea rând, și cel mai important, vreau să știu dacă soția mea a luat legătura cu Rosewater. Cum a aflat ea că am continuat experiențele pe care le făcusem cândva împreună cu Rosewater?

Apoi, te rog să informezi poliția fără întârziere că nu-i

pot ajuta cu nimic în ce privește crima și prin urmare să nu încerce să-mi dea de urmă – pentru că m-ar stânjeni foarte mult în munca mea. Modalitatea cea mai simplă ca să evităm anchetarea mea este elucidarea misterului crimei cât mai curând posibil.

Vom ține legătura și, dacă, între timp, ești forțat de împrejurări să iei legătura cu mine, publică în Times un mesaj format din trei cuvinte: Abner: da: Bunny.

O să fac tot posibilul ca să iau legătura imediat cu tine. Sper că înțelegi că este absolut necesar ca Charles să se ocupe de această afacere, pentru că el îl cunoaște pe Rosewater și pe aproape toți cei care sunt implicați.

*Cu stimă,
Clyde Miller Wynant*

– Asta răspunde la multe întrebări, am spus eu, punând scrisoarea pe biroul lui Macaulay. Îți amintești de problema cu Rosewater?

– Era vorba de o divergență de opinii în privința studiului cristalizării. Pot să verific, mai am dosarul, răspunse Macaulay, examinând încruntat prima pagină a scrisorii.

– Wynant spune că fata i-a dat o mie de dolari în acea seară, iar eu îi dădusem ei cinci mii, atât mi-a cerut Julia pentru el.

– Patru mii de dolari – moștenirea de la unchiul ei, am sugerat eu.

– Așa se pare. Ciudat. N-aș fi crezut că era în stare să-l înșele în halul ăsta. Voi verifica și ce s-a întâmplat cu celelalte sume pe care i le-am vărsat ei.

– Știai că a fost închisă la Cleveland pentru escrocherie?

– Nu se poate! Chiar așa?

– Așa afirmă poliția. Sub numele de Rhoda Stewart.

Cum a cunoscut-o Wynant?

– N-am idee, spuse el, clătinând din cap.

– Nici măcar despre originea ei, părinții ei?

Același gest negativ.

– Cu cine era logodită?

– Nu știu să fi fost logodită, răspunse avocatul.

– Purta un inel cu diamante pe degetul inelar.

– N-am știut, spuse el.

Închise ochii și reflectă asupra celor auzite.

– Nu, reluă el, nu-mi amintesc să fi remarcat vreun inel.

Se sprijini cu mâinile pe birou.

– La urma urmei, am o șansă cât de mică să te fac să te implici în povestea asta?

– Slabe șanse! am răspuns.

– Mă gândeam eu. (Atinse ușor scrisoarea.) Înțelegi în ce situație se află. Nu te pot face să te răzgândești? Eu nu... Dar dacă reușesc să-l conving să-ți vorbească în persoană...

– Vreau să ne întâlnim, dar va trebui să-mi răspundă cu sinceritate la întrebări.

– Vrei să spui că el poate fi criminalul? întrebă Macaulay, accentuând silabele.

– Nu știu. Știu mai puțin decât poliția care n-are destule dovezi ca să-l aresteze, nu încape îndoială.

– Să fii avocatul unui ȋicnit nu este amuzant, oftă Macaulay, o să încerc să-l conving, dar știu că mă va trimite la plimbare...

– De fapt, cum stă cu banii? La fel de bine ca altădată?

– Aproape. A fost afectat și el de criză ca noi, dar nu

grav. Drepturile pe care i le aduce brevetarea procedeului de obținere a metalului nu mai sunt ca la început, dar noile sale invenții, printre care și procedeul de sonorizare, îi aduc încă cincizeci-șaizeci de mii de dolari anual, ca să nu mai vorbim de...

Se opri și întrebă pe neașteptate:

– Ți-e teamă că nu este de ajuns de bogat ca să-ți plătească onorariul?

– Nu, mă întrebam și eu așa...

De fapt, mă gândeam la ceva anume.

– Are rude, în afara soției și a copiilor?

– O soră, Alice Wynant, cu care n-a mai vorbit de patru-cinci ani.

Am bănuir că era vorba despre mătușa Alice pe care soții Jorgensen n-au ajuns s-o viziteze în ziua de Crăciun.

– De ce s-au certat? am întrebat.

– Wynant declarase într-un interviu că planul cincinal sovietic nu era neapărat sortit eșecului. Doar atât.

Am izbucnit în râs.

– Ce neam de...

– Oh, ea îl întrece cu mult! Nu poate ține minte absolut nimic. Când fratele ei a fost operat de apendicită, Alice și Mimi s-au dus să-l viziteze la spital. Au zărit din taxi o mașină a pompelor funebre ieșind din curtea spitalului. Alice a devenit lividă, a prins-o pe Mimi de braț și a strigat: „Oh, Dumnezeu! Doar nu este... Cum se numește...?”

– Unde locuiește țicnita asta?

– Pe Madison Avenue. Îi găsești adresa în cartea de telefon. (Ezită.) Dar nu cred...

– Nu intenționez s-o bat la cap...

Dispărut fără urmă

Se auzi telefonul.

Macaulay luase deja receptorul.

– Alo! Da... chiar el... Oh, perfect!

Trăsăturile sale se lungiră brusc și ochii se rotunjiră, gata să-i sară din orbite.

– Unde?... Da. Sigur. Crezi că am timp?

Se uită la ceas.

– Bine, ne vedem la gară.

Închise.

– Era locotenentul Guild, spuse el. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown, în Pennsylvania.

CAPITOLUL XIII

Dorothy și Quinn se aflau la bar când am intrat în *Palma Club*. Nu mă văzură până când n-am ajuns în spatele lor.

– Bună ziua, oameni buni am exclamat eu.

Dorothy era îmbrăcată cu costumul albastru pe care i-l cunoșteam de ceva timp.

Mă privi, se întoarse spre Quinn și roși.

– I-ai spus, prin urmare! exclamă ea pe un ton de reproș.

– Uită-o cum se supără, spuse Quinn. Am cumpărat acțiunile așa cum mi-ai spus. Ar trebui să mai cumperi. Ce bei?

Fata mă privi drept în ochi și am observat că zgârieturile de unghii păliseră, buzele i se dezumflaseră, iar vânătaia aproape că dispăruse.

– Am avut încredere în tine, spuse ea.

Părea pe punctul să izbucnească în plâns.

– Adică?

– Știi tu, spuse ea. Chiar și când ai plecat spre ei, tot am avut încredere în tine.

– Ai grijă. Toată ziua a fost morocănoasă, interveni Quinn. N-o stârni.

Își puse mâna peste a lui Dorothy.

– Gata, scumpo..., liniștește-te.

– Ah, taci! îl întrerupse ea, trăgându-și mâna ca arsă.

Apoi se întoarse spre mine:

– Știi tu despre ce vorbesc, spuse ea. Tu și Nora ați vorbit cu mama despre mine.

Începeam să înțeleg.

– Ea ți-a spus asta și tu ai crezut-o? am întrebat-o, râzând. Ai douăzeci de ani, dar tot naivă ești. Bănuiesc că te-a sunat imediat după ce am plecat de la ei. Ne-am cam certat și am plecat aproape imediat ce ajunseseam.

– Ce proastă sunt! murmură ea, lăsându-și capul în piept.

Îmi luă mâinile într-ale ei.

– Atunci, să mergem la Nora, exclamă ea. Trebuie să-mi cer scuze, sunt o prostuță, nu meritam să se poarte așa de frumos cu mine...

– Se înțelege de la sine că așa vom face! i-am tăiat eu elanul, dar avem destul timp. Să bem ceva mai întâi.

– Bătrâne, nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse Quinn. Ai readus soarele în existența agitată a sărmanei vrăbioare...

Dădu paharul peste cap.

– Să mergem la Nora, continuă el, putem foarte bine să bem și la tine acasă, ba chiar pe gratis.

– De ce nu rămâneți aici? întrebă Dorothy.

– Pe mine nu mă poți determina să rămân, spuse el, râzând. Poate vei reuși să-l convingi pe Nick, dar eu nu te las. Am suportat proasta ta dispoziție, iar acum, când ești veselă, n-o să te las singură.

Când am ajuns la hotel, am găsit-o pe Nora în compania lui Gilbert Wynant. Acesta își sărută sora, îmi strânse mâna, apoi pe a lui Quinn, după ce am făcut prezentările.

Wynant se pierdu în scuze față de Nora.

– Gata! Gata! spuse Nora. Nu ai greșit cu nimic. Dacă

Nick ți-a spus că sunt supărată sau că m-ai jignit, nu este decât un nemernic! Dă-mi paltonul!

Quinn deschise radioul. Era ora cinci și treizeci și unu de minute și cincisprezece secunde.

– Fii drăguț și servește-ne tu, îi spuse Nora lui Quinn, știi unde este băutura.

Veni după mine în baie.

– Unde-ai găsit-o? întrebă ea.

– Într-un bar. Dar Gilbert ce caută aici?

– A spus că a venit s-o vadă pe sora lui, care nu s-a întors acasă noaptea trecută. Credea că încă mai este aici, dar n-a fost mirat aflând că a plecat. Spune că obișnuiește să se plimbe fără țintă, din cauza unei obsesii pentru mama ei. Absolut pasionant! Afirmă că Steckel susține că asemenea oameni au tendințe să fie cleptomani. Gilbert spune că a lăsat diverse obiecte la vedere, dar că fata n-a luat nimic.

– Ce poveste! A vorbit despre tatăl lui?

– Nu.

– N-are de unde să știe. Wynant a încercat să se sinucidă în Allentown. Guild și Macaulay s-au dus acolo. Nu știu dacă trebuie să le spunem copiilor. Oare Mimi ni l-a trimis pe Gilbert?

– Nu cred, spuse Nora, dar, dacă tu...

– Și eu mă întreb. A venit de mult?

– Cam de o oră. E un băiat ciudat. Învață chineza și scrie o carte cu titlul *Știință și credință*... nu în chineză... și-i place Jack Oakie.

– Și mie. Nu te superi, nu?

– Puțin.

Ne-am întors în sufragerie unde Quinn și Dorothy dansau pe ritmurile melodiei *Eadie was a lady*.

Gilbert lăsă revista pe care o răsfoia și spuse politicos că spera că-mi revenisem de pe urma rănii. L-am asigurat că așa era.

– N-am fost niciodată rănit, continuă el. Am încercat de câteva ori să mă rănesc, dar nu este același lucru. Din cauza asta, eram foarte nervos și transpiram. Nu înțeleg, sunt prea tânăr, domnule Charles. Aș vrea foarte mult să vorbim, să vă pun întrebări, fără să fim deranjați de nimeni, dacă nu vă supărați...

– Aș fi încântat. Oricând dorești.

– Într-adevăr? N-o spuneți doar din politete?

– Nu, vorbesc serios. Dar ce vrei să afli?

– Multe. Spre exemplu, antropofagia – nu în Africa sau în Noua Guinee, ci în Statele Unite. Sunt multe cazuri?

– După cât știu eu, nu în zilele noastre!

– Dar au existat cazuri?

– Din când în când, înainte să fi fost întemeiat statul.

Așteaptă. O să-ți dau un exemplu.

M-am dus la biblioteca din colțul sufrageriei, de unde am luat un volum de *Crime celebre* de Duke, pe care-l descoperise din întâmplare Nora într-un anticariat.

– Uite, am spus eu, deschizând cartea, subiectul nu este dezbătut decât în patru pagini:

CUM A UCIS ALFRED G. PARKER, „MÂNCĂTORUL DE OAMENI“, CINCI TOVARĂȘI ÎN MUNȚII DIN COLORADO, I-A JEFUIT ȘI A MÂNCAT CARNEA DE PE OASE...

În timp ce Gilbert citea, mi-am turnat niște whisky, iar Dorothy se opri din dans și veni lângă mine.

– Îți place? spuse ea, arătând cu capul spre Quinn.

– Este un tip de treabă, am răspuns eu.

– Cum vrei, dar este foarte rău uneori. Nu m-ai întrebat unde mi-am petrecut noaptea trecută. Nu te interesează, nu-i așa?

– Nu mă privește.

– Am descoperit, totuși, ceva care te-ar putea interesa.

– Ascult.

– Am dormit la mătușa Alice. Este cam sărită de pe fix, dar este foarte drăguță. Mi-a spus că tata i-a scris chiar astăzi, spunându-i să n-aibă încredere în mama.

– Să n-aibă încredere? De ce?

– Nu știu, n-am văzut scrisoarea. Mătușa Alice a rupt-o. Ea și tata erau certați de ani de zile. Spune că tata este comunist, comuniștii au ucis-o pe Julia și îl vor ucide și pe tata. Crede că tata a divulgat un secret de-al comuniștilor.

– Ca să vezi! am exclamat eu.

– Nu te supăra, spuse ea. N-am făcut decât să repet ce a zis ea. Ți-am spus doar, este cam sărită de pe fix.

– A afirmat ea că toate minciunile astea erau în scrisoare?

– Nu, spuse Dorothy. A menționat doar că tata a avertizat-o, dacă-mi amintesc bine, să nu aibă încredere în mama și în cei care-o înconjoară, ceea ce ne include pe toți...

– Îți amintești și altceva?

– Asta e tot ce mi-a spus.

– De unde fusese trimisă scrisoarea?

– Mătușa Alice nu știe, era o scrisoare *par avion*.

– Și a luat în serios avertizarea?

– A început să strige că tata era un extremist periculos și că n-o interesa ce avea el de spus.

– Dar tu?

Dorothy mă privi fix câteva secunde, apoi își trecu vârful limbii peste buzele uscate.

– Eu cred..., spuse ea, ezitând.

Gilbert se îndrepta spre noi cu cartea în mână. Părea dezamăgit.

– Da, este foarte interesant, spuse el, dar nu este un caz patologic, vedeți dumneavoastră (o luă de după mijloc pe sora lui), totul s-a întâmplat din cauza foamei.

– Dacă iei totul *ad litteram*...

– Despre ce vorbiți? întrebă Dorothy.

– Nimic, spuse repede Gilbert, despre cartea asta.

– Spune-i și lui povestea cu scrisoarea, am rugat-o eu pe Dorothy.

Repetă ceea ce-mi spusese și mie. După ce termină, tânărul se strâmbă nerăbdător.

– Este o prostie, spuse el, mama nu este periculoasă. Este doar o adolescentă întârziată. Mulți dintre noi au un ideal sau o morală care-i depășește. Mama a rămas în urmă.

Se încruntă și se răzgândi.

– Da, la urma urmei, se poate să fie periculoasă, asemenea unui copil care se joacă cu focul.

Nora și Quinn dansau.

– Ce crezi despre tatăl tău, Gilbert? l-am întrebat eu.

Dădu din umeri.

– Nu l-am văzut de când eram mic. Am o teorie în ce-l privește, dar nu dețin dovezi care s-o susțină. Aș vrea să aflu mai ales dacă...

– A încercat să se sinucidă astăzi, l-am întrerupt, la Allentown.

– Nu-i adevărat! strigă Dorothy cu un glas atât de strident, încât Nora și Quinn se opriă din dans.

Fata privi spre fratele ei.

– Unde este Chris? întrebă ea.

Gilbert ne privi când pe unul, când pe altul, repede.

– Proasto, știi bine că este cu micuța Fenton.

Dorothy nu părea însă convinsă.

– Este geloasă pe el, explică Gilbert. Tot din cauza obsesiei pentru mama.

– L-a văzut unul dintre voi pe un anume Victor Rosewater, cel care a vrut să-i facă probleme tatălui vostru?

Dorothy clătină din cap.

Gilbert spuse:

– Nu. De ce?

– Așa. Nici eu nu l-am văzut, dar semnalmente sale corespund uimitor de mult cu cele ale lui Chris Jorgensen.

CAPITOLUL XIV

În acea seară, m-am dus împreună cu Nora la premiera de la „Radio City Music Hall“. După o oră, ne-am plictisit, așa că am plecat.

– Și acum unde mergem? mă întrebă Nora.

– Oriunde. Vrei să vezi *Pigiron Club* despre care ne-a vorbit Morelli? Cred că Studsy Burke o să ți se pară amuzant. A fost un spărgător de bănci de prima clasă. Se laudă că a spart până și seiful închisorii Hagerstown unde fusese închis treizeci de zile pentru vătămare corporală.

– Să mergem! spuse ea.

Am ajuns pe Forty-ninth Street și, după ce am întrebat doi șoferi de taxi, un vânzător de ziare și un polițist, am ajuns în cele din urmă la club. Portarul mi-a spus că nu cunoștea nici un Burke, dar că se duce să verifice. Peste o clipă, Studsy apărură în ușă.

– Ce mai faci, Nick? întrebă el. Intră.

Era un tip cu constituție athletică, de talie medie, destul de solid. Trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani, dar arăta cu treizeci mai tânăr. Avea față lată, ciupită de vărsat, de o urâtenie care-l făcea simpatic, părul era rar și incolor și fruntea, strâmtă, calviția nereușind s-o lărgească. Avea un glas grav, puțin dogit.

I-am strâns mâna și i-am prezentat-o pe Nora.

– Nevastă-ta! exclamă el, ca să vezi! Atunci, nu vă las până nu-mi gustați șampania.

L-am asigurat că nu trebuie să ne roage de două ori și am intrat. Clubul avea o înfățișare luxoasă și, în același timp, neîngrijită. Era pustiu. Doar doi-trei clienți. Ne-am așezat la o masă, într-un colț, și Studsy îi dădu chelnerului instrucțiuni precise în privința șampaniei. Apoi mă fixă lung fără un cuvânt.

– Ți-a priit căsătoria, spuse el în cele din urmă, scărpinându-și bărbia. A trecut cam mult de când nu te-am văzut.

– Cam mult, am aprobat eu.

– Mi-a venit de hac, îi spuse el Norei, m-a trimis la răcoare.

– Era un detectiv bun? întrebă ea, surâzând.

Studsy se încruntă.

– Așa se spune, dar eu nu știu. Când mi-a venit de hac, a avut doar noroc.

– Tu l-ai trimis la mine pe bruta aia de Morelli? l-am întrebat eu.

– Îi știi doar pe străinii ăștia, sunt niște isterici, mormăi el. Nu știam că-și va pierde cumpătul chiar așa. M-a bătut la cap că poliția voia să-l acuze de uciderea puicuței ăleia... Julia Wolf. Am citit în ziar că tu te ocupai de cazul ăsta și i-am spus lui Morelli: „Du-te la Nick dacă ai chef să vorbești cu cineva, este un tip de treabă, nu te va dezamăgi“. Atunci, a plecat. Ai avut probleme cu el?

– Nu, a fost văzut de poliție și a crezut că eu l-am turnat. Cum a dat de mine?

– Oh! Are cunoștințe și doar nu te ascundeai, nu-i așa?

– Nu, dar am venit aici doar de câteva zile și adresa mea nu a fost menționată de nici un ziar.

– Ia te uită! exclamă Studsy interesat, și unde locuiești acum?

– În San Francisco. Cum m-a descoperit?

– Ce oraș drăgălaș! De mult n-am mai călcat pe acolo...

Întreabă-l pe el, Nick, e treaba lui.

– Da, dar tu l-ai trimis la mine.

– Așa este, dar voiam să-ți fac publicitate.

– Cam multă publicitate, am spus eu.

– Dacă aș fi știut... Nu te-a rănit prea rău, cel puțin, nu-i așa?

– Nu, dar m-aș fi lipsit bucuros...

Am tăcut. Chelnerul se întorcea cu comanda. Am gustat șampania și am declarat că era delicioasă. De fapt, era ordinară.

– Crezi că el a ucis-o pe fată? l-am întrebat pe Studsy.

– Deloc, afirmă el, clătinând energic din cap.

– Și totuși, îi sare cam ușor muștarul!

– Știu, imbecilii ăștia sunt cu toții isterici, dar a petrecut toată ziua aici.

– Tot timpul?

– Tot timpul. La primul etaj, era o petrecere și sunt sigur că nu s-a clintit de acolo. Poate chiar să demonstreze asta... fără glumă...

– Și atunci ce-l supăra?

– Habar n-am! Îi știi pe imbecilii ăștia!

– Da, da, am murmurat eu, niște isterici. Dar nu-l putea trimite pe unul dintre colegii lui să-i facă o vizită Juliei?

– Cred că te înșeli în ce-l privește, spuse Studsy. O cunosc pe puicuță, a venit de câteva ori aici împreună cu el, dar nu părea ceva serios între ei. Nu se îndrăgostise de ea doar ca să-i vină de hac. Garantat.

– Nu se droga și ea cumva?

– Nu știu. Parcă am văzut-o o dată sau de două ori drogându-se, dar cred că mai mult din amuzament.

– Cu cine se mai întâlnea aici, în afară de Morelli?

– Cu nimeni, răspunse Studsy indiferent. Unui anume Nunheim părea să-i placă de ea, dar cred că a încercat degeaba.

– Deci, așa a făcut Morelli rost de adresa mea?

– Ești nebun! Nu, Morelli nu-l putea înghiți și a profitat de prima ocazie care i s-a ivit ca să-l bată. De ce ar fi vorbit Nunheim cu polițiștii, este un coleg de-al tău?

– Nu-l cunosc, am răspuns după ce am meditat o clipă asupra celor auzite, dar am înțeles că mai făcea din când în când pe informatorul.

– Ca să vezi! Mulțumesc.

– Mulțumesc pentru ce? N-am spus nimic!

– Pentru mine este de-ajuns, mulțumesc. Și acum, ia spune, cum s-a întâmplat? Wynant a ucis-o pe fată sau nu? mă întrebă el.

– Așa se spune, dar pariez doi contra unu că este nevinovat.

Dădu din cap.

– Nu pun pariu cu tine pentru ceva ce tu știi cel mai bine. Dar să-ți spun pentru ce aș risca câțiva dolari. Îți aduci aminte de partida noastră de box în urma căreia m-ai băgat la închisoare? Mă întreb dacă m-ai mai învinge la fel de ușor și

Dispărut fără urmă

acum. Într-una din zile, când te simți în formă...

– Nu, l-am întrerupt eu râzând, nu mai sunt în formă...

– Și eu, bătrâne, am început să fac burtică, insistă el.

– De altfel, am adăugat eu, a fost doar un bluf... Nu erai

pe terenul propriu...

– Acum încerci s-o dregi, murmură el. Mă rog, dacă

dai înapoi, cel puțin lasă-mă să umplu paharele.

Nora declară că voia să se întoarcă acasă devreme și că nu voia să se îmbete. L-am părăsit pe Studsy și clubul acestuia pe la unsprezece. Studsy ne-a însoțit până la taxi și ne-a strâns mâinile cu putere.

– Mă bucur al naibii că ne-am întâlnit, spuse el.

I-am înapoiat politețurile și am plecat.

Studsy îi făcuse Norei o impresie foarte bună.

– N-am înțeles nici jumătate din ce-a spus, remarcă ea.

– Este un tip cumsecade, am spus eu.

– Nu i-ai spus că te-ai lăsat de meserie.

– Ar fi crezut că încerc să-l duc de nas. Un tip ca el crede că, atunci când ești detectiv, ești pentru totdeauna, și mai degrabă mint, decât să-i dau impresia că mint. Oricum, are încredere în mine. Dă-mi o țigară!

– Ai spus adevărul când ai afirmat că Wynant n-a ucis-o pe Julia?

– Nu știu, dar așa cred.

O telegramă de la Macaulay mă aștepta la întoarcerea în hotel:

INDIVIDUL NU ESTE WYNANT ȘI N-A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ.

CAPITOLUL XV

A doua zi, de dimineață, am chemat o dactilografă și am pus în ordine corespondența care se strânsese teanc. Am vorbit la telefon cu avocatul nostru din San Francisco, ca să evităm ca unul dintre cei mai importanți clienți ai noștri să dea faliment. Apoi am petrecut o oră lucrând la un plan pentru reducerea impozitului și, pe la ora două, m-am simțit cu conștiința împăcată, ca un om de afaceri care și-a făcut treaba. Ziua era, practic, încheiată și am plecat s-o iau pe Nora la prânz.

Soția mea avea programat un joc de bridge pentru acea după-amiază.

M-am dus la Guild cu care vorbisem de dimineață la telefon.

Ne-am strâns mâinile.

– Așa deci, este o alarmă falsă? am întrebat eu, după ce m-am așezat în fotoliu.

– Absolut. Tipul n-avea nici o legătură cu Wynant. Știi cum se întâmplă de obicei: am anunțat poliția din Philadelphia că omul nostru a trimis de la ei o telegramă și am transmis semnalmentele sale. O săptămână întreagă, toți tipii înalți și slabi cu mustață din Pennsylvania au fost confundați

cu Wynant. Tipul în discuție este un anume Barlow, de meserie tâmplar. A fost atacat de un negru care voia să-l jefuiască.

– Se poate să fi fost rănit de cineva care a făcut aceeași greșeală ca și poliția.

– Adică, a fost luat drept Wynant? Posibil, dar nu ne ajută cu nimic.

– Ți-a spus Macaulay despre scrisoarea pe care a primit-o? am întrebat.

– Da, dar nu mi-a spus nimic referitor la subiectul ei. I-am povestit ce știam despre Rosewater.

– Poftim! exclamă el, interesant.

I-am vorbit apoi despre scrisoarea pe care a primit-o sora lui Wynant.

– Scrie cam mult, remarcă Guild.

– M-am gândit și eu la asta.

I-am explicat că semnalmentele lui Victor Rosewater, cu câteva mici diferențe, corespund cu cele ale lui Chris Jorgensen. Guild se lăsă în fotoliu.

– E o plăcere să te ascult, spuse el, continuă.

– Cam asta este tot ce știam...

Își ridică privirea spre tavan.

– Așadar, avem de lucru, murmură el.

– Tipul din Allentown a fost rănit cu un treizeci și doi? am întrebat.

Guild mă privi curios câteva clipe, apoi înălță din cap.

– Nu, un patruzeci și patru. De ce?

– Încerc doar să-mi formez o imagine de ansamblu.

– Înțeleg, spuse el.

Și se cufundă din nou în contemplarea tavanului.

– Alibiul lui Macaulay este verificat, spuse el după un moment, schimbând brusc subiectul. Întârziase la o întâlnire și știm sigur că se afla în biroul unui anume Hermann, de pe Fifty-seventh Street, între orele trei și cinci minute și trei și douăzeci de minute, adică în intervalul de timp care ne interesează.

– De ce ora trei și cinci minute?

– Așa este, n-ai de unde să știi... Pentru că l-am găsit pe un anume Caress, coafor de pe First Avenue, care a sunat-o pe Julia la trei și cinci, ca s-o întrebe dacă avea treabă pentru el. Fata i-a spus că pleacă în călătorie. Așadar, perioada interesantă trebuie situată între trei și cinci și trei și douăzeci. Doar nu-l bănuiești pe Macaulay?

– Îi bănuiesc pe toți, am răspuns eu. Unde erai între trei și cinci și trei și douăzeci?

Izbucni în râs.

– De fapt, spuse el, sunt singurul care nu are un alibi ce poate fi verificat ușor. Eram la cinema.

– Toți ceilalți au alibi?

Făcu semn că da.

– Jorgensen a ieșit din *Courtland* împreună cu soția sa, la trei fără cinci. A dat fuga apoi să se întâlnească într-un apartament de pe Sixty-thirteenth Street cu o fată, Olga Fenton, cu care a stat până la ora cinci – i-am promis că nu-i vom spune nimic doamnei Jorgensen. De asemenea, știm cum și-a petrecut timpul și aceasta. Dorothy, care se îmbrăca atunci când a plecat mama ei, a luat un taxi la trei și un sfert și s-a întâlnit cu o prietenă la Bergdorf-Goodman. Fiul se afla la biblioteca publică.

– Dumnezeule! Ce cărți ciudate poate citi!

– Morelli era într-un bistro de pe Forty Street.

Începu să râdă.

– Iar tu unde erai?

– Îmi păstrez alibiul pentru cine trebuie, am răspuns.

Nici unul dintre aceste alibiuri nu pare inatacabil, dar este normal: niciodată, alibiurile adevărate nu sunt. Iar Nunheim?

Guild tresări.

– De ce Nunheim? spuse el.

– Am auzit că avea o slăbiciune pentru fată.

– Cine ți-a spus?

– Cineva.

Se încruntă.

– Știi din sursă sigură?

– Da.

– În ce-l privește pe acesta, spuse tărăgănat Guild, putem verifica ușor modul cum și-a petrecut timpul. Dar de ce-ți faci griji pentru toți ăștia? Nu crezi că Wynant este vinovat?

I-am propus și lui târgul pe care i-l propusesem lui Studsy.

– Doi contra unu!

Se lăsă tăcerea.

– Ar fi o idee, la urma urmei, mormăi el. Și pe cine bănuiești?

– N-am ajuns până acolo am răspuns eu. Să fim înțeleși: nu spun că Wynant este inocent, pretind doar că circumstanțele nu-l desemnează pe el ca fiind vinovatul în mod sigur.

– Și pariezi pe asta doi contra unu!

– Spune-i intuiție dacă vrei... Dar...

– Nu vreau nimic. Consider că ești un maestru și sunt gata să te ascult.

– Am niște întrebări să-ți spun, i-am zis, spre exemplu:

cât timp știm s-a scurs între momentul în care liftul a lăsat-o pe doamna Jorgensen în fața ușii Juliei și clipa în care Mimi a telefonat ca să anunțe că se auzeau gemete din camera fetei?

Guild își mușcă buzele și spuse:

– Crezi că ea...

Dar l-am lăsat să termine.

– De ce nu? Vreau, de asemenea, să știu unde se afla Nunheim. Aș vrea să aflu răspunsurile la întrebările puse în scrisoarea lui Wynant. Să știu unde sunt patru mii de dolari, diferența între suma plătită Juliei de către Macaulay și cea înmănată lui Wynant. Mai vreau să știu de unde vine inelul de logodnă.

– O să facem tot ce ne stă în puteri! răspunse Guild. În ce mă privește, aș vrea să știu de ce, dacă nu este vinovat, Wynant nu vine să ne răspundă în persoană la întrebări.

– Poate crede că doamna Jorgensen îl va închide într-un ospiciu am remarcat eu. Macaulay este avocatul lui Wynant. Sper că nu l-ai crezut pe cuvânt, când a declarat că atât clientul lui, cât și tipul din Allentown n-au nimic în comun.

– Nu. Respectivul era mai tânăr decât Wynant, avea părul grizonat, nevopsit, nu semăna deloc cu chipul din fotografiile pe care le-am luat la noi. Ai vreo treabă în după-amiaza asta?

– Nu.

– Perfect, spuse el, ridicându-se. Atunci, o să trimit oamenii să urmărească pisteles despre care am vorbit și apoi putem să mergem să facem câteva vizite.

– Înțeleș! am aprobat eu.

Dispărut fără urmă

Și Guild ieși din birou.

Un număr din *Times* era aruncat în coșul de hârtii. Îl deschid la pagina micilor anunțuri. Găsesc anunțul convenit cu Macaulay:

Abner – da – Bunny.

Când Guild se întoarce, îl întreb:

– Personalul de la laboratorul lui Wynant a fost anchetat?

– Nu știu nimic, răspunse el. În ziua plecării lui, au fost concediați. Sunt doi, și nu l-au mai văzut de atunci.

– La ce proiect lucrau?

– La un fel de vopsea de neșters. Nu știu mai multe.

Dacă vrei, putem ancheta din nou această pistă.

– Nu. Nu contează. Era ceva important?

– După părerea mea, destul de important. De ce?

– Întrebam și eu. Trebuie să nu scăpăm nici cel mai mic detaliu.

– Foarte bine, spuse Guild. Să mergem!

CAPITOLUL XVI

— **P**entru început, spuse Guild, după ce am ieșit din birou, să mergem la Nunheim. Trebuie să fie acasă: l-am anunțat să nu se clikească până când nu-i dau telefon.

Nunheim locuia la etajul al patrulea al unei clădiri umede, întunecate, urât mirositoare și care se clătina la trecerea metroului aerian de pe Sixth Avenue.

Guild ciocăni la ușă.

Dinăuntru, se auziră pași grăbiți, apoi un glas întrebă:

— Cine este?

Proprietarul vorbea pe nas și se simțea din glasul lui că era iritat.

— John! spuse Guild.

Ne deschise ușa un omuleț slab și palid de treizeci și cinci-treizeci și șase de ani, îmbrăcat cu pantaloni albaștri, un maieu și șosete din mătase neagră.

— Nu te așteptam, locoterente, gemu el, ai spus că suni.

Părea să-i fie frică. Ochii întunecați erau mici și foarte apropiați, gura, mare cu buze subțiri, fără personalitate, iar nasul, foarte lung și coroiat.

Guild îmi dădu un cot și intrarăm. Printr-o ușă deschisă, din stânga, am zărit un pat desfăcut. Ne aflam într-o

sufragerie murdară și dezordonată. Peste tot, numai haine, ziare și farfurii murdare. În dreapta, într-un fel de ălcov-bucătărie, între o chiuvetă și o sobă, se afla o femeie care ținea în mână o tigaie în care sfârâia niște unt încins. Era înaltă, solidă, opulentă, roșcată, și nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani; era frumoasă, de o frumusețe brutală, neîngrijită. Era îmbrăcată cu un chimonou roz, fără nici o formă, și purta niște papuci scâlciți, ale căror pampoane atârnavu jalnic. Ne privi suspicioasă.

Guild mă prezentă lui Nunheim și se prefăcu că nu bagă în seamă prezența femeii.

– Stai jos, îmi spuse el, dând la o parte un teanc de haine ca să-și facă loc pe un colț al canapelei.

Am înlăturat câteva ziare de pe un fotoliu și m-am așezat, imitându-l pe Guild care nu-și scosese pălăria.

Nunheim se duse la masă și luă o sticlă pe fundul căreia se mai afla niște whisky. Împinse două pahare spre noi.

– Beți ceva? întrebă el.

Guild se strâmbă.

– Mizeria asta! Nu, mulțumesc! mormăi el. De ce mi-ai spus că n-o cunoșteai pe fată decât din vedere?

– Așa este, locotenente, jur!

Omulețul aruncase de vreo două ori o privire pe furiș spre mine.

– Poate că am vorbit cu ea de două-trei ori, dar asta e tot, jur!

Se auzi rânjetul femeii din bucătărie, care se întoarse spre noi, privindu-ne fără amabilitate.

Nunheim se ridică.

– Haide, haide! spuse el cu voce albă, bagă-ți nasul în afacerile mele, că rămâi tu fără doi sau trei dinți.

Femeia îi aruncă tigaia în cap. Proiectilul îl rată în ultima clipă și se ciocni de perete. Untul încins și gălbenușurile sparte se împrăștiară pe parchet, mobilă și tapet.

Nunheim se repezi asupra ei. Nu trebui decât să întind piciorul și Nunheim fu jos. Femeia apucă un cuțit.

– Gata cu cearta! strigă Guild care nu se clintise. Am venit să stăm de vorbă, nu la spectacol! Ridică-te și liniștește-te!

Omulețul își scutură mâna dreaptă.

– Cred că mi-am scrântit încheietura! spuse el.

Femeia străbătu încăperea fără să ne arunce o privire și intră în cameră, trântind ușa.

– Dacă n-ai mai alerga după toate femeile, spuse Guild, n-ai mai avea probleme cu asta.

– Ce vrei să spui, locotenente? protestă omulețul pe un ton inocent.

– Julia Wolf!

De data asta, Nunheim păru indignat.

– Este o minciună! Locotenente, exclamă el, cine a spus una ca asta...

Guild îl opri, întorcându-se spre mine.

– Dacă vrei să-l mângâi puțin, dă-i drumul, spuse el. În locul tău, nu m-aș lăsa impresionat de povestea asta cu încheietura scrântită. Oricum, nu s-ar spune că este un bătauș.

Nunheim se întoarse spre mine, cu brațele deschise:

– N-am vrut să vă fac mincinos, spuse el, dar este o neînțelegere...

Guild îl întrerupse din nou.

– Care va să zică te-ai fi culcat cu ea dacă ai fi putut, nu-i așa? rânji el.

Omulețul își umezi buzele cu limba și privi spre ușa camerei.

– Pentru asta, spuse el cu voce joasă, era numai bună, n-aș fi zis nu!

– Și n-ai încercat niciodată?

Nunheim ezită, apoi ridică din umeri.

– Știți cum este, murmură el, încerci mereu, măcar de formă.

Guild îl privi cu asprime.

– Ai fi făcut mai bine să fi mărturisit asta mai devreme.

Unde erai în după-amiaza crimei?

Omulețul sări ca ars.

– Dumnezeu! Locotenente, exclamă el, doar nu crezi că... De ce i-aș fi făcut rău?

– Unde erai?

Buzele lui Nunheim se agitară spasmodic.

– În ce zi era...

Tăcu. Ușa camerei se deschise.

Apăru femeia cu o valiză. Se îmbrăcase.

– Miriam! strigă omulețul.

Ea îl privi cu răceală.

– Nu-mi plac ticăloșii, spuse ea, și, chiar dacă-mi plăceau, nu aveam nevoie de un informator, și, chiar dacă suportam informatorii, nu te suportam pe tine.

Se îndreptă spre ușă.

Guild îl apucă pe Nunheim de braț ca să-l împiedice s-o urmeze pe femeie.

– Unde erai? repetă el.

– Miriam! strigă Nunheim. Miriam! Nu pleca! Rămâi!

Fac ce vrei...! Miriam!

Dar femeia ieși fără să se întoarcă și trânti ușa.

– Lasă-mă, imploră omulețul, nu pot trăi fără ea, lasă-mă s-o conving să se întoarcă și vă spun totul. Trebuie s-o ajung din urmă.

– Nu! spuse Guild. Stai jos!

Îl împinse pe Nunheim care se prăbuși pe un scaun.

– N-am venit aici ca să vă vedem jucându-vă de-a v-ați-ascunselea, spuse el. Unde erai în ziua în care a fost ucisă Julia?

Nunheim își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

– Mai plângi tu mult, îl amenință Guild, și-ți trag o mamă de bătaie...

Am turnat puțin whisky într-un pahărel pe care l-am împins spre Nunheim.

– Mulțumesc, domnule, mulțumesc! băigui el.

Bău, tuși, apoi scoase o batistă murdară din buzunar ca să-și șteargă fața.

– Nu-mi aduc aminte, locotenente, gemu el. Poate că eram la un biliard la Charlie sau poate eram aici. Miriam și-ar aminti cu siguranță dacă m-ai lăsa s-o aduc!

– Ducă-se naibii! înjură Guild. Ți-ar plăcea să fii băgat la zdup pentru că nu-ți amintești?

– O clipă! îl imploră omulețul. O să-mi amintesc. Știi doar că sunt cinstit. Dar sunt tulburat, priviți-mi încheietura.

Ridică brațul ca să ne stârmească mila.

– Doar o clipă, repetă el.

Guild îmi făcu cu ochiul și am așteptat câteva clipe. Brusc, Nunheim izbucni în râs.

– Dumnezeuule! strigă el. Gata. Merit să mă băgați la zdup. Este chiar după-amiaza în care eram... stați o clipă, o să vă arăt...

Dispărut fără urmă

Intră în cameră.

După un moment, Guild se neliși.

– Hei! grăbește-te, n-avem toată ziua la dispoziție, strigă el.

Nici un răspuns. Ne-am ridicat. Camera era goală.

La fel ca și baia. O fereastră deschisă dădea spre o

scară de incendiu.

N-am scos un cuvânt. Guild își dădu pălăria pe ceafă și declară:

– N-ar fi trebuit să facă asta.

Se întoarse în sufragerie și luă telefonul.

În timp ce el era ocupat să sune la poliție, eu am scotocit prin câteva sertare fără să descopăr nimic interesant.

– Îl găsim noi, spuse Guild, închizând telefonul.

Noutăți – tocmai s-a aflat că Rosewater este unul și același cu Jorgensen.

– Cine l-a identificat?

– Am trimis un om la Olga Fenton, fata care i-a furnizat alibiul. A vorbit, dar susține că Jorgensen se afla acasă la ea în ziua crimei. O să cercetez eu însumi pista. Vrei să vii?

M-am uitat la ceas.

– Este târziu, am spus. Îl arestezi pe Jorgensen?

– Ordinul a fost dat deja. (Mă privi gânditor.) Preferatul doamnelor va avea multe să ne povestească.

– Și acum, întreb, cine crezi că este vinovatul?

– Nu-mi fac probleme în privința asta, spuse el. Lasă-mă să adun câteva dovezi și pun mâna pe vrăbiuță cât ai clipi.

O dată ajunși în stradă, mi-a promis să mă țină la curent și ne-am despărțit. La nici câteva clipe, alergă după mine: uitase să-i transmită omagii Norei.

CAPITOLUL XVII

Când am ajuns acasă, i-am transmis soției mele omagiile lui Guild și i-am povestit cele întâmplate.

– Am un mesaj pentru tine, spuse Nora. Te-a căutat Gilbert Wynant. I-a părut rău că nu te-a găsit și m-a rugat să-ți transmit că „deține o informație de maximă importanță” pentru tine. Probabil că a descoperit că și Jorgensen are o obsesie față de mama lui. Crezi că Jorgensen a ucis-o pe Julia? întrebă ea.

– Credeam că știu cine este ucigașul, am răspuns eu, dar, acum, lucrurile s-au complicat prea mult ca să-mi mai pot permite să fac speculații în acest sens.

– Și atunci, pe cine suspectezi?

– Pe cine?! Pe Mimi, Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, mătușa Alice... ...pe Morelli, pe tine și pe mine sau pe Guild, ba chiar pe Studsy. Ce-ar fi să bem ceva?

Nora pregăti cocteilurile. Ajunsesem deja la al treilea pahar când se întoarse de la telefon.

– Prietena ta, Mimi, ar vrea să vorbească cu tine, spuse ea. Am lua receptorul.

– Alo! Mimi!

– Îmi cer scuze că am fost atât de nepoliticoasă aseară, Nick, dar mi-am pierdut capul și nu m-am mai putut controla. Iartă-mă, te rog.

Dispărut fără urmă

Vorbea repede, ca și cum se grăbea să termine odată cu scuzele.

Abia am avut timp să spun: „Să nu mai vorbim despre asta“, că Mimi continuă mai rar, pe un ton serios:

– Vreau să ne întâlnim, Nick! S-a întâmplat ceva groaznic și nu știu ce să fac!

– Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să-ți spun la telefon, dar am mare nevoie de sfatul tău. Ai putea să vii până la mine?

– Acum?

– Te rog.

– Bine, am spus eu.

Apoi m-am întors în salon.

– Mă reped până la Mimi, i-am spus Norei. Zice că a dat de belea și are nevoie de un sfat.

Nora izbucni în râs.

– Ai grijă, spuse ea. Ție ți-a cerut scuze? Nu mai spun ce m-a periat pe mine.

– Așa este. Oare Dorothy o fi acasă sau la mătușa Alice?

– După spusele lui Gilbert, este tot la mătușa Alice.

Stai mult?

– Mă întorc imediat ce pot. Probabil că Jorgensen a fost arestat, iar Mimi vrea să afle dacă îl pot scoate.

– Ce i se poate întâmpla dacă nu el a ucis-o pe Julia?

– Mai poate fi găsit vinovat pentru vechea poveste: scrisori de amenințare, încercare de extorcare de fonduri etc.

M-am oprit din băut întrebându-mă o dată cu Nora:

– De fapt, se cunoșteau Nunheim și Jorgensen?

Am reflectat o clipă, dar nu m-am putut decide.

– Mă rog, am spus, o să vedem.

CAPITOLUL XVIII

Mimi mă primi cu brațele deschise.

– Cât de drăguț ești să mă ierți pentru purtarea mea, Nick! exclamă ea. Întotdeauna ai fost extrem de curtenitor. Nu știu ce m-a apucat luni seară.

– Să nu mai vorbim despre asta! am spus eu.

Fața ei era mai trandafirie ca de obicei, machiajul întinerind-o, iar ochii albaștri străluceau cu vioiciune, iar mâinile îi erau răcoroase. Părea că e pradă unei surescitări de a cărei cauză nu-mi puteam da seama.

– Soția ta a fost foarte amabilă, continuă ea.

– Să nu mai vorbim despre asta! am repetat eu.

– Nick, ce pățește cineva dacă a ascuns proba că altcineva a comis o crimă?

– Este acuzat de complicitate – asta este încadrarea juridică – dacă poliția așa consideră.

– Chiar dacă s-a răzgândit și cooperează cu poliția?

– Nu este imposibil, dar, în acest caz, este puțin probabil.

Mimi privi împrejurul ei ca și cum voia să se asigure că nu era nimeni în preajmă.

– Clyde a ucis-o pe Julia! murmură ea. Am descoperit do-
vada care-l incriminează și am ascuns-o. Ce-o să spună poliția?

– O să-ți tragă o săpuneală pe cinste. Omul acesta ți-a fost soț și nici un juriu nu te va condamna că ai încercat să-l protejezi... doar dacă nu vor crede că ai avut alt motiv.

– Așa crezi tu? Întrebă ea cu răceală.

– Nu știu! Dacă aș fi întrebat, aș răspunde că te-ai folosit de această dovadă ca să scoți bani de la el imediat ce ai fi dat ochii cu el și că un fapt nou te-a împiedicat să-ți duci planul la îndeplinire.

Se aruncă asupra mea cu ghearele scoase, cu dinții încheștați, cu gura schimonosită de ură.

Am prins-o din zbor de încheietura mâinii drepte.

– Cât de feroce pot fi femeile! am spus eu, încercând să par glumeț. Mai devreme, o alta a aruncat tigaia în capul unui tip.

Mimi râse, dar privirea ei era în continuare rece.

– Ticălosule! Întotdeauna ai avut o părere bună despre mine! spuse ea.

I-am dat drumul. Își frecă încetișor încheietura pe care se vedeau urmele degetelor mele.

– Cine este femeia care a aruncat tigaia? întrebă ea. O cunosc?

– Nu este Nora, dacă asta vrei să insinuezi! i-am răspuns. A fost arestat Victor-Christian Rosewater-Jorgensen?

– Poftim?

Uimitor, dar o luasem prin surprindere.

– Jorgensen și Rosewater! Îți aduci aminte de el, nu-i așa? Credeam că știi.

– Vorbești de nemernicul ăla care...

– Da, am întrerupt-o eu.

– Nu-i adevărat!

Se ridică, frământându-și mâinile.

– Nu, nu! murmură ea.

Părea înspăimântată de-a binelea, iar glasul ei, devenit brusc spart, răsuna la fel de ireal precum cel al unui ventriloc.

– Nu-mi vine să cred! repetă ea.

– Asta nu schimbă lucrurile, am remarcat eu.

Dar Mimi nu mă mai asculta. Se întoarse cu spatele la mine și se postă în fața unei ferestre.

– Într-o mașină se află doi tipi care cred că sunt polițiști și care au venit să-l aștepte, am spus eu încet.

Se întoarse brusc spre mine.

– Ești sigur că este Rosewater? întrebă ea.

Nu mai părea înspăimântată și vocea redevenise normală.

– Poliția este sigură de asta, i-am răspuns.

Ne-am privit câteva clipe fără un cuvânt. Mi-am spus că Mimi nu se temea că Jorgensen putea fi vinovat de uciderea Juliei sau că fusese chiar arestat. Îi era teamă că Jorgensen se însurase cu ea ca să se răzbune pe Wynant.

Când am început să râd, nu de ideea în sine, ci pentru că-mi trecuse prin minte pe neașteptate, femeia tresări.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea cu un surâs slab – vocea i se îmblânzise – , atâta vreme cât n-o aud din gura lui.

– Și atunci?

Dădu din umeri. Buza inferioară începuse să tremure.

– Este soțul meu! șopti ea.

Vorbele ei, deși ar fi trebuit să mă facă să râd, m-au pus în încurcătură.

– Nu e vorba de asta, Mimi. Adu-ți aminte, sunt Nick. N-I-C-K.

– Știu, spuse ea, crezi că sunt incapabilă de sentimente adevărate, crezi că...

– Gata, gata! am întrerupt-o eu. Să trecem peste asta. Să ne întoarcem la dovada referitoare la vinovăția lui Wynant, pe care ai ascuns-o.

Își întoarse o clipă capul. Când mă privi din nou, buza ei inferioară tot mai tremura.

– Am mințit, Nick, spuse ea. N-am găsit nimic.

Se apropie de mine.

– Clyde n-avea dreptul să scrie mesajele acelea către Alice și Macaulay, ca să arunce asupra mea bănuielile, de-clară ea. Atunci, m-am gândit să inventez și eu ceva pe seama lui. Eram convinsă... Sunt convinsă, vreau să zic, că el a ucis-o pe Julia și că...

– Și ce-ai inventat?

– Încă nimic. Voiam doar să aflu la ce mă expun și de aceea te-am întrebat. Aș fi pretins apoi că Julia își revenise în fire înainte să moară, în timp ce ceilalți erau la telefon, și că-l acuzase pe Clyde.

– Nu mi-ai spus că *ai auzit* ceva, ci că *ai găsit* ceva și că l-ai ascuns.

– Dar nu mă hotărâsem încă ce...

– Când ai aflat că Wynant i-a scris lui Macaulay?

– În după-amiaza asta. Am fost vizitată de un polițist.

– Ți-a vorbit despre Rosewater?

– M-a întrebat dacă îl cunosc sau dacă l-am cunoscut și am crezut că spun adevărul răspunzându-i nu.

– Se poate! am murmurat eu. Și, pentru prima dată, încep să cred că ai descoperit într-adevăr ceva care-l incriminează pe Wynant.

– Nu înțeleg! spuse ea, deschizând larg ochii.

– Nici eu, dar uite cum văd eu că s-au petrecut

lucrurile. Ai fi putut descoperi ceva și ai hotărât să-l ascunzi, în ideea de a-l vinde apoi lui Wynant. Când, ulterior, scrisorile de la el au început să îndrepte atenția tuturor asupra ta, ai renunțat la ideea de a-l șantaja și ai vrut să te dezvinovățești predând dovada poliției ca să arunci vina asupra lui Clyde. Apoi ai aflat că Rosewater și Jorgensen sunt unul și același, așadar te-ai răzgândit din nou, cu intenția să-ți ții gura și să-l înfunzi pe Jorgensen ca să-l pedepsești că s-a căsătorit cu tine, nu din dragoste, ci ca să se folosească de tine împotriva lui Wynant!

Ea zâmbi foarte calmă, și spuse:

– Văd că mă crezi în stare de orice.

– Asta nu contează, dar, ce este îngrijorător este că-ți vei sfârși zilele la zdup.

Femeia scoase un strigăt răgușit, oribil, și pe fața ei se așternu expresia unei spaima cumplite. Se agăță de reverele hainei mele și se strânse la pieptul meu, bâiguind:

– Nu spune una ca asta, te rog, Nick! Spune-mi că nu crezi una ca asta!

Tremura atât de tare, încât am strâns-o în brațe ca să nu cadă.

Nu ne așteptam ca Gilbert să-și facă apariția tocmai atunci, anunțându-și prezența tușind ușor.

– Nu te simți bine, mamă? întrebă el.

Mimi dădu drumul gulerului meu și făcu un pas în spate.

– Mama ta este o femeie care nu gândește, murmură ea. Îmi zâmbi, deși mai tremura, și spuse pe un ton poznaș:

– Bestie ce ești, cum poți să mă înspăimânți în halul ăsta! Mi-am cerut scuze.

Gilbert își puse pardesiul și pălăria pe un scaun, apoi ne privi când pe unul, când pe celălalt cu politețe. Când își dădu seama că nici unul, nici celălalt nu aveau de gând să deschidem gura, tuși din nou și declară:

– Sunt încântat să vă revăd! și înaintă spre mine ca să-mi strângă mâna.

– Ai ochii obosiți, Gilbert, spuse Mimi. Iar ai citit fără ochelari toată după-amiaza.

Femeia înălță din cap.

– N-ai mai multă minte ca tatăl tău, continuă ea.

– Ați mai aflat ceva despre el? întrebă Gilbert.

– Nu, nimic după falsa alarmă privind sinuciderea lui, am spus eu. Știai că a fost o alarmă falsă, nu-i așa?

– Da. (Ezită.) Am putea sta de vorbă o clipă, înainte să plecați?

– Desigur.

– Dar puteți vorbi acum, dragul meu, interveni Mimi. Sau aveți secrete față de mine?

Nu mai tremura și glasul ei răsună aproape vesel.

– Ai face infarct! spuse Gilbert.

Își luă pălăria și pardesiul, îmi făcu semn din cap și ieși.

– Nu-l înțeleg deloc, spuse Mimi, clătinând din cap.

Apoi, întrebă pe un ton serios:

– De ce ai spus ce-ai spus mai devreme, Nick?

– Ce anume? Că vei sfârși la zdup?

– Nu, să nu mai vorbim de asta, spuse ea, înfiorându-se. Poți să rămâi la cină? Cred că vom fi doar noi doi.

– Îmi pare rău, este imposibil. Să revenim la faimoasa dovadă.

– N-am descoperit nimic. Am mințit. Nu mă privi așa,

Nick, te asigur că am mințit.

– Și m-ai chemat doar ca să mă minți? De ce te-ai răzgândit?

– Văd cât de mult ții la mine, din moment ce ești atât de rău cu mine.

Nu aveam de gând să mă las atras în cursă.

– Mă duc la Gilbert și plec, am spus.

– Rămâi, te rog!

– Nu pot... Unde este Gilbert?

– A doua ușă la... Nick, chiar o să-l aresteze pe Chris?

– Depinde de răspunsurile pe care le va da poliției, dar va trebui să coopereze cu ei.

– Oh!... el...

Se opri și-mi aruncă o privire ascuțită.

– Nu încerci cumva să mă duci de nas, Nick? Întrebă ea. Chiar este Rosewater?

– Polițiștii par absolut convingși de asta.

– Dar individul care a venit astăzi n-a pomenit deloc de Chris, protestă ea. M-a întrebat doar dacă...

– Atunci nu erau convingși încă, am întrerupt-o eu.

– Și acum nu se mai îndoiesc de asta, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

– Cine le-a dat informația?

– O fată care-l cunoaște.

– Cine e? Întrebă ea cu privirea tăioasă, dar glasul calm.

– Am uitat cum o cheamă. Ea i-a furnizat alibiul pentru după-amiaza crimei.

– Un alibi! exclamă ea indignată. Și poliția a acceptat mărturia unei asemenea târâturi!

– Cum asemenea?

– Știi tu.

– Nu, nu știu. O cunoști?

– Nu! exclamă ea, ca și cum o insultasem.

Mă privi printre gene și coborî glasul.

– Nick, întrebă ea, crezi că el a ucis-o pe Julia?

– Ce motiv ar fi avut?

– Dacă s-a căsătorit cu mine ca să se răzbune pe Clyde?

întrebă ea. Știi că s-a însurat cu mine la întoarcerea în New York ca să încerce să stoarcă bani de la Clyde. Poate că eu am pomenit prima dată de căsătorie, dar el a fost cel care a insistat. Să presupunem că a întâlnit-o pe Julia, care-l cunoștea pentru că lucraseră împreună pentru Clyde. Chris știa că urma să mă duc la ea în acea după-amiază. Poate că i s-a făcut frică și s-a gândit că, dacă ajungem să ne certăm, Julia îmi va spune despre el și atunci... Ce zici?

– Este absurd, am răspuns eu. De altfel, ați plecat împreună și, deci, n-ar fi avut când să...

– Dar taxiul meu mergea atât de încet și aș fi putut să mă opresc... da, chiar m-am oprit să cumpăr aspirină. Acum îmi aduc aminte!

– Și el știa că tu te vei opri pe drum, nu încape îndoială – am sugerat eu –, doar l-ai prevenit. Nu poți scăpa atât de ușor, un caz de crimă este extrem de serios. Nu poți compromite oamenii doar pentru că ți-au făcut o glumă proastă...

– O glumă proastă, exclamă ea...

Și începu să înjure birjărește la adresa lui Jorgensen. Vocea ei urca progresiv. Ajunse în cele din urmă să strige sub nasul meu. Când se opri ca să-și tragă răsuflarea, am spus:

– Îți admir repertoriul, dar...

– Ba a avut tupeul să insinueze că eu aș fi ucis-o pe

Julia! continuă ea. Desigur, n-a avut curajul s-o spună pe față, dar a tot făcut aluzii până când i-am spus deschis că... că... nu eu am fost!

– Voiai să spui altceva. Ce i-ai spus în față?

Bătu din picior.

– Nu mă mai fierbe astfel! exclamă ea.

– Bine. Du-te naibii! Am venit pentru că m-ai chemat tu.

M-am prefăcut apoi că-mi iau mantoul și pălăria.

Alergă după mine și mă apucă de braț.

– Te rog, Nick! Scuză-mă, am o fire atât de afurisită!

Nu știu...

Intră Gilbert.

– Vă conduc, dacă-mi permiteți, și astfel putem sta de vorbă! spuse el.

– Ai ascultat la ușă! spuse Mimi acru.

– N-aveam încotro cu răcnete tale, replică el. Îmi poți da niște bani?

– N-am terminat de vorbit, Nick, spuse Mimi.

M-am uitat la ceas.

– Trebuie să plec, Mimi. Este târziu.

– Poți să treci pe la mine după aceea?

– Dacă nu e prea târziu, dar nu mă aștepta.

– N-o să mă clintesc de aici, spuse ea. Poți veni la orice oră.

I-am răspuns că voi încerca. Îi dădu bani lui Gilbert și am coborât împreună scara.

CAPITOLUL XIX

— **A**m ascultat ce ați vorbit, spuse Gilbert când am ajuns pe stradă. Mi se pare o prostie să nu tragi cu urechea când ai ocazia, mai ales că mă interesează studiul personalității. Oamenii se poartă în alt fel cu diferiți oameni! Știu că nu sunt încântați de ideea că sunt supravegheați, după cum cred că nici animalelor și nici păsărilor nu le place să fie studiați de zoologi, respectiv, botaniști.

— Ce-ai auzit din discuția noastră? l-am întrebat eu.

— Oh, destul ca să cred că n-am pierdut esențialul.

— Și ce spui de ce ai auzit?

Strânse din dinți și se încruntă.

— Nu mi-e ușor să mă pronunț, spuse el. Mama se pricepe la secrete, dar nu știe să mintă. Ciudat. Nu știu dacă ați observat că oamenii care mint sunt mai stângaci și se lasă mai ușor duși de nas decât alții. S-ar crede că, mai degrabă, sunt bănuitori la orice cuvânt, dar, dimpotrivă, sunt extrem de creduli. Ați observat asta?

— Da, i-am răspuns.

— Iată ce voiam să vă spun, continuă el. Chris n-a venit acasă noaptea trecută. De asta este mama atât de răvășită. Când am luat scrisorile din cutia poștală de dimineață, am

găsit o scrisoare pentru el. Am deschis-o la aburi, crezând că voi descoperi ceva interesant.

Scoase scrisoarea din buzunar și mi-o dădu.

– Citiți, spuse el, și apoi o lipesc la loc și o pun printre scrisorile de mâine, în caz că se întoarce, deși m-ar mira.

– De ce?

– Pentru că el este Rosewater...

– I-ai spus asta? l-am întrerupt eu.

– N-am avut timp! exclamă el. Nu l-am mai văzut de când am aflat vestea.

Am privit scrisoarea, care purta ștampila poștei din Boston și data de 27 decembrie. Adresa era scrisă de o femeie: *Domnului Christian Jorgensen, Courtland, New York.*

– Cum de ți-a dat prin mînte s-o deschizi? l-am întrebat în timp ce scoteam scrisoarea din plic.

– Nu cred în intuiție, spuse Gilbert, dar cred că ceva din scris, nu-mi dau seama ce anume, m-a influențat. Mă rog, am avut impresia că scrisoarea este importantă.

– Întotdeauna ai crezut asta despre scrisorile destinate familiei tale?

Mă privi rapid ca să vadă dacă glumeam pe seama lui.

– Nu chiar mereu, spuse el, dar am deschis mai multe scrisori. V-am spus că mă interesează studiul personalității umane.

Am început să citesc:

Dragă Vic,

Olga mi-a scris că te-ai întors în Statele Unite, că te-ai însurat cu altă femeie și că, acum, te numești Christian Jorgensen. N-ai făcut bine, Vic, că nu mi-ai mai dat nici un

semn de viață de atâta vreme. Și nici un ban. Știu, trebuia să pleci din cauza poveștii cu domnul Wynant, dar sunt sigură că ai uitat de mult istoria asta și, deci, ai fi putut să-mi scrii. Știi doar, întotdeauna am fost prietena ta și aș face orice pentru tine. Nu vreau să sune a mustrare, Vic, dar vreau să te văd. Magazinul unde lucrez va fi închis duminică și luni pentru Anul Nou și voi ajunge la New York sâmbătă seară. Trebuie neapărat să-ți vorbesc. Transmite-mi locul și ora la care ne putem întâlni, căci nu vreau să-ți fac probleme. Scrie-mi imediat, pentru ca scrisoarea să ajungă la timp.

Georgia.

În josul paginii, era menționată o adresă.

– Ca să vezi! am spus eu punând scrisoarea în plic. Și ai putut rezista tentației de a-i vorbi mamei tale despre scrisoare?

– Oh! Știam dinainte ce va spune. Doar ați văzut cum a reacționat față de dumneavoastră. Ce credeți că ar trebui să fac?

– Ar trebui să anunțăm poliția.

Încuviință fără ezitare.

– Dacă credeți că așa este bine, le-o puteți arăta.

– Mulțumesc, am spus eu, punând scrisoarea în buzunar.

– Mai este ceva, continuă Gilbert. Aveam niște morfină, câteva grame, pentru o experiență, dar cineva mi-a furat-o.

– Ce experiență?

– Mi-o administram ca să-i studiez efectele.

– Și ți-a plăcut?

– Oh! Nu mă așteptam să-mi placă, voiam doar să văd.

Detest drogurile abrutizante. De aceea nu fumez și nu beau aproape deloc. Și totuși, voiam să încerc cocaina, pentru că am auzit că stimulează funcțiile creierului. Este adevărat?

– Așa se spune. Cine a furat-o?

– O bănuiesc pe Dorothy. Mă duc la cină la mătușa Alice și astfel o să-mi continuu mica anchetă. Pot face ce vreau cu ea.

– Dar, dacă ea este acolo, cum a putut...

– A venit la *Courtland* aseară, câteva minute, spuse el, și, pe de altă parte, nu știu când a fost furat drogul. Am deschis cutia abia astăzi, după trei zile.

– Știa că ai drogul?

– Da și, în parte, de asta o bănuiesc. În plus, am încercat drogul și pe ea.

– Și i-a plăcut?

– Da, dar ar fi luat chiar dacă nu-i plăcea. Asta voiam să vă întreb: poți deveni dependent într-un timp atât de scurt?

– Adică?

– O săptămână... nu... zece zile...

– Foarte greu. A luat o doză mare?

– Nu.

– Ține-mă la curent, i-am spus eu. Iau un taxi, la revedere!

– Mai treceți pe la mama, în seara asta?

– Dacă mai am timp, da. Mulțumesc mult.

Am oprit taxiul în dreptul primei cabine telefonice ca să-l sun pe Guild. Mă gândeam să sun la birou ca să-i aflu telefonul de acasă, dar l-am găsit încă acolo.

– Faci ore suplimentare, văd, i-am spus eu.

– Asta e meseria, răspunse el, râzând.

I-am citit scrisoarea Georgiei și i-am comunicat adresa.

– Bună treabă, spuse el.

I-am spus apoi că Jorgensen nu s-a întors acasă de noaptea trecută.

Dispărut fără urmă

– Crezi că este la Boston? întrebă el.

– Acolo sau mai la sud, dacă a reușit să fugă.

– O să urmărim ambele piste, spuse el optimist. Am aflat și eu noutăți: amicul nostru Nunheim a fost găsit ciuruit de gloanțe de calibrul treizeci și doi, la o oră după ce a fugit de noi. O reglare de conturi. Gloanțele au fost trase de același pistol care a ucis-o pe Julia Wolf. Aștept raportul expertizei. Cred că a regretat că nu a rămas să stea de vorbă cu noi.

CAPITOLUL XX

Când am ajuns acasă, Nora nu-și mai vedea capul de treabă: flutura în aer un copan de rață din care mușca cu poftă, iar cu cealaltă mână recompunea un puzzle.

– Am crezut că rămâi la ea peste noapte, spuse. Tu, detectivule, mă poți ajuta să găsesc o piesă în formă de melc?

– De rață sau de puzzle? Să nu mai mergem la soții Edge, sunt plictisitori.

– Bine, dar se vor supăra.

– N-avem noi norocul ăsta. O să ni se plângă de familia Quinn și...

– A sunat Harrison: mi-a spus să-ți transmit că este momentul cel mai potrivit să cumperi acțiuni „Mac Intyre Porcupine” – dacă-mi aduc aminte exact – pe lângă acțiunile „Dome”. Spune că, la închidere, cursul a fost de douăzeci de dolari.

Puse degetul pe joc.

– Piesa pe care o caut se potrivește aici!

Am găsit rapid piesa căutată, apoi i-am povestit aproape cuvânt cu cuvânt ce s-a întâmplat la Mimi acasă.

– Nu cred, spuse ea. E cusută cu ață albă. Nu există asemenea oameni. În fine, dar n-or fi ei primii reprezentanți ai unei noi rase de monștri.

– Ți-am spus ce s-a întâmplat fără nici un cuvânt în plus.

– Înțeleg. Cum îți explici? Nici unul dintre membrii acestei familii – acum, când Mimi s-a întors împotriva lui Jorgensen – nu mai dă dovadă de cea mai mică afecțiune față de ceilalți și, cu toate acestea, se aseamănă.

– Poate că asta este explicația, am replicat eu.

– Aș vrea s-o văd pe mătușa Alice! spuse ea. O să dai scrisoarea poliției?

– L-am sunat deja pe Guild, i-am răspuns eu.

Apoi, am informat-o în legătură cu moartea lui Nunheim.

– Și ce înseamnă asta? întrebă ea.

– Dacă Jorgensen a plecat din New York, cum cred că s-a și întâmplat, și dacă gloanțele au fost trase cu aceeași armă care a ucis-o și pe Julia, fapt foarte probabil, asta înseamnă că polițiștii trebuie să-l găsească pe complicele lui Chris dacă vor să pună mâna pe el.

– Dacă erai un detectiv bun, îmi explicai mai clar toate astea, spuse ea, aplecată deasupra jocului de puzzle. Te mai duci la Mimi, în seara asta?

– Nu cred. Nu lași o dată jocul ăsta ca să bem și noi ceva?

Sună telefonul și m-am ridicat să răspund. Era Dorothy Wynant.

– Alo! Nick?

– Chiar el. Ce mai faci?

– Gilbert a venit la mătușa Alice și mi-a cerut ăăă... știi tu ce. Voiam să-ți spun că eu am luat-o, dar numai ca să-l împiedic să devină dependent de droguri.

– Ce-ai făcut cu ea? am întrebat-o.

– M-a obligat să i-o înapoiez. Nu mă crede, dar n-am luat-o decât pentru asta.

– Te cred.

– Atunci, te rog, spune-i și lui Gilbert. Te admiră foarte mult...

– Înțeles, îi spun imediat ce dau cu ochii de el.

După un moment, întrebă:

– Ce mai face Nora?

– Nu prea rău. Vrei să vorbești cu ea?

– Da, dar vreau să te întreb ceva: ți-a vorbit mama despre mine astăzi?

– Nu, de ce?

– Dar Gilbert?

– Doar în legătură cu morfina.

– Sigur?

– Absolut sigur. De ce?

– Dacă ești absolut sigur, n-am motiv să te întreb asta.

Sunt doar o proastă.

– Bine, ți-o dau pe Nora.

M-am întors în salon.

– Dorothy vrea să vorbească cu tine. N-o invita la cină.

Nora se întoarce de la telefon cu o înfățișare ciudată.

– Ce-a vrut?

– Nimic!

– Doar să-ți dea bună ziua, nu?!

– Ți-am spus doar, nimic.

– Dacă-l minți pe capul familiei, cerul te va pedepsi, știi bine.

Am ales un restaurant japonez de pe Fifty-eighth Street, unde soția mea a reușit să mă convingă să mergem în vizită la familia Edge.

Halsey Edge era un tip înalt de vreo cincizeci de ani, chel, cu o figură galbenă ca ceara, cu trăsături aspre, de meserie arheolog. Se prezenta chiar el ca fiind „vampir prin natura meseriei și din convingere“, unica sa glumă – presupunând că ar fi o glumă –, adică arheolog, și era foarte mândru de colecția lui de topoare. Era un tip cumsecade atâta vreme cât îl ascultai cu atenție în timp ce-ți prezenta arsenalul: topoare din piatră, aramă, bronz, cu dublu tăiș, cu fațete, poligonale, cu vârf plat, cu vârf pătrat, mesopotamienesc, ungurești, nordice etc., toate mai mult sau mai puțin tocite. Dar soția lui nu ne plăcea deloc. Se numea Leda, dar Edge o poreclise Tip. Era mică de înălțime și clătina continuu din cap de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta; nu reușeam să scăpăm de senzația că era cocoțată pe scaun. Nora spunea că soțul ei o descoperise într-o zi când deschisese un mormânt antic. Margot Innes o poreclea „stârpitura“. Cei doi locuiau într-o casă confortabilă de lângă Greenwich Village. Și aveau un whisky excelent.

Mai fuseseră invitate încă alte douăsprezece persoane. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoșteam, apoi m-a tras deoparte.

– De ce nu mi-ai spus că oamenii pe care i-am întâlnit la voi, de Crăciun, erau amestecați într-un caz de crimă? murmură ea, înclinându-și capul în stânga, până când și-l culcă pe umăr.

– Nu cred că sunt amestecați în povestea asta, i-am răspuns, și, de altfel, ce mai contează o crimă în zilele noastre?

Își lăsă capul spre dreapta.

– Nu mi-ai spus nici că dumneata conduci ancheta, continuă ea.

– Că eu... Oh, înțeleg. Ei bine! N-am avut niciodată de gând să mă ocup de anchetă. Rana mea este o dovadă în acest sens.

– Te mai doare?

– Puțin. Am uitat să-mi schimb pansamentul în după-amiaza asta.

– Cred că Nora a înnebunit de durere.

– Și eu, și tipul care a tras asupra mea am răspuns eu. Uite-l pe Hasley. Nu l-am văzut până acum.

Cum încercam să mă eschivez cu această manevră abilă, îmi spuse:

– Harrison Quinn a promis c-o va aduce și pe fată în seara asta.

Am vorbit câteva clipe cu Edge, îndeosebi în legătură cu proprietatea pe care voia s-o cumpere în Pennsylvania, apoi m-am dus să-mi tom niște băutură și i-am ascultat pe Larry Crowley și pe Phil Thames spunând glume deocheate, până în clipa în care o femeie veni și-i ceru lui Phil – care era profesor la Universitatea din Columbia – părerea despre evoluția actuală a tehnocrației. Am pornit împreună cu Larry în căutarea Norei.

– Fii atent, murmură ea, stârpitura a jurat că-ți va smulge secretul uciderii Juliei Wolf.

– Să vorbească cu Dorothy i-am replicat. Trebuie să vină cu Quinn.

– Știu!

– S-a îndrăgostit de fata asta, spuse Larry. Mi-a spus că vrea să divorțeze de Alice ca să se însoare cu Dorothy.

– Sărmana Alice! spuse Nora cu părere de rău.

O detesta pe Alice.

– Depinde din ce parte privești, spuse Larry. (Lui îi plăcea Alice.) Ah, mi-am adus aminte. L-am văzut ieri pe soțul mamei lui Dorothy, tipul acela înalt pe care l-am întâlnit la voi.

– Jorgensen?

– Exact! Ieșea dintr-o casă de amanet de pe Sixth Avenue.

– Ai vorbit cu el?

– Eram în taxi. De altfel, este politicos să te prefaci că nu vezi oamenii care ies dintr-o casă de amanet.

Tip începu să strige „Șșșt!“ în toate părțile și Levi Oscano se așeză la pian.

Quinn și Dorothy își făcură apariția în timpul cântecului. Quinn era beat cîrîă, iar Dorothy era afumată bine.

Fata se îndreptă spre mine și murmură:

– Vreau să vin cu tine și cu Nora.

– Atunci vei rata micul-dejun! i-am răspuns.

Am tăcut, ascultând muzica.

Dorothy se agită.

– Gilbert spune că te duci la mama, în seara asta, șopti ea. Așa este?

– Nu cred.

Quinn se apropie de noi, clătinându-se.

– Ce mai faci, bătrâne? întrebă el. Bună seara, Nora! Ai făcut ce te-am rugat?

Tip lansă un „șșșt!“ feroce înspre noi, dar Quinn nu-i dădu atenție. Ceilalți invitați părăură ușurați și reîncepură să vorbească între ei.

– Zi așa, amice Charles! Trustul de la Porte d'Or din San Francisco este banca ta?

- Da, am acolo câteva fonduri.
- Retrage-le, bătrâne, se pare că vor da faliment.
- Am înțeles, dar depunerile mele sunt neînsemnate.
- Poftim! Dar ce faci cu bănetul?
- Îl joc!

Dădu cu gravitate din cap.

– Uite cum indivizii ca tine duc țara la ruină, spuse el pe un ton solemn.

– Da, dar asta pentru că nu pot rezista tentației. Unde te-ai afumat în halul ăsta?

– Este vina lui Alice. M-a tot bătut la cap o săptămână întreagă. Dacă nu beam, înnebuneam.

– Ce ți-a reproșat?

– Că beau prea mult. Crede că...

Se opri, se aplecă spre mine și spuse pe un ton confidențial:

– Uite ce e, sunteți toți prietenii mei, să-ți spun ce vreau să fac: o să divorțez și o să mă căsătoresc...

Încercă să-i cuprindă mijlocul lui Dorothy. Dar fata îl respinse.

– Ești un imbecil, mă plictisești! exclamă ea. Lasă-mă în pace!

– Mă consideră imbecil și plictisitor, repetă el. Știi că nu vrea să se căsătorească cu mine? Asta, pentru că-i place de...

– Ajunge! strigă Dorothy. Gura, bețivule!

Începu să-l lovească cu pumnii în față. Era roșie ca racul și scotea strigăte ascuțite.

– Dacă mai spui asta, te omor!

Am tras-o pe Dorothy înapoi, și Larry îl apucă de umeri pe Quinn care era gata să se prăbușească.

– M-a bătut, Nick! se smiorcăi el.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Dorothy, cu nasul înfundat în haina mea, părea și ea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Invitații se adunaseră în jurul nostru. Tip veni și ea în fugă, cu curiozitatea întipărită pe chip.

– Ce este, Nick?

– Nimic, sunt amândoi beți. O să-i duc acasă.

Dar Tip nu era de acord. Avea de gând să-i găzduiască ea cel puțin până când avea să scoată totul de la ei. O trimise pe Dorothy să se întindă și-i oferi ceva de băut lui Quinn care abia se mai ținea pe picioare. Însă i-am condus afară. Larry s-a oferit să ne ajute. L-am refuzat.

În taxi, Quinn adormise într-un colț, Dorothy stătea în celălalt, țeapănă, fără să scoată un cuvânt, cu Nora între ei. Eu stăteam cu fața la ei, pe strapontină, spunându-mi că vizita la Edge fusese foarte scurtă.

Nora și Dorothy rămaseră în mașină, în timp ce eu l-am dus pe Quinn la el. Aproape că l-am cărat în spate.

Mi-a deschis Alice. Era îmbrăcată într-o pijama verde și avea în mână peria de păr. Îl privi resemnată pe Quinn și spuse obosită:

– Adu înăuntru coletul!

M-am conformat și l-am întins pe Harrison pe un pat. Acesta scoase niște mormăituri dezarticulate, dădu din mână, dar nu deschise ochii.

– Îl dezbrac eu, am spus, desfăcându-i cravata.

Alice se postase la piciorul patului.

– Dacă dorești. Eu de mult am renunțat s-o mai fac.

I-am scos haina, vesta și cămașa.

– Acum unde și-a mai făcut de cap? mă întrebă ea distrată.

Începu să-și pieptene părul.

– La familia Edge, i-am răspuns, trăgându-i pantalonii.

– Cu târfulița aia de Wynant? întrebă ea pe același ton indiferent.

– Au fost mulți invitați.

– Da, spuse ea, se afișează cu ea în public. (Continuă să se pieptene.) Faci pe omul de lume, pe discretul.

Quinn se mișcă și mormăi:

– Dorry!

I-am scos pantofii.

Alice oftă.

– Îmi aduc aminte că, odată, avea condiție fizică, spuse ea.

Îl privi până când l-am dezbrăcat complet și l-am acoperit cu cuvertura.

– Dorești ceva de băut? mă întrebă ea, oftând din nou.

– Da, dar repede, spun eu. Nora mă așteaptă în taxi.

Alice vru să spună ceva, apoi se răzgândi și cu un „Bine!“ se duse în bucătărie.

– Nu e treaba mea, Nick, spuse ea, dar ce crede lumea despre mine?

– Ești un om normal, Alice: unii îți sunt prieteni, alții, dușmani, iar altora puțin le pasă de tine.

– Nu asta voiam să spun, murmură ea încruntată. Ce spune lumea că rămân cu Harrison care-și petrece timpul alergând după femei?

– Nu știu, Alice.

– Dar tu ce crezi?

– Că știi tu ce faci și că e treaba ta.

Dispărut fără urmă

– Nu faci niciodată un pas pe de lături, nu? spuse ea cu un surâs amar. Știi bine că rămân cu el doar pentru bani. Poate că, pentru tine, banii nu sunt importanți, dar eu nu pot trăi fără ei, așa am fost crescută.

– Dar poți divorța și obține o pensie alimentară, am remarcat eu.

– Bea și șterge-o! spuse ea obosită.

CAPITOLUL XXI

Nora îmi făcu loc între ea și Dorothy.

– Aș bea o cafea, spuse ea. Mergem la Reuben?

– Bine.

I-am dat adresa șoferului.

– Ce-a spus soția lui? întrebă timidă Dorothy.

– Îți transmite salutări.

– Nu fi rău, Nick! protestă Nora.

– Sincer, nu-l iubesc, Nick, reluă Dorothy. Nu vreau să-l mai văd niciodată..(Părea să-și fi revenit din beție). Dar mă simțeam foarte singură. Cu el, puteam ieși...

Voiam să-i dau o replică usturătoare, când Nora îmi dădu un ghiont în coaste.

– Nu te mai gândi la el, spuse Nora. Harrison a fost dintotdeauna cam imbecil.

– Nu vreau să torn gaz peste foc am remarcat eu, dar chiar pare îndrăgostit de copilă.

Nora îmi trase din nou un ghiont.

Dorothy mă privi în penumbră.

– Nu... nu-ți bați joc de mine, Nick?

– Ai merita-o.

– Am auzit în seara asta altă poveste despre stârpitură, ne

tăie vorba Nora, pe tonul cuiva care nu permite să fie întrerupt, adică doamna Edge, îi explică ea lui Dorothy. Levi spunea...

Povestirea era destul de nostimă dacă o cunoșteai pe Tip, și Nora nu se opri până când taxiul nu ajunsese în fața barului lui Reuben.

Herbert Macaulay se afla la o masă, împreună cu o frumoasă brunetă planturoasă, îmbrăcată în roșu. I-am făcut semn și, după ce am comandat meniul nostru, m-am dus spre el.

– Nick Charles, Louise Jacobs, făcu el prezentările. Ia loc. Ce-ai mai aflat?

– Jorgensen nu este altul decât Rosewater!

– Dumnezeule! exclamă el.

– Da, și pare să aibă o soție la Boston, am adăugat eu.

– Vreau să-l văd, spuse trăgănat Macaulay. Îl cunosc pe Rosewater și vreau să fiu sigur că el e.

– Poliția este absolut convinsă că el este. Nu știu dacă au pus mâna pe el. Crezi că el a ucis-o pe Julia?

Macaulay clătină energic din cap.

– Nu-l văd pe Rosewater ucigând pe cineva, nu cel pe care-l cunosc eu, în ciuda amenințărilor adresate lui Wynant. Doar știi că nu le-am luat niciodată în serios. Altceva mai știi? spuse el văzând că ezit. Poți vorbi în fața Louisei.

– Trebuie să mă întorc la mica mea familie. Voiam să te întreb dacă ai primit răspuns la anunțul publicat în *Times*.

– Nu încă, dar ia loc, Nick, am atâtea întrebări să-ți pun. Le-ai spus polițiștilor despre scrisoarea de la Wynant...?

– Vino să iei masa la noi mâine și mai vorbim. Trebuie să plec.

– Cine este fata cea blondă? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o de mai multe ori împreună cu Harrison Quinn.

– Este Dorothy Wynant.

– Îl cunoști pe Quinn? întrebă Macaulay.

– Tocmai l-am băgat în pat acum zece minute.

Macaulay zâmbi.

– Sper că între voi sunt doar relații de societate, spuse el.

– Adică?

– L-am lăsat să se ocupe de afacerile mele la bursă și sfaturile lui m-au dus aproape la sapă de lemn.

– Ce nostim! Este și consilierul meu și tocmai mi-a dat niște sfaturi în materie de investiții.

Macaulay și bruneta izbucniră în râs. M-am prefăcut că râd și eu și m-am întors la masa la care se așezaseră Nora și Dorothy.

– Nu este încă miezul nopții, spuse Dorothy, iar mama a spus că te așteaptă. De ce nu mergem toți trei s-o vizităm?

Nora își turnă atentă cafea.

– De ce? am întrebat. Ce-ați mai pus la cale voi două? Greu ai fi găsit două figuri mai inocente ca ale lor.

– Nimic, Nick, răspunse Dorothy, ne-am spus că ar fi amuzant. Nu este târziu și...

– Și ne place Mimi, am încercat să-i imit maimuțărelile.

– N... n... nu... dar...

– Este prea devreme să mergem acasă, conchise Nora.

– Există și baruri, și cluburi de noapte, și cartierul

Harlem.

– Mereu faci așa! se bosumflă Nora.

– Să mergem la Barry, să ne încercăm norocul la ruletă.

Dorothy fu pe punctul să spună da, însă un gest al Norei o opri.

– În ce mă privește, am spus, m-am săturat de Mimi pe ziua asta!

Dispărut fără urmă

Nora suspină ca să-mi arate până unde mergea cu răbdarea.

– Dacă este să mergem într-un bar, ca de obicei, prefer să mergem la prietenul tău, Studsy, cu condiția să nu ne mai atingem de șampania aia infectă. El este un tip de viață.

– O să fac tot posibilul, i-am promis.

Apoi am întrebat-o pe Dorothy:

– Ți-a spus Gilbert că ne-a surprins pe mine și pe Mimi într-o poziție compromițătoare?

Fata încercă să caute privirea Norei. Dar ea îi evită privirea.

– Nu mi-a spus chiar așa!

– Nu ți-a vorbit despre scrisoare?

– Cea de la soția lui Chris? Ba da! (Ochii ei albaștri străluciră). Mama va turba de furie.

– Dar pe tine te distrează situația, nu-i așa?

– De ce nu?! A făcut ea cel mai mic gest ca să mă...

– Nick! o întrerupse Nora, dă-i pace odată fetei.

Am ascultat-o.

CAPITOLUL XXII

A facerile păreau să meargă ca pe roate la *Pigiron Club*. Barul era plin de clienți, de fum și de zgomot.

Studsy veni să ne ureze bun-venit.

– Vă așteptam să mai treceți pe aici! spuse el.

Ne strânse mâinile mie și Norei, iar pe Dorothy o ferici un zâmbet larg.

– Ceva deosebit? am întrebat.

Făcu o plecăciune.

– Întotdeauna este o plăcere deosebită să primesc niște doamne atât de drăguțe.

I-am prezentat-o pe Dorothy. Se înclină, făcu o declarație sforăitoare referitor la prietenii lui Nick și opri un chelner care tocmai trecea pe lângă noi.

– Pete, spuse el, pune o masă aici pentru domnul Charles.

– Întotdeauna este atât de plin barul? l-am întrebat.

– Nu mă plâng! spuse el. Clienții se întorc mereu aici.

Nu le ofer scuiători din marmură neagră, dar aici n-au nevoie să scuipe ce-au băut. Stați un minut la bar, până când vi se aranjează masa?

Ne-am cocoțat pe taburete și am comandat băuturi.

– Ceva noutăți despre Nunheim? îl întreb pe Studsy.

Mă privi câteva clipe, după care se decise să-mi spună:

– Da, spuse el, puicuța lui este aici.

Arată spre celălalt capăt al sălii. Fac un pas în față și-o zăresc pe Miriam, femeia corpolentă și roșcată, așezată la o masă împreună cu alte șase persoane, bărbați și femei.

– S-ar zice că sărbătorește evenimentul.

– Știi cine a făcut-o? l-am întrebat.

– Ea zice că polițiștii. Nunheim știa prea multe.

– Prostii, spun.

– Prostii, da! aprobă Studsy. Asta este masa ta, vă puteți instala. Mă întorc într-un minut.

Ne-am luat paharele de pe tejghea și ne-am îndreptat spre masa pe care chelnerul reușise s-o intercaleze între alte două care deja ocupau suprafața necesară uneia singure. Nora își înmuie buzele în pahar și se cutremură:

– Crezi că este decoctul de cucută despre care am vorbit ieri? mă întrebă ea.

– Ia priviți! exclamă deodată Dorothy.

Am ridicat privirile: Shep Morelli se îndrepta spre noi. Atenția fetei fusese atrasă de figura lui umflată și multicoloră: un ochi avea un cearcăn de un stacojiu întunecat, iar pe bărbie avea o bucată de leucoplast roz.

Venea drept spre noi și o dată ajuns, se aplecă și se sprijini cu pumnii de masă.

– Studsy m-a trimis să vă cer scuze, spuse el.

– Și? l-am întrebat eu.

Morelli dădu din cap.

– Și, continuă el, nu-mi stă în fire. Când am făcut ceva, făcut rămâne, dar, oricum, vreau să vă spun că-mi pare rău că mi-am pierdut controlul și am tras cu pistolul. Sper că nu v-am făcut mari probleme și, dacă pot face ceva...

– Gata. Să nu mai vorbim despre asta. Așază-te și comandă ceva de băut. Domnul Morelli, domnișoara Wynant.

Dorothy deschisese larg ochii.

Morelli își trase un scaun aproape de noi.

– Sper că nici dumneavoastră nu sunteți supărată, îi spuse el Norei.

– A fost amuzant! spuse ea.

O privi circumspect.

– Eliberat pe cauțiune? l-am întrebat.

– Da, azi, după-masă.

Își trecu mâna peste față.

– De acolo m-am procopsit cu astea. M-au tăbăcit puțin înainte să mă elibereze, ca să țin minte.

– Este dezgustător! exclamă Nora indignată. Chiar au...

I-am mângâiat ușor mâna.

– Asta le este meseria! spuse Morelli.

Buzele sale umflate încercară să zâmbească disprețuitor.

– E în ordine, ca să-mi vină de hac, este nevoie de trei oameni, spuse el.

Nora se întoarse spre mine.

– Ai făcut și tu așa ceva?

– Cine? Eu?

Studsy sosi aducând un scaun.

– L-au aranjat bine, nu-i așa? întreabă el, arătând spre Morelli cu bărbia.

I-am făcut loc și se așeză.

Îi zâmbi Norei și întreabă arătând spre pahar:

– Nu este ceva mai bun decât asta în barurile de pe Park Avenue, nu? Iar aici, vă costă și de patru ori mai ieftin.

Nora reuși să suradă slab. Își puse piciorul peste al meu, pe sub masă.

– Ai cunoscut-o pe Julia Wolf, la Cleveland? l-am întrebat eu pe Shep.

Acesta aruncă o privire spre Studsy care supraveghea sala, privind cum îi creșteau veniturile.

– Când se numea Rhoda Stewart, am insistat eu.

O privi pe Dorothy.

– Poți vorbi, este fiica lui Clyde Wynant, i-am spus.

Studsy se întoarse s-o privească amuzat.

– Serios?! exclamă el. Și ce mai face tatăl tău?

– Nu l-am mai văzut de când eram mică, răspunse ea.

Morelli umezi capătul unei țigări pe care-o puse în gură.

– Sunt originar din Cleveland, spuse el.

Scăpără un chibrit. Privirea sa nu exprima nimic sau poate că se prefăcea.

– Nu s-a numit Rhoda Stewart decât o dată, spuse el, numele ei era Nancy Kane.

O privi pe Dorothy.

– Tatăl tău știa asta, spuse el.

– Îl cunoști pe tatăl meu?

– Da, într-o zi, am avut o mică discuție.

– Pe ce temă? l-am întrebat.

– Julia.

Chibritul care arsese aproape în întregime îl fripse. Îi dădu drumul, scăpără altul și își aprinse țigara. Apoi mă întrebă încruntat:

– Pot vorbi?

– Desigur. Poți vorbi față de toți cei prezenți.

– Bine. Bătrânul era al naibii de gelos. Am vrut să-i vin de hac, dar ea m-a oprit, era vaca ei de muls.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum șase-opt luni.

– L-ai mai văzut după ce Julia a fost ucisă?

– Nu. L-am văzut doar de două ori, iar atunci, a fost ultima dată.

– Îi dădea mulți bani?

– Ea spunea că nu, dar sunt convins că lucrurile stăteau altfel.

– De ce?

– Nu era proastă. Cunoștea ea o șmecherie ca să facă rost de bani. Odată, am avut nevoie de cinci mii! (Pocni din degete.) Numerar!

Nu l-am mai întrebat dacă i-a mai dat înapoi.

– Poate că el i i-a dat?

– Se poate...

– Ai povestit toate astea la poliție?

Pufni disprețuitor.

– Au crezut că mă fac să vorbesc bătându-mă. Ia întreabă-i ce cred acum... Dar tu ești un tip de treabă... Eu nu...

Se întrerupse, întinse brațul și atinse cu vârful degetului urechea bărbatului de la masa alăturată care stătea cu spatele la noi și se apleca tot mai mult spre noi.

– Ai grijă, o să-ți cadă părul în paharele noastre, spuse el.

Omul tresări și întoarse spre noi o față palidă și neliniștită.

– Eu... eu... nu făceam nimic rău... Shep... bolborosi el, și se lipi cu burta de marginea mesei lui.

– Nu făceai nimic rău, spuse Morelli, dar nu că n-ai fi avut chef.

Apoi se întoarse spre mine.

– Ție sunt gata să-ți spun totul. Fata a murit, așa că ei nu mai au cum să-i fac rău, iar banda lui Mubrooney nu va putea să mă oblighe să ciripesc.

– Foarte bine, am spus. Zi-mi ce știi despre ea. Unde ai cunoscut-o și ce făcea înainte să-l cunoască pe Wynant.

– Am nevoie de un întăritor, spuse el.

Se întoarse pe scaun și strigă:

– Hei, chelner! Da, tu, cocoșatul!

Cel pe care Studsy îl numise Pete își croi drum printre mese și se uită zâmbind la Morelli.

– Și domnul ce dorește? întrebă el, sugându-și un dinte spart.

Am dat comanda, și chelnerul plecă.

– Eu și Nancy locuiam în aceeași casă, spuse Shep. Bătrânul Kane avea un butic la colț. Nancy îmi făcea rost de țigări. (Râse). Odată, bătrânul mi-a tras o bătaie zdravănă pentru că-i arătasem fetei cum să scoată fisele din telefoanele publice cu o sârmă. Desigur, vechiul model! Dumnezeu! Stângaci mai eram pe atunci!

Râse din nou gutural.

– Ca să mă răzbun, m-am gândit să fur mărunțișuri din niște case în construcție din vecinătate și să le ascund în pivnița bătrânului și să-l denunț lui Schultz, polițistul de serviciu, dar Nancy nu s-a lăsat convinsă.

– Probabil că simțea pentru tine doar o iubire copilărească, remarcă Nora.

– Așa cred și eu, spuse el emoționat. Odată, n-aveam cinci ani...

Un glas de femeie îl întrerupse.

– Mi s-a părut mie că tu ești!

Am ridicat privirea și am recunoscut-o pe Miriam, roșcata. Cu mine vorbea.

– Salut! i-am răspuns eu.

Mă privea cu asprime, cu mâinile în șolduri.

– Așa care va să zică, știa prea multe! spuse ea.

– Se poate, i-am răspuns eu, dar, oricum, n-a spus nimănui ce știa și a șters-o pe scara de incendiu.

– Prostii!

– Bine, dar atunci ce știa?

– Unde se ascunde Wynant.

– Ah! Și unde se ascunde?

– Nu știu, doar Art știa.

– Ar fi trebuit să ne spună. Noi...

– Prostii! repetă ea. O știi și tu, și polița. Drept cine mă iei?

– Nu știu unde este Wynant.

– Nu-ți mai bate joc de mine. Doar lucrezi pentru el, mâna în mâna cu poliția. Art credea că așa va obține un bănuț, sărmanul imbecil! Nici prin gând nu-i dădea cu ce se va alege până la urmă!

– Ți-a spus ce știa exact?

– Nu sunt atât de proastă cum crezi, spuse ea. Mi-a spus că știe un truc care-i va aduce bani. Am văzut ce i-a adus asta. Încă știu cât fac doi cu doi.

– Doi cu doi fac patru, dar, uneori, și douăzeci și doi! În primul rând, nu lucrez pentru Wynant și, te rog, scu-tește-mă de „prostii!”. Și, dacă vrei să ne ajuți...

– Nu. Voiam să spun „tâmpenii!”. Și-a meritat soarta. Dar nu încerca să mă faci să uit că l-am lăsat cu tine și cu

Guild, și că, după aceea, l-am văzut mort.

– Nu vreau să te fac să uiți nimic... Aș vrea să-ți amintești dacă...

– Mă întorc la amicii mei, spuse ea.

Se îndepărtă cu un mers unduitor – de mirare la o asemenea persoană.

– N-aș vrea să am de-a face cu o asemenea femeie, spuse Studsy gânditor, cred că este o femeie a dracului.

Morelli îmi făcu cu ochiul.

– Nu înțeleg, Nick! spuse Dorothy, trăgându-mă de mânecă.

Am liniștit-o și l-am întrebat pe Morelli:

– Vorbeai de Julia Wolf.

– Mda, ei bine! Bătrânul Kane a alungat-o când avea cincisprezece-șaisprezece ani, după o aventură cu un profesor. A trăit apoi cu un tip pe nume Face Peppler, care vorbea foarte rar, dar foarte frumos. Îmi amintesc că, într-o zi... (Se opri și-și dresе glasul.) Pe scurt, au stat împreună cinci sau șase ani, fără să pun la socoteală timpul cât Peppler era în deplasare. În acel timp, fata trăia cu un băiat al cărui nume l-am uitat, un văr de-al lui O'Brien, un tip slăbuț, cam bețiv, dar s-a întors la Face când acesta a revenit și au rămas împreună până în ziua în care au fost arestați pentru că încercaseră să-l jefuiască pe un tip din Toronto. Face a luat totul asupra lui, iar ea a scăpat doar cu șase luni. Cred că el încă mai este la închisoare. Am întâlnit-o când a ieșit din închisoare. M-a tapat de două sute de dolari ca s-o steargă. De atunci, am mai auzit o singură dată de ea, când mi-a dat înapoi banii, anunțându-mă că se numea Julia Wolf, că-și făcuse o situație în oraș. Dar știu că Face a ținut legătura cu ea. Atunci când am venit în '28, m-am dus să-i fac o vizită. Ea...

Miriam se întorsese lângă mine, cu mâinile în șolduri ca înainte.

– M-am gândit la ce mi-ai spus, declară ea. Cred că mă crezi proastă ca noaptea.

– Deloc, am contrazis-o eu fără convingere.

– Aha! Nu sunt destul de idioată ca să-ți înghit poveștile! Nici o șansă, am capul pe umeri, să știi.

– Foarte bine.

– Foarte bine, deci, l-ai ucis pe Art al meu și...

– Mai încet, fetițo, spuse Studsy.

Se ridică și-o apucă de braț.

– Ia vino aici, am ceva să-ți spun, murmură el cu blândețe.

O duse spre bar.

Morelli îmi făcu din nou cu ochiul.

– Lui Studsy îi place să facă asta, spuse el. Unde ră-măsesem? Da! Când m-am dus s-o vizitez, mi-a povestit că fusese angajată de Wynant care se îndrăgostise de ea și că totul mergea bine. Probabil că a învățat stenodactilografia în Ohio, în cele șase luni de închisoare, gândindu-se că avea să-i fie de folos. Cred că v-ați prins: să găsească o slujbă într-un bar unde putea umbla la seif. O agenție a plasat-o la Wynant pentru una sau două zile; fata și-a spus că era mai bine decât să se tot plimbe dus-întors la serviciu. A făcut ce-a făcut și l-a convins s-o păstreze în continuare. A fost șmecheră și i-a destăinuit că avea cazier judiciar, dar că nu se va mai abate de la drumul cel drept... Așa, nu risca să trezească bănuieli dacă Wynant afla de condamnarea ei din altă parte. I-a spus că era sub supravegherea avocatului ei etc. În fine, înțelegeți, nu știu ce s-a întâmplat exact, nu e treaba mea și, chiar dacă

eram prieteni, nu avea de ce să-mi povestească afacerile ei. Înțelegeți, nu era iubita mea. Eram doar amici, prieteni din copilărie. Bun, deci o vedeam din când în când, veneam adeseori aici, apoi el a început să facă scandal și ea mi-a spus că trebuie să încetăm să ne mai vedem, că nu va pierde filonul de aur pentru un amic de pahar. Asta a fost tot. S-a întâmplat în octombrie, cred, și nu este minciună. N-am mai văzut-o de atunci.

– Cu cine altcineva mai ieșea?

– Nu știu. Nu prea vorbea de mulți oameni în fața mea.

– Purta un inel de logodnă cu diamante. Nu știai de el, nu-i așa?

– Nu eu i l-am dat și nu l-am văzut niciodată.

– Crezi că aștepta ca Peppler să fie eliberat ca să se întoarcă la el?

– Se poate. Nu părea să-și facă probleme în privința asta, dar, la urma urmei, cred că ar fi reluat legătura.

– Și cu vărul lui Dick O'Brien, brunetul, ce s-a întâmplat?

Morelli mă privi surprins.

– Nu știu nimic! spuse el.

Studsy se întoarse.

– Poate că mă înșel, spuse el, așezându-se, dar cred că, dacă știi cum s-o iei, tipa este de treabă.

– De gât trebuie s-o iei! spuse Morelli.

Studsy râse.

– Nu, spuse el, s-ar obișnui. Dacă o lași să-și deșerte sacul...

Shep privi spre paharul său gol.

– Blândețea ta probabil c-o unge la suflet! spuse el.

Se întoarce și strigă spre Pete:

– Hei, cocoșatul! Umple-ne paharele! Măine trebuie să cântăm!

– Vine, vine, Sheppy, strigă Pete, a cărui expresie apatică se șterse instantaneu de pe fața lui doar la auzul glasului lui Morelli.

Un tip enorm, blond și albinos se ridică de la masa lui Miriam, se îndreaptă spre noi și se proțăpi în fața noastră și declară pe un ton efeminat:

– Deci, voi l-ați aranjat pe Nunh...

Fără să se ridice, Morelli îl nimeri în stomac cu toată puterea. Studsy se destinse ca un arc și-i trase peste capul lui Shep o directă de dreapta în figură. Pe la spate, Pete îl lovea cu tava în cap. Albinosul se prăbuși, răsturnând o masă și trei clienți. Cei doi barmani veniră să dea o mână de ajutor: unul dintre ei îl lovi cu un baston pe tipul cel uriaș care încerca să se ridice. Căzu din nou în patru labe, în timp ce celălalt îl apucă de guler și-l strânse de gât. Cu ajutorul lui Morelli, îl ridicară în picioare și-l aruncară afară.

Pete îi privi îndepărtându-se în timp ce sugea din dințele cariat.

– Nemernicul de Sparrow, îmi explică el, când s-a îmbătat, e bine să nu-ți asumi riscuri.

Studsy îi ajută pe clienții de la masa alăturată să se ridice și să-și caute lucrurile.

– A naibii întâmplare, spuse el, asta nu are darul să impulsioneze comerțul, barul meu nu este rău-famat, dar, să recunoaștem, nu este nici pension de domnișoare.

Palidă, Dorothy tremura de frică. Nora privea cu ochii cășcați, fără să clipească.

Dispărut fără urmă

– Parcă suntem la nebuni, murmură ea. De ce au făcut asta?

– Știu tot atât cât știi și tu! i-am răspuns.

Morelli și barmanul se întoarseră, părând foarte încântați de ispravă.

Shep și Studsy se așezară din nou la masă.

– Cât de impulsivi sunteți! am remarcat eu.

– Impulsivi! repetă Studsy, râzând. Ha! Ha!

Morelli asista impasibil la discuție.

– Când începe tipul cu prostiile lui, trebuie să i-o iei înainte, altfel, s-a terminat. Știm doar ce-i poate pielea, nu, Studsy?

– Ca de exemplu? am întrebat eu. Nu făcuse nimic.

– Da, nimic, spuse tărăgănat Morelli, dar, uneori, presimți ce-o să se întâmple, nu-i așa, Studsy?

– Păi, sigur! aprobă Studsy. E un isteric, asta e!

CAPITOLUL XXIII

Se făcuse aproape ora două dimineăta când am plecat de la *Pigiron*, după ce ne-am luat la revedere de la Studsy și Morelli.

Prăbușită într-un colț al taxiului, Dorothy gemea:

– Mi se face rău! Sunt...

– Ce nebunie! spuse Nora.

Își lăsă capul pe umărul meu.

– Nicky, spuse ea, soția ta este beată criță. Să-mi explici ce s-a întâmplat, dar nu acum, mâine. N-am înțeles nimic... dar mi s-a părut formidabil...

– Nu mă pot duce la mătușa Alice în halul ăsta, spuse Dorothy. O să facă infarct!

– N-ar fi trebuit să-l bată pe grăsanul ăla chiar așa! murmură Nora, deși cred că le-a făcut plăcere.

– Ar fi mai bine să mă duc acasă la mama, continuă Dorothy.

– La ce se referea Morelli când i-a spus vecinului să-și ia părul din paharele noastre?

– La urechea lui.

– Mătușa Alice sigur o să mă vadă. Mi-am uitat cheia și va trebui s-o trezesc, spuse Dorothy.

– Te iubesc, Nicky, îmi declară Nora. Miroși atât de frumos și cunoști niște tipi absolut extraordinari.

– Vă supărați dacă mă lăsați și pe mine la mama? întrebă Dorothy.

I-am răspuns „nu“ și i-am dat adresa șoferului.

– Vino să dormi la noi, îi propuse Nora.

– N... n... nu, ezită Dorothy, e mai bine să nu vin.

– De ce? insistă Nora.

– Nu se cade, răspunse Dorothy.

Și o ținură tot așa până când mașina se opri în față la *Courtland*.

Am coborât și am ajutat-o pe Dorothy să iasă din taxi. Se lăsă cu toată greutatea pe brațul meu.

– Urcăți o clipă, spuse ea, vă rog.

– Doar un minut! spuse Nora, și ieși și ea din taxi.

I-am spus șoferului să aștepte. Am luat liftul. Pe palier, Dorothy sună la ușă. Ne deschise Gilbert. Era în pijama și capot. Ridică mâna și spuse cu voce joasă:

– Poliția este aici.

Se auzi glasul lui Mimi din sufragerie:

– Cine este?

– Domnul și doamna Charles și Dorothy!

Mimi veni și ea.

– N-am fost niciodată atât de fericită să vă văd! exclamă ea. Nu mai știam ce să fac.

Era îmbrăcată cu un neglijeu din satin roz și o cămașă de noapte din mătase de aceeași culoare. Fața ei, de asemenea trandafirie, exprima o vie satisfacție. O ignoră pe Dorothy și ne luă de mână.

– Acum, spuse ea, nu mai am de ce mă teme. Te las pe

tine să te ocupi de tot. Nick, spune-i bieteii Mimi ce trebuie să facă.

– Căteia! murmură Dorothy în spatele meu.

Mimi se prefăcu că nu auzise nimic. Ne conduse în salon sporovăind, fără să ne dea drumul.

– Îl cunoașteți pe locotenentul Guild? A fost foarte amabil, dar i-am pus răbdarea la încercare, am fost atât de... bulversată... dar acum, când ești aici...

Am intrat în cameră.

– Salut! îmi spuse Guild. Bună seara, doamnă!

Tipul care-l însoțea, un anume Andy, care-l ajutase să ne scotocească prin apartament, în ziua în care am primit vizita lui Morelli, ne salută cu un mormăit și cu un semn din cap.

– Ce mai e nou? am întrebat eu.

Guild o privi pe Mimi cu coada ochiului, apoi se întoarse spre mine.

– Poliția din Boston l-a găsit pe Jorgensen sau Rosewater, cum vrei să-i spui, la prima soție și l-a luat la întrebări. Pretinde că nu este amestecat în uciderea Juliei Wolf și, pe de altă parte, doamna Jorgensen ne poate demonstra asta pentru că a ascuns o dovadă importantă împotriva lui Wynant. (Privi din nou spre Mimi.) Doamna nu s-a decis încă să vorbească și, ca să spun adevărul, domnule Charles, nu știu cum s-o fac să coopereze.

Nu mă mira ce auzeam.

– Probabil că este înnebunită de durere, am spus.

Mimi se strădui să pară cât mai îndurerată.

– A divorțat de prima soție? l-am întrebat.

– Ea spune că nu, răspunse Guild.

– Minte! exclamă Mimi, sunt absolut sigură.

– Șșt! Va fi adus la New York?

– Se pare că trebuie să-i cerem extrădarea dacă vrem să-l aducem aici. Cei de la Boston spun că a cerut un avocat.

– Aveți într-adevăr nevoie de el?

Guild dădu din umeri.

– Dacă așa putem să-l descoperim pe ucigaș, da! Dar, în ce privește cazurile de bigamie, puțin îmi pasă! Nu este de domeniul meu.

– Bine. Mimi?

– Pot să vorbesc doar cu tine? răspunse ea.

L-am întrebat pe Guild din priviri.

– Dacă servește la ceva..., spuse el.

Dorothy mă atinse pe braț.

– Nick, spuse ea, mai întâi, ascultă-mă, eu...

Se opri: toți erau cu ochii pe ea.

– Ce e?

– Ăăă... voiam să-ți vorbesc eu prima.

– Dă-i drumul!

– Între patru ochi!

Am mângâiat-o pe mână.

– Mai târziu! spun eu.

Mimi mă conduse în camera ei și închise bine ușa.

M-am așezat pe pat și mi-am aprins o țigară. Stând lipită cu spatele de ușă, Mimi mă privea surâzând amabilă și încrezătoare. Se scurse astfel un minut.

– Ții la mine, Nick? mă întrebă ea în cele din urmă.

Nu i-am răspuns.

– Ei? continuă ea.

– Nu.

Începu să râdă și veni lângă mine.

– Vrei să spui că nu ești de acord cu comportarea mea, spuse ea, așezându-se lângă mine, pe pat. Dar măcar ții la mine cât să mă ajuți?

– Depinde!

– De ce?

Ușa se deschise și intră Dorothy.

– Nick, spuse ea, trebuie să...

Mimi sări în picioare și se proțăpi în fața fiicei ei.

– Cară-te! șuieră ea printre dinți.

Dorothy ezită o fracțiune de secundă, apoi declară:

– Nu! N-o să...

Mimi o lovi cu dosul palmei peste gură.

– Cară-te! repetă ea.

Dorothy scoase un strigăt, își duse mâna la gură și, privind-o îngrozită pe maică-sa, se retrase și ieși din cameră.

Mimi îi trânti ușa în nas.

– O să trebuiască să-mi dai și mie o lecție de dresaj! i-am spus.

Nu păru să mă audă. Privirea i se întunecase, iar vocea căpătase rezonanțe profunde, guturale.

– Fiica mea este îndrăgostită de tine! afirmă ea.

– Ești nebună!

– Ba da, continuă ea, este geloasă pe mine. Își iese din minți ori de câte ori mă apropii de tine.

Vorbea ca și cum se gândea la cu totul altceva.

– Vorbești prostii! Poate că făcuse o pasiune pentru mine când avea doisprezece ani, dar nu mai mult de atât.

Mimi dădu din cap.

– Te înșeli, spuse ea, dar, mă rog, nu contează.

Se așează din nou lângă mine, pe pat.

– Ajută-mă să ies din impasul ăsta.

– Desigur. Ești o floare fragilă care are nevoie de ajutorul unui bărbat.

– Oh, este în ordine, spuse ea, arătând spre ușa care se închisese în urma lui Dorothy. Doar nu vei... În fine, ai mai trecut prin asta de mii de ori... Și ai făcut-o chiar tu. Doar nu te vei îngrijora din pricina ei.

Îmi zâmbi din nou, cu privirea încărcată de înțelesuri, cu o mână la gură.

– Dacă o vrei pe Dorothy, e a ta, murmură ea, dar nu împinge lucrurile mai departe... Oricum, nu contează. Desigur nu sunt „o floare fragilă” și primul cuvânt nici nu l-ai gândit cu adevărat.

– Așa este, am recunoscut eu.

– Atunci? întrebă ea hotărâtă.

– Atunci, ce?

– Gata cu maimuțările, spuse ea, știi la ce mă refer. Mă înțelegi la fel de bine cum te înțeleg eu pe tine.

– Asta cam așa este, dar tu întotdeauna complici...

– Știu, dar a fost un simplu joc. Acum vorbesc serios. Nememicul de Chris și-a bătut joc de mine, Nick, iar acum a dat de dracu' și așteaptă să-l salvez eu!

Își puse mâna pe genunchiul meu și am simțit cum își înfinge unghiile în carne.

– Poliția nu mă crede, continuă ea. Cum să le dovedesc că a mințit, că nu știu mai mult decât când am dat prima declarație?

– Este foarte dificil, am spus eu încet, mai ales dacă Jorgensen va repeta ce mi-ai spus tu adineauri.

Își reținu răsuflarea și unghiile ei mi se afundară în coapsă și mai mult.

– Le-ai spus deja toate astea?

– Nu încă, i-am răspuns, îndepărtându-i mâna de pe genunchiul meu.

Scoase un oftat de ușurare.

– Și nu le vei spune nimic nici acum, nu-i așa? murmură ea.

– De ce nu?

– Pentru că e o minciună. A mințit. Și eu. Nu am găsit nimic, absolut nimic!

– Și iată-ne întorși la punctul de plecare, am observat eu, și te cred la fel de mult ca și înainte. Dar, atunci, de ce spui că trebuie să ne punem de acord, să lăsăm deoparte minciunile?

Mă bătui ușor pe mână.

– Am înțeles, spuse ea, am găsit ceva – oh, aproape nimic – dar n-o să vorbesc ca să-l salvez pe ticălosul ăsta. Înțelegi ce simt, nu-i așa, Nick? În locul meu, și tu ai face la fel...

– Poate, i-am răspuns, dar, în faza în care au ajuns lucrurile, n-ăm nici un motiv să te ajut. Chris al tău nu-mi este dușman. N-am nimic de câștigat dacă el este arestat.

Femeia oftă.

– M-am gândit mult, spuse ea. Știu că suma pe care ți-o pot oferi nu te-ar interesa (schiță un zâmbet ciudat) și nici frumosul meu corp. Dar nu ești interesat să-l salvezi pe Clyde?

– Nu neapărat.

Începu să râdă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Vreau să spun că nu are nevoie să fie salvat. Poliția nu deține dovezi incriminatoare în ce-l privește: este nebun,

se afla la New York în după-amiaza crimei, iar Julia îl fura. Toate astea nu sunt de ajuns ca să fie reținut.

– Dar a avut o contribuție infimă la crimă, spuse ea, râzând.

– Cum așa? am întrebat-o.

Și am continuat astfel fără să obțin răspunsul pe care nici nu-l așteptam.

– Orice-ar fi, ești o fraieră, Mimi. Îl ai pe Chris la mână cu povestea asta cu bigamia. Îl poți înfunda ușor...

Ea zâmbi.

– Asta este asigurarea mea în caz că...

– Că va scăpa de acuzarea de crimă, am completat eu. Nu ține, micuț. Poți obține să fie reținut trei zile la închisoare, timp în care procurorul îl va ancheta și va afla rapid că nu are nici o legătură cu crima, și că ți-ai bătut joc de el, și când îi vei servi povestea cu bigamia, îți va da papucii.

– Dar n-are nici un drept, Nick!

– Își va lua el acest drept! Și, dacă află că ai ascuns ceva, o să vezi tu.

– Este adevărat? întrebă ea, mușcându-și buzele.

– Este exact ce se va întâmpla... dacă nu cumva procurorii se vor fi schimbat între timp.

Își mușcă din nou buzele.

– Nu vreau să scape atât de ieftin, spuse ea, dar nu vreau nici să pătesc ceva.

Își ridică privirea spre mine.

– Dacă-mi spui minciuni, Nick...

– Mă crezi sau nu, e treaba ta!

Zâmbi, mă luă de după ceafă și mă sărută pe gură. Apoi se ridică.

– Ești un ticălos! spuse ea. Dar am încredere în tine.

Începu să meargă prin cameră, cu ochii strălucitori, părând destinsă.

– Să-l chem pe Guild? am întrebat-o.

– Nu, stai, aş vrea... să ştiu care este opinia ta.

– Cum vrei, dar fără baliverne.

– Ți-e frică şi de umbra ta, linişteşte-te, vorbesc serios.

– Perfect, am spus (şi i-am cerut să-mi arate ce are de arătat). Cred că ceilalţi au început să-şi piardă răbdarea.

Se îndreptă spre un dulap, deschise uşa, dădu deoparte nişte haine şi căută printre ele.

– Poftim, murmură ea, este ciudat!

– Ciudat, chiar îngrozitor, Guild o să se îmbolnăvească atunci când va vedea asta.

M-am îndreptat spre uşă.

– Ce cap pătrat, făcu ea, poftim, uite-l.

Se întoarse spre mine, cu o batistă şifonată în mână. Când m-am apropiat de ea, îmi arată înăuntrul batistei un fragment de lanţ de ceas, de câţiva centimetri, având la capăt un briceag din aur. Era o batistă de damă. Era murdară de sânge.

– Ce-i cu asta? am întrebat-o.

– Era în mâna Juliei, l-am văzut când am rămas singură în cameră şi am recunoscut lanţul lui Clyde, aşa că l-am luat.

– Eşti sigură?

– Da! făcu ea nerăbdătoare. Vezi, zalele alternează: cele din aur cu cele din aramă. A făcut lanţul ăsta împreună cu primele lingouri de metal tratate prin procedeul inventat de el. Toţi cei care-l cunosc pe Clyde pot identifica lănţişorul. (Îmi arată briceagul pe care erau gravate nişte iniţiale: C.M.V.) Sunt iniţialele lui. N-am văzut niciodată briceagul ăsta, dar lănţişorul îl purta de câţiva ani.

Dispărut fără urmă

– Ai fi putut descrie lăntişorul fără să-l vezi din nou?

– Bineînţeles.

– Batista este a ta?

– Da.

– Şi petele... sunt de sânge?

– Da. Lăntişorul se afla în mâna ei, ţi-am spus, şi mâna ei era murdară de sânge. (Se încruntă.) Nu... pari să nu mă crezi.

– Nu într-un total, i-am răspuns, dar vreau să fiu sigur că-mi serveşti versiunea finală.

Bătu din picior.

– Oh, tu!... spuse ea.

Apoi izbucni în râs.

– Ce figură eşti, Nick! Am spus adevărul de data asta.

Ţi-am spus cum s-au întâmplat exact lucrurile.

– Aşa sper şi eu. Era şi timpul. Eşti sigură că Julia nu şi-a venit în fire şi nu ţi-a spus nimic?

– Vrei să mă scoţi din sărite! Ei bine, nu, sunt perfect sigură.

– Bine, aşteaptă-mă aici, mă duc după Guild, dar, dacă-i povesteşti că lăntişorul era în mâna Juliei şi că fata era încă în viaţă, o să se întrebe dacă nu i l-ai luat cu forţa.

Mimi căscă larg ochii.

– Şi e să-i răspund? întrebă ea.

Am ieşit din cameră şi am închis uşa în urma mea.

CAPITOLUL XXIV

Cu o înfățișare plictisită, Nora stătea de vorbă cu Guild și Andy în salon. Copiii Wynant nu erau prezenți.

– Poți să te duci la ea! i-am spus lui Guild. Prima ușă la stânga. Vrea să-ți vorbească.

– Ai convins-o? întrebă el.

Am încuviințat din cap.

– Deci? întrebă el.

– Deci, încearcă și tu s-o faci să vorbească, după care vom pune totul cap la cap și vom trage concluzia, i-am sugereat eu. -

– Bine. Vii, Andy?

Ieșiră.

– Unde este Dorothy? am întrebat-o pe Nora.

Îmi răspunse căscând:

– Credeam că este cu tine și cu mama ei. Gilbert este pe aici, l-am văzut acum un minut. Mai stăm mult aici?

– Nu.

Am ieșit pe culoar și am trecut de camera lui Mimi. Următoarea ușă era deschisă. Am aruncat o privire înăuntru: era goală. Am bătut la ușa din fața ei, care era închisă.

– Cine este? întrebă Dorothy.

– Nick,

Am intrat.

Fata stătea întinsă pe pat îmbrăcată. Își schimbase doar pantofii. Gilbert stătea lângă ea. Dorothy avea ochii roșii, buzele puțin umflate. Ridică spre mine o privire posacă.

– Mai vrei să vorbești cu mine? am întrebat-o.

Gilbert se ridică.

– Unde este mama? întrebă el.

– Discută cu polițiștii.

Murmură câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles și ieși.

Dorothy se înfioră.

– În prezența lui, mă trec fiorii, spuse ea.

Apoi își relua înfățișarea abătută de mai înainte.

– Deci, mai vrei să vorbești cu mine, am repetat întrebarea:

– De ce te-ai întors împotriva mea? gemu ea.

– Ești o prostituță! i-am spus, așezându-mă în locul lui

Gilbert. Știi ceva despre briceagul și bucata de lânășor pe care mama ta pretinde că le-a găsit?

– Nu. Unde le-a găsit?

– Ce voiai să-mi spui?

– Mai nimic... acum, spuse ea pe un ton acru, decât că-ți poți șterge urmele de ruj de pe buze.

Mi-am frecat buzele. Îmi smulse batista, o făcu ghem și se aplecă să ia o cutie cu chibrituri de pe noptieră. Scăpără un chibrit.

– O să faci fum, i-am atras atenția.

– Puțin îmi pasă, răspunse ea, dar totuși stinse chibritul.

Am luat batista, am deschis fereastra și am aruncat-o afară. Apoi am revenit pe pat.

– Poftim, ca să-ți fac pe plac, am spus eu.

– Ce ți-a spus mama despre mine?

– Că mă iubești.

Se ridică dintr-un salt în șezut.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– Că mă iubeai de când erai puștoaică.

Buzele începură să-i tremure.

– Și... crezi că e doar atât? bolborosi ea.

– Ce să fie altceva?

– Nu știu! spuse ea, plângând. Toți râd de mine: mama,

Gilbert, Harrison... Eu...

– Ducă-se naibii cu toții! i-am spus eu, luând-o în brațe.

– Mama s-a îndrăgostit de tine? mă întrebă ea după un timp.

– A, Dumnezeu, nu! Detestă bărbații, ca nici o altă femeie, cu excepția lesbienei.

– Dar ea a avut mereu un fel de...

– Țasta era temperamentul ei! am întrerupt-o eu. Dar Mimi detestă bărbații, pe toți, fără excepție...

Se opri din plâns.

– Nu înțeleg! declară ea încruntată. Și tu o detești?

– Nu mereu.

– Dar acum?

– Nu. Este doar imbecilă și se crede puternică, fapt care constituie întotdeauna un handicap, dar n-o detest.

– Eu o urăsc! spuse Dorothy.

– Mi-ai mai spus. Voiam să te întreb dacă ai cunoscut sau văzut vreodată pe un anume Arthur Nunheim despre care am vorbit aseară la *Pigiron*.

Îmi aruncă o privire fulgerătoare.

– Vrei să schimbi subiectul, spuse ea.

– Nu vreau decât să aflu dacă da sau nu.

– Nu.

– S-a scris despre el în ziare, am continuat eu. El a spus poliției că Morelli o cunoștea pe Julia.

– Acest nume nu-mi este cunoscut. L-am auzit aseară pentru prima oară, răspunse Dorothy.

I-am descris personajul.

– Nu l-ai văzut niciodată? am întrebat-o din nou.

Dispărut fără urmă

— Nu.

— Uneori, îşi spunea Albert Norman. Nici numele ăsta nu-ţi sună cunoscut?

— Nu.

— Nu cunoşti pe nici una dintre persoanele pe care le-am întâlnit aseară la Studsy?

— Nu, Nick. Dacă ştiam ceva, ţi-aş fi spus.

— Chiar dacă cineva ar trebui după aceea să-şi muşte pumnii?

— Da, spuse ea fără să stea mult pe gânduri, apoi adăugă: Ce vrei să spui?

— Ştii la fel de bine ca şi mine.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi murmură:

— Mi-e frică, Nick, eu...

Cineva ciocăni la uşă. Dorothy tresări.

— Intră! am strigat eu.

Andy deschise uşa.

— Locotenentul vrea să vă vadă, spuse el, încercând să-şi disimuleze curiozitatea.

— Vin.

Deschise uşa mai mult.

— Aşteaptă, insistă el.

Vru să-mi facă cu ochiul, dar nu reuşi decât să se strâmbe.

— Mă întorc imediat! i-am spus lui Dorothy şi l-am urmat pe Andy.

Acesta închise încet uşa şi-mi şopti la ureche:

— Puştiul privea prin gaura cheii.

— Gilbert?

— Da. A şters-o când m-a auzit, dar am avut timp să-l recunosc.

— Este o manie nevinovată, i-am spus. Cum v-aţi descurcat cu doamna Jorgensen?

Andy îşi umflă obrazii şi scoase un fluierat prelung.

— A naibii damă! spuse el.

CAPITOLUL XXV

Am intrat în camera lui Mimi. Aceasta stătea prăbușită pe un fotoliu de lângă fereastră și părea foarte mulțumită de sine.

– Mă simt cu conștiința împăcată, îmi spuse ea, zâmbind amabil. Le-am mărturisit totul.

Guild, în picioare lângă masă, își ștergea fața cu batista. Câteva picături de transpirație luceau la tâmpile. Era obosit și părea îmbătrânit. Batista, briceagul și bucata de lânășor se aflau pe masă.

– Gata? am întrebat.

– Nu știu, pe cuvântul meu! spuse polițistul.

Se întoarse spre Mimi.

– Credeți că am terminat? o întrebă el.

– Nu văd ce-aș mai putea să vă spun, declară ea, râzând.

– Atunci, spuse Guild blând, aproape încurcat, în acest caz, aș vrea să discut cu domnul Charles, dacă ne permiteți.

Își împături cu grijă batista și o puse în buzunar.

– Puteți vorbi aici, spuse ea, ridicându-se. Mă duc să-i țin companie doamnei Charles până terminați voi de discutat.

Mă lovi pe obraz cu un deget când trecu prin fața mea.

– Nu-i da voie să arunce cu noroi în mine, Nick, spuse ea.

Andy îi deschise ușa, o închise în urma ei, apoi fluiera din nou.

M-am așezat pe pat.

– Deci? l-am întrebat eu.

Guild își dres glasul.

– Ne-a povestit despre lanț și briceag și motivul pentru care nu ne-a spus mai devreme despre ele. Între noi fie vorba, motivul ei nu prea este logic. Poate ar fi bine să privim problema sub alt unghi? Pe scurt, n-o înțeleg deloc pe femeia asta.

– Principalul este să nu te lași învins de ea, i-am replicat. Când îi demonstrezi că a mințit, recunoaște și inventează o altă minciună, și tot așa. Majoritatea oamenilor – îndeosebi femeile – se descurajează după ce au fost prinși cu minciuna de trei sau patru ori la rând și sfârșesc prin a spune adevărul... sau a tăcea. Dar Mimi, nu, ea nu se oprește niciodată și, dacă nu ești atent, sfârșești prin a o crede, nu pentru că minciuna respectivă sună mai puțin fals decât celelalte, ci pentru că te-ai săturat să tot fii cu ochii-n patru.

– Este posibil! spuse Guild gânditor.

Își strecură un deget pe sub guler.

– Crezi că ea a ucis-o pe fată? întrebă el încurcat.

Am observat că Andy mă devora efectiv din ochi.

M-am așezat tacticos.

– Aș vrea să aflu și eu. Povestea cu lăntșorul mi se pare o înscenare. Putem verifica dacă Wynant a avut un lăntșor asemănător și dacă-l mai are. Oricine poate cumpăra un briceag și poate pune să fie imprimate pe el orice inițiale. Dar teoria asta are și puncte slabe. Dacă doamna Jorgensen a înscenat găsierea lăntșorului, este posibil să-l fi avut de ani de zile. Va trebui să verifici ipoteza asta.

– Vom face tot posibilul, spuse Guild calm. Deci, nu crezi că este vinovată?

– De crimă? (Clatin din cap.) N-aș merge până acolo! Și Nunheim?

– Gloanțele proveneau din același revolver... toate cinci.

– A încasat cinci gloanțe?

– Da, de aproape.

– Am văzut-o pe prietena lui aseară, într-un bar. Femeia spune că noi l-am ucis, eu cu tine, pentru că știa prea multe.

– Ca să vezi, spuse el. În ce bar? Aș vrea să stau de vorbă cu ea.

– La *Pigiron*, barul lui Studsy Burke.

I-am dat adresa.

– Morelli pare să fie un client frecvent, am continuat eu. Mi-a spus că numele adevărat al Juliei era Nancy Kane și că a avut un amant care este la închisoare în Ohio – un anume Face Pepler.

– Ia te uită! făcu Guild pe un ton care-mi dădea de înțeles că știa deja toate astea. Asta-i tot ce-ai adunat din peregrinările tale?

– Unul dintre amicii mei, Larry Crowley, un ziarist, l-a văzut pe Jorgensen ieșind dintr-o casă de amanet de pe Sixth Avenue, ieri după-amiază.

– Chiar așa?

– Văd că nu te interesează ce-ți spun! Sunt...

Mimi deschise ușa și intră cu o tavă pe care se afla o sticlă de whisky, un sifon, pahare și gheață.

– M-am gândit că vă este sete, spuse ea cu amabilitate.

I-am mulțumit.

Mimi puse tava pe masă spunând: „Nu vreau să vă

deranjez“, zâmbi cu acea toleranță amuzată pe care o afișează femeile la vederea unui grup de bărbați și ieși.

– Ce spuneai? mă întrebă Guild.

– Că, dacă crezi că mint, cel puțin spune-mi-o în față, i-am răspuns.

– Nu, nu, nu e vorba de asta, domnule Charles, se grăbi Guild să răspundă, înroșindu-se brusc. De fapt, comisariatul general mi-a cerut să grăbesc ancheta. Îți dai seama cât mă irită mersul investigației. Iar a doua crimă n-a făcut decât să înrăutățească situația.

Se întoarse spre tavă.

– Cum să fie băutura? întrebă el.

– Seacă, mulțumesc. Ai mai descoperit alte indicii?

– Nimic, aceeași armă, aceleași gloanțe, atâta tot! S-a întâmplat în holul unui bloc dintre două magazine. Nimeni nu-i cunoaște pe Nunheim sau pe Wynant. Ușa holului este deschisă în permanență, oricine poate intra, și de aceea batem pasul pe loc.

– Nimeni n-a văzut sau auzit nimic?

– Ba da, au fost auzite împușcături, dar n-a fost văzut cel care trăgea.

Îmi întinse paharul cu whisky.

– Au fost găsite cartușele folosite?

– Nu, exact ca în cazul Juliei Wolf. S-a folosit un revolver, fără îndoială.

– Și, în ambele cazuri, trăgătorul a golit încărcătorul, dacă ținem seama de glonțul care a distrus telefonul și dacă, așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor, alveola de sub trăgaci era goală.

Guild, care își dusesese paharul la gură, îl lăsă înapoi pe masă.

– Acum n-o să pretinzi că în povestea asta sunt amestecați chinezi, spuse el, sub pretextul că aproape toți trag așa!

– Nu, dar orice indiciu ne poate fi util. Știi unde era Nunheim în ziua crimei?

– Da, a dat târcoale casei fetei, după cum spun niște martori care n-au luat în seamă acest fapt și care n-au de ce să mintă. Iar în ajun, Nunheim a urcat până în apartamentul Juliei, după cum afirmă liftierul. Puștiul spune că Nunheim a coborât aproape imediat, probabil fără să fi intrat în apartament.

– Poate că Miriam are dreptate, am spus eu, poate că știa prea multe. Ai descoperit de unde venea diferența de patru mii de dolari între suma dată de Macaulay fetei și cea pe care Wynant pretinde că a primit-o?

– Nu.

– Morelli pretinde că Julia avea mulți bani. Spune că fata i-a împrumutat cinci mii de dolari numerar.

– Ca să vezi! făcu surprins Guild.

– Da, mai spune că Wynant cunoștea trecutul Juliei.

– Văd că acest Morelli ți-a povestit o grămadă de lucruri, spuse încet Guild.

– Este foarte volubil. N-ai descoperit nimic în legătură cu ultimele experiențe la care lucra Wynant înainte să fugă?

– Nu. Văd că te interesează foarte mult laboratorul ăsta, nu-i așa?

– De ce nu?! Este un inventator. Lucra în acest local. Aș vrea să arunc o privire pe acolo.

– Eu nu te opresc. Mai vorbește-mi despre Morelli. Cum ai obținut toate informațiile astea?

– Ți-am spus că este volubil. Ai auzit de un anume Sparrow? Un tip blond, cu voce de soprană?

– Nu. De ce? întrebă Guild, încruntându-se.

– Era și el acolo cu Miriam. A vrut să ne ia la bătaie, dar a fost împiedicat la timp.

– De ce a făcut asta?

– Nu știi. Poate că Miriam i-a spus că te-am ajutat să-l ucizi pe Nunheim.

– Oh! exclamă Guild.

Își scărpină bărbia și se uită la ceas.

– S-a făcut târziu, adăugă el. Treci mâine pe la mine, astăzi, vreau să spun.

I-am răspuns doar: „Înțeles“ și am ieșit îndreptându-mă spre salon.

Nora moțâia pe divan. Mimi lăsă cartea pe care o citea și mă întrebă:

– S-a încheiat ședința?

– Da.

M-am apropiat de canapea.

– Las-o să doarmă, Nick. Mai stai până pleacă polițiștii, nu-i așa?

– Dacă așa vrei. Aș vrea s-o văd pe Dorothy.

– Doarme.

– Mă duc s-o trezesc.

– Dar...

Guild și Andy intrară și ne-am luat rămas-bun. Guild o privi cu regret pe Nora care dormea și plecară.

– M-am săturat de polițiști, suspină Mimi.

Gilbert își făcu apariția.

– Chiar cred că Chris este vinovat? întrebă el.

– Nu, i-am răspuns.

– Dar pe cine suspectează?

– Ieri aş fi putut să-ţi răspund, astăzi, nu mai sunt sigur.

– Este ridicol, protestă Mimi. Ştiu foarte bine – ca şi

tine – că Clyde este vinovatul.

N-am spus nimic, şi Mimi repetă fraza pe un ton mai tăios.

– Nu, nu este el, i-am spus.

O expresie de triumf iluminează faţa lui Mimi.

– Lucrezi pentru el, nu-i aşa? spuse ea.

Răspunsul meu negativ categoric rămase fără efect.

– Şi de ce n-ar fi vinovat? întrebă Gilbert pe un ton detaşat.

– *Ar putea fi, dar nu este.* Ar mai fi scris el scrisori ca să arunce bănuiala asupra lui Mimi care-l ajută ascunzând dovada vinovăţiei lui?

– Poate că nu ştia asta, insistă Gilbert. Poate că s-a gândit că poliţia ştie mai mult decât recunoaşte, doar aşa se întâmplă mereu, nu-i aşa? Şi spera s-o discrediteze pe fosta soţie aruncând bănuieli în privinţa mărturiei ei.

– Asta e, Nick, exclamă Mimi, aşa s-a întâmplat.

– Crezi că tatăl tău este vinovat? l-am întrebat pe Gilbert.

– Nu, răspunse băiatul, dar aş vrea să vă cunosc motivele, metodele.

– Iar eu, pe ale tale.

Roşi şi zâmbi încurcat.

– Ei! exclamă el. Ale mele nu contează!

– Ştie cine a ucis-o! spuse Dorothy care apăruse în prag.

Era încă îmbrăcată. Mă privea şintă, ca şi cum se temea să privească pe altcineva. Era palidă şi stătea ţepănă lângă tocul uşii.

Nora deschise ochii, se ridică în cot și mormăi un „Poftim?” adormit.

Nimeni nu-i răspunse.

– Dorothy, spuse Mimi, doar n-ai de gând să mai joci una dintre scenele tale?

– Mă puteți bate după ce pleacă ei, nu vă jenați! spuse ea fără să-și ia ochii de la mine.

Mimi se prefăcu că n-a înțeles.

– Ești ridicolă, Dorry, murmură Gilbert, tu...

– Las-o să vorbească, i-am spus. Cine a ucis-o, Dorothy?

Îl privi pe fratele ei, lăsă ochii în jos și păru să se relaxeze.

– Nu știu, șopti ea, el știe!

Apoi începu să tremure și ridică privirea spre mine.

– Nu vezi cât mi-e de frică! strigă ea. Ia-mă de aici și-ți spun totul, dar aici, nu pot vorbi, atât de frică mi-e de ei!

Mimi izbucni în râs.

– Poftim, Nick, spuse ea. Parcă voiai să vorbești cu ea!

– Este o prostie! murmură Gilbert, roșind.

– Am înțeles, te luăm cu noi, i-am spus lui Dorothy, dar aș vrea să spui ce ai de spus aici, în fața tuturor celor prezenți.

– Mi-e frică! spuse ea, clătinând din cap.

– N-ar trebui s-o răsfeți în halul ăsta, Nick, interveni Mimi. N-o să ne mai putem înțelege cu ea.

– Ce zici? m-am adresat eu Norei.

Soția mea se ridică și se întinse fără să ridice brațele. Fața ei trandafirie și odihnită era fermecătoare, ca întotdeauna după ce dormea.

Îmi adresă un zâmbet leneș și spuse:

– Să ne întoarcem acasă! Oamenii ăștia mă plictisesc. Du-te și ia-ți paltonul și pălăria, Dorothy!

– Du-te la culcare, îi spuse Mimi fetei.

Dorothy, cu mâna la gură, șopti:

– Apără-mă, Nick, mă va bate.

M-am uitat la Mimi care arbora un zâmbet placid, dar ale cărei nări freamătau și am auzit că respira zgomotos.

– Vino, spuse Nora, apropiindu-se de Dorothy. Spală-te pe față cu apă rece și...

Mimi scoase un mormăit animalic, mușchii cefei se contractară și păru să-și ia avânt.

Nora se interpuse între Mimi și Dorothy. Am apucat-o pe Mimi de umeri când voia să se năpustească înainte, apoi am înlănțuit-o de mijloc și am ridicat-o în aer. Femeia începu să urle și să mă lovească cu pumnii, în timp ce tocurile ascuțite îmi intrau în picioare.

Nora o împinse pe Dorothy afară din cameră, se opri în prag și ne privi. Îi vedeam clar trăsăturile, dar restul părea să fie cufundat într-un nor. Apoi, am simțit lovituri slabe și stângace în șpate și umeri și am înțeles că Gilbert îi sărea mamei lui în ajutor. I-am dat un pumn și l-am îndepărtat, spunându-i:

– Șterge-o, nu vreau să te rănesc!

Apoi am dus-o pe Mimi pe canapea, unde am culcat-o forțat, m-am așezat pe genunchii ei și i-am apucat strâns mâinile.

Gilbert porni din nou la atac. Am vrut să-i trag un picior în rotulă, dar l-am nimerit mai jos, și se rostogoli pe covor. Am mai dat o lovitură în gol și am declarat:

– Putem continua runda mai târziu, acum du-te și-mi adu apă.

Fața lui Mimi devenise violetă, ochii îi ieșiseră din

orbite, erau sticloși, nu vedeau nimic, iar printre dinții încleștați se scurgea un fir de salivă. Corpul era numai mușchi și vene încordate, umflate, gata să explodeze. Pumnii ei umezi și fierbinți îmi alunecau printre degete și nu puteam să-iarez loviturile.

Nora se întoarse cu un pahar mare cu apă.

— Toarnă-i apa pe față! i-am spus.

Nora se conformă. Mimi deschise gura, răsuflă și închise ochii. Își scutură violent capul, dar tensiunea din mușchi păru să scadă.

— Mai adu apă! i-am spus Norei.

Cel de-al doilea pahar îi smulse un protest lui Mimi și încetă să se mai zbată. Rămase neclintită, gâfâind epuizată.

I-am dat drumul și m-am ridicat. Gilbert stătea în picioare, lângă o masă, și-și freca piciorul. Înnebunită de groază și palidă, Dorothy încremenise în prag, întrebându-se dacă să intre sau să fugă. Nora stătea lângă mine, cu paharul gol în mână.

— Crezi că totul este în ordine acum? mă întrebă ea.

— Da, s-a terminat! i-am răspuns.

Mimi deschise pleoapele și le închise pentru ca apa să nu-i intre în ochi. I-am dat o batistă cu care începu să-și ștergă fața, se înfioră, gemu și se ridică în șezut. Privi împrejurul ei, clipind des. Când dădu cu ochii de mine, îmi zâmbi slab, un surâs confuz, dar fără urmă de remușcări. Își duse mâna tremurând la păr și murmură:

— Ce duș!

— Într-o bună zi, cu una dintre crizele tale, o să dai ortul popii!

Îl privi pe fiul ei, fără să răspundă.

– Gilbert, îl întrebă, ce-ai pățit?

Băiatul încetă să-și mai maseze piciorul și-l puse în pământ:

– Ăăăă... nimic, bolborosi el. Mă simt foarte bine.

Își netezi părul și-și aranjă cravata.

Mimi izbucni în râs.

– Oh, Gilbert, exclamă ea, ai încercat să mă aperi tocmai de Nick! Ești un scump, dar a fost o prostie! Omul ăsta e un monstru, Gil. Nimeni nu...

Se opri și începu să râdă în hohote, zguduindu-se de atâta râs.

I-am aruncat o privire Norei. Mă privea întunecată, cu buzele strânse. Am atins-o pe braț.

– Să mergem, i-am spus. Gilbert, adu-i un pahar cu apă mamei tale. Peste câteva minute se va simți foarte bine.

Cu paltonul pe braț și cu pălăria în mână, Dorothy se îndreptă spre ușă în vârful picioarelor. Eu și Nora am urma-t-o, lăsând-o pe Mimi pe canapea. Tocmai își înăbușea o criză de râs cu batista.

În taxi, pe drumul spre hotel, eu, obosit de ziua prea plină de incidente, Nora, care stătea posomorâtă, și Dorothy, care era prea înspăimântată, n-am schimbat nici un cuvânt.

Am ajuns la *Normandia* pe la cinci. Asta ne întâmpină bucuroasă. M-am lăsat pe vine ca să mă joc cu ea, în timp ce Nora se duse să pună de cafea. Dorothy insistă să-mi povestească ce i se întâmplase când era mică.

– Nu, am întrerupt-o eu, ai mai încercat și luni. Este târziu. De ce ți-era frică să vorbești la tine acasă?

– Dar, Nick, o să înțelegi mai bine dacă mă lași să-ți povestesc...

– Mi-ai spus la fel și luni și, repet, nu sunt psihiatru, nu înțeleg complexele apărute în copilărie... și sunt frânt de oboseală! N-am stat o clipă toată ziua!

– Nu mă ajuți foarte mult, spuse ea pe un ton glumeț.

– Ascultă, Dorothy, sau știi ceva și ți-e teamă să vorbești în fața lui Mimi și a lui Gilbert, sau nu știi nimic. Dacă știi, dă-i drumul. Îmi explici după aceea ce n-am înțeles.

Își netezi o cută ce se formase pe fustă, o privi atentă, apoi ridică privirea spre mine. Ochii îi străluceau straniu.

– Astăzi, Gilbert l-a văzut pe tata, șopti ea, care i-a spus numele asasinului Juliei Wolf.

– Cine este? am întrebat-o.

– N-a vrut să-mi spună.

– Și de aceea ți-a fost atât de frică să vorbești în fața lor?

– Da, ai fi înțeles dacă m-ai fi lăsat să-ți spun...

– Ce s-a întâmplat cândva, dar nu, nu mă poți convinge. Ce ți-a mai spus Gilbert?

– Nimic.

– Nimic despre Nunheim?

– Nu.

– Unde este tatăl tău?

– Gilbert nu mi-a spus.

– Când l-a văzut?

– Nu mi-a spus. Nu te supăra, Nick. Ți-am spus tot ce știam.

– Nu e mare lucru, am mormăit eu. Când ți-a spus asta?

– În seara asta, exact înainte să intri tu în camera mea.

– Ce familie! Când o să spună unul dintre ei adevărul, o să fie un moment istoric!

Nora ne aduse cafeaua.

– Ce nu este în regulă, dragul meu? mă întrebă ea.

– Nimic nu este în ordine: numai enigme, minciuni și

eu sunt prea obosit și prea bătrân ca să mă mai amuze. Să ne întoarcem la San Francisco.

– Înainte de Anul Nou?

– Mâine... ba astăzi!

– Și eu vreau să ne întoarcem! spuse ea, dându-mi o ceașcă. Luăm avionul, dacă vrei, și ajungem chiar în ajunul Anului Nou.

– N-am mințit, Nick, spuse Dorothy cu vehemență, ți-am spus totul. Te rog, nu te supăra, sunt atât de...

Fata izbucni în hohote.

Am scărpinat-o pe cap pe Asta și am oftat adânc.

– Suntem cu toții epuizați și nervoși, spuse Nora. O s-o trimit pe Asta de aici și mergem la culcare. Discutăm mai târziu. Vino, Dorothy, îți aduc cafeaua în cameră împreună cu o cămașă de noapte.

Dorothy se ridică.

– Noapte bună! îmi ură ea. Îmi cer scuze că sunt atât de proastă!

Apoi o urmă pe Nora.

Când se întoarse, soția mea se așeză pe jos, lângă mine.

– Nu se mai oprește din plâns! Sărmanul copil! Aș vrea ca viața să fie mai blândă cu ea, dar... Și care era secretul nemaipomenit? întrebă ea, căscând.

– I-am povestit ce mi-a spus Dorothy.

– După părerea mea, este o păcăleală, am spus.

– De ce?

– Și de ce nu? Tot timpul ne-au servit numai gogoși.

Dispărut fără urmă

Nora căscă din nou.

– Poate că este un argument suficient pentru un detectiv, spuse ea, dar nu și pentru mine. Să facem o listă cu toate persoanele suspecte, cu toate mobilurile posibile, cu toate indiciile...

– Dă-i drumul, eu mă duc la culcare! Ce înțelegi prin indiciu, scumpete?

– Spre exemplu, spuse ea, atunci când Gilbert credea că eu dormeam pe canapea, s-a dus la telefon în vârfurile picioarelor și a sunat la recepție, cerând cu glas scăzut să nu le fie făcută nici o legătură până dimineața.

– Ah! Ah!

– Și, continuă ea, când Dorothy a descoperit în poșetă cheile de la casa mătușei Alice.

– Ah! Ah!

– Și când Studsy i-a dat un picior lui Morelli pe sub masă, când a vrut să vorbească despre vărul bețiv al lui, cum îi spunea?... Dick O'Brien pe care-l cunoștea Julia.

M-am ridicat și am pus ceștile pe masă.

– Nu știu cum ar putea avea succes un detectiv fără o soție ca tine, dar, oricum, exagerezi. Că Studsy l-a împiedicat pe Morelli să vorbească nu contează, aș prefera să știu dacă Sparrow a fost bătut măr ca să mă protejeze pe mine sau ca să-l împiedice să-mi spună ceva interesant... Crăp de somn.

– Și eu. Ia zi, Nick, lupta cu Mimi nu te-a excitat puțin? Părea să-ți placă, ochii îți străluceau... păreai excitat.

– Oh!... acolo, puțin.

Nora izbucni în râs și se ridică.

– Ticălosule, spuse ea. Privește, se face ziuă.

CAPITOLUL XXVI

Nora mă trezi la zece și un sfert.

– La telefon! spuse ea. Herbert Macaulay are ceva important să-ți spună.

M-am dus în cameră, pentru că dormisem pe canapea, la telefon. Dorothy dormea dusă.

Am mormăit un „Alo!“ adormit în receptor.

– Este prea devreme pentru prânz, dar trebuie să vorbim imediat, spuse Macaulay. Pot veni?

– Bineînțeles! Poți lua micul-dejun cu noi.

– Am mâncat deja, mulțumesc, vin într-un sfert de oră.

– Bine.

Dorothy deschise ochii.

– Cred că este târziu! murmură ea, apoi se întoarce și adormi la loc.

M-am spălat pe față și pe mâini cu apă rece, m-am spălat pe dinți, m-am pieptănat și m-am întors în sufragerie.

– Vine până la noi, i-am spus Norei. A luat micul-dejun, dar comandă o cafea și pentru el. Pentru mine, aș vrea o frigăruie de ficat de pasăre.

– Pot să asist și eu sau...

– Se înțelege de la sine. Nu-l cunoști pe Macaulay. Este un tip de treabă. Am fost detașat un timp la unitatea lui, la

Vaux, și am continuat să ne vizităm și după război. El mi-a făcut rost de clienți, printre care și de Wynant. Nu bem un pahărel să ne clătim gura?

– Nu poți rezista nici măcar o zi fără băutură?

– Doar n-am venit la New York să bem apă chioară.

Vrei să mergem diseară la un meci de hochei?

– Bună idee.

Îmi umplu un pahar cu whisky și se duse să comande micul-dejun.

Am răsfoit ziarele de dimineață. Era descrisă arestarea lui Jorgensen la Boston și uciderea lui Nunheim, dar pe prima pagină se afla lupta dintre bande, arestarea lui „Prince Mike” Gerguson și un interviu cu Jefsie, în legătură cu răpirea lui Lindbergh.

Macaulay sosi împreună cu un băiat care-o aducea pe Asta. Era palid, tras la față, posomorât.

– Unde a găsit poliția asta? exclamă el. Crezi că...

Intră Nora, deja îmbrăcată.

– Nora, ți-l prezint pe Herbert Macaulay. Soția mea, spun eu.

Își strânsesă mâinile.

– Nick a spus să vă comand doar o cafea, zise Nora, nu...

– Nu, o opri el, mulțumesc, tocmai am mâncat.

– Ce spuneai despre poliție? i-am amintit eu.

Păru să ezite.

– Nora este la curent cu toate afacerile mele, dar, dacă preferi...

– Nu... deloc, spuse el, dar nu aș vrea ca doamna Charles să-și facă griji degeaba...

– Dă-i drumul! Își face griji doar dacă-i ascund ceva. Care este treaba cu poliția?

– Ei bine, locotenentul Guild a venit la mine de dimineață, spuse el, mi-a arătat o bucată de lăntișor și un briceag,

întrebându-mă dacă le cunosc. Într-adevăr, sunt ale lui Wynant. Atunci, m-a întrebat dacă pot să-i explic cum au eșuat obiectele în mâna *altcuiva*. Într-un târziu, după ce s-a învățat în jurul cozii, am înțeles că acest *altcineva* nu este decât Mimi sau tu! I-am răspuns că este posibil ca Wynant să vă fi dat el lăntșorul sau briceagul sau să le fi furat voi, să le fi găsit pe stradă sau că hoțul putea să vi le fi dat vouă etc. Nu m-a lăsat să continuu, dându-și seama că-mi bat joc de el.

Nora ne privea întunecată, cu obrajii aprinși.

– Ce nememic! murmură ea.

– Gata, gata! i-am spus. Ar fi trebuit să te avertizez, a mai făcut asemenea insinuări și aseară. Scumpa noastră Mimi probabil că s-a distrat de minune îndrumându-l pe pista asta. A mai avut și alte revelații?

– Voia să afle... M-a întrebat dacă relația dintre tine și Mimi mai este de actualitate sau este de domeniul trecutului.

– Asta e tot o gogoasă de-a lui Mimi. Și ce i-ai răspuns?

– Că nu știam despre nici o relație între tine și ea și i-am amintit că ai plecat din New York de mult timp.

– Este adevărat? mă întrebă Nora.

– Crezi că Macaulay este mincinos? am întrebat-o eu, râzând. Și el ce-a răspuns?

– Nimic. M-a întrebat dacă Jorgensen era la curent cu aventura ta cu Mimi... și, când i-am cerut să-mi dea lămuriri, m-a acuzat – exact așa a spus – că fac pe nevinovatul. Așadar n-am reușit să aflu de la el mare lucru. Mai voia să știe unde, când, cât de des ne-am întâlnit etc.

– Stau bine! am oftat. Eu, care n-am un alibi.

Întră un chelner aducându-ne micul-dejun pe un platou. Am vorbit de una, de alta până când a plecat. Apoi Macaulay a continuat:

– Nu ai de ce să te temi, îl voi preda pe Wynant poliției. Vorbea cu voce surdă, nesigură.

– Ești sigur că el este vinovatul?! l-am întrebat. Eu nu sunt atât de sigur.

– Știu, spuse el. De altfel, chiar dacă mă înșel, ceea ce înseamnă o șansă la mie, este nebun, Charles. Nu-l putem lăsa în libertate.

– Este posibil! La urma urmei... și dacă știi...

– Absolut sigur, mă liniști el. L-am văzut în după-amiaza crimei, la nici o jumătate de oră după aceea. Bineînțeles, atunci nu știam ce se întâmplase, dar acum... știu.

– L-ai văzut la Hermann?

– Poftim?

– Se pare că ai fost în biroul sus-numitului Hermann, de pe Fifty-seventh Street, între orele trei și patru, în acea după-amiază. Am aflat de la Guild.

– Așa este! exclamă el. Adică, asta este versiunea lor. Iată ce s-a întâmplat în realitate. Când am văzut că Wynant nu a venit la întâlnire la *Plaza*, am sunat la birou și acasă la Julia, fără succes însă. Am renunțat atunci să-l mai caut și m-am dus la acest Hermann, care este un inginer minier pentru care redactasem un act de societate, la care avea modificări de adus. Ajungând pe Fifty-seventh Street, am avut impresia că sunt urmărit, cunoști și tu această senzație ciudată. Nu avem de ce să fim filat, dar sunt avocat și poate că cineva avea vreun interes să-mi urmărească mișcările. M-am decis să verific dacă așa era și am continuat să merg spre Madison. Mi s-a părut că recunosc, la vreo douăzeci de pași în spate, un omuleț pe care-l văzusem și la *Plaza*. Am luat un taxi și l-am rugat pe șofer să meargă spre estul orașului. Cum traficul era intens la acea oră,

nu aveam cum să verific dacă și omulețul se urcase într-o mașină. Dar, când taxiul meu a cotit spre sud, am avut confirmarea că un alt taxi ne urma, fără să-mi dau seama însă dacă înăuntru se afla omulețul. La o intersecție, când taxiul a oprit la semafor, l-am zărit pe Wynant într-un taxi ce mergea în direcția opusă. Desigur, nu m-am mirat din cale afară. Eram în apropierea apartamentului Juliei și m-am gândit că nu vrusese să-mi răspundă la telefon. Wynant se ducea probabil la *Plaza*. Așadar, am rugat șoferul să întoarcă, dar, pe Lexington Avenue, taxiul lui Wynant s-a îndreptat spre sud. Deci nu se ducea nici la *Plaza*, nici la mine la birou. Am abandonat urmărirea și am verificat dacă taxiul ne mai urmărea, dar, cum acesta dispăruse, m-am îndreptat spre biroul lui Hermann.

– La ce oră l-ai văzut pe Wynant?

– Între trei și un sfert și trei și douăzeci. Am ajuns la Hermann douăzeci de minute mai târziu, pe la trei și treizeci și cinci. Secretara, Louise Jacobs – ai văzut-o cu mine aseară – mi-a spus că Hermann era cu un client de trei ore, dar că va termina în curând. M-a primit aproape imediat, am vorbit un sfert de oră și m-am întors apoi la birou.

– Nu l-ai văzut pe Wynant destul de aproape ca să-ți dai seama dacă era nervos sau deprimat, sau dacă mai avea asupra lui ceasul cu lanț, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles, dar l-am recunoscut din profil, asta-i sigur.

– Continuă, i-am spus.

– Nu m-a mai sunat. La o oră după ce m-am întors, poliția m-a sunat ca să mă anunțe în legătură cu uciderea Juliei. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că Wynant ar fi ucis-o. Dar cred că asta nu constituie o surpriză pentru tine, deoarece

îl crezi nevinovat. Astfel că, atunci când am ajuns în apartamentul Juliei, și, când am înțeles din întrebările pe care mi le-au pus polițiștii că-l suspectau pe Wynant, am făcut ceea ce-ar fi făcut oricare alt avocat dacă s-ar fi aflat în locul meu, pentru clientul său – nu le-am spus că l-am văzut în apropierea scenei crimei. Le-am povestit ceea ce ți-am spus și ție: că avusesem întâlnire cu el, dar că n-a venit și că m-am dus la Hermann imediat după ce am ieșit de la *Plaza*.

– Se înțelege de la sine. Era inutil să-l compromiți pe Wynant înainte ca el să se fi explicat.

– Exact, dar, din nefericire, tot nu s-a explicat: n-a venit, n-a telefonat și abia marți am primit scrisoarea lui din Philadelphia în care nu menționa întâlnirea noastră de vineri la care n-a venit. Ai citit și tu scrisoarea. Ce crezi?

– Vrei să spui că... scrisoarea îl acuză?

– Da.

– Nu neapărat, am replicat eu. Scrisoarea este absolut logică, dacă presupunem că nu el a ucis-o pe Julia. Pare să nu fie neliniștit de intervenția poliției decât în ce privește întreruperea experimentelor sale. Dorește ca afacerea să fie cât mai curând lămurită. Dacă ar fi fost trimisă de altcineva, scrisoarea ar fi putut părea ciudată, dar, pentru că vine de la el, este absolut logică. A trimis-o fără să-i dea prin minte că cel mai sigur mijloc ca afacerea să fie dezlegată era să explice exact cum și-a petrecut timpul în după-amiaza crimei. De unde știi că ieșise din apartamentul Juliei, când l-ai văzut?

– Acum, sunt sigur de asta. De fapt, putea să se ducă la laboratorul lui de pe First Avenue, care nu se află departe de locul respectiv. Deși laboratorul a fost închis după plecarea lui, am reînnoit contractul de închiriere luna trecută și poate să se

întoarce oricând la New York. Așadar, este posibil să se fi dus acolo, dar poliția n-a găsit nici o urmă a trecerii sale pe acolo.

– De fapt, se zice că și-a lăsat barbă. Ai văzut...?

– Nu, avea aceeași față cabalină, cu mustăcioara lui grizonată.

– Încă ceva, un anume Nunheim a fost ucis aseară...

– Ajung și la asta, răspunse Macaulay.

– Mă gândeam că ar putea fi omulețul pe care ți se pare că l-ai văzut în spatele tău.

Macaulay mă privi fix.

– Vrei să spui că se putea să fi fost Nunheim?

– Mă gândeam și eu.

– Nu știu, răspunse el, nu l-am văzut niciodată pe acest Nunheim.

– Este destul de mic de înălțime, sub un metru șaiszeci, palid, slab, brunet, ochi negri apropiați, o gură largă, nas lung... și clăpăug.

– Este posibil să fi fost el, spuse avocatul, dar nu l-am văzut de aproape. Presupun că poliția mă va lăsa să văd cadavrul. (Ridică din umeri.) Dar nu mai contează. Unde rămăsesem? Ah, da! Faptul că Wynant era de negăsit mă încurca foarte mult, cu atât mai mult cu cât poliția era sigură că țin legătura cu el și că mințeam. Tot așa ai crezut și tu, nu-i așa?

– Da, am recunoscut eu.

– Și, fără îndoială, la fel ca polițiștii, nu credeai că l-am întâlnit în ziua crimei, la *Plaza* sau în altă parte.

– Într-adevăr.

– Da, parțial ai dreptate, pentru că l-am văzut la o oră și într-un loc care-l incriminau. Astfel, după ce am mințit din instinct, am decis să mint în mod voit. Hermann, care era

ocupat în biroul lui, nu știa cât timp îl așteptasem să mă primească. Louise Jacobs este o bună prietenă. Fără să-i dau multe explicații, am rugat-o, ca să-i fac un serviciu unui client, să spună că venisem la Hermann la ora trei. A acceptat. Ca s-o conving, i-am spus că, dacă are probleme, poate să spună că a uitat la ce oră am ajuns. Urma să pretindă că spusese ora trei pentru că, a doua zi, am făcut chiar eu referire la acest detaliu și că nu avea de ce să nu aibă încredere în mine... Urma, așadar, să iau totul asupra mea.

Macaulay se opri o clipă să-și tragă răsuflarea.

– Dar toate astea nu mai contează acum, spuse el, după ceea ce am aflat de la Wynant în dimineața asta.

– Încă o scrisoare fără cap și coadă?

– Nu, m-a sunat. L-am rugat să treacă pe la mine diseară, să stea de vorbă cu noi amândoi. I-am spus că nu vei face nimic pentru el până când nu vorbești cu el și a promis să vină. Bineînțeles, voi anunța poliția, pentru că nu mai pot să-l acopăr. O să-i obțin achitarea declarând că este nebun și va fi internat. Este tot ce pot face pentru el.

– Ai anunțat deja poliția?

– Nu încă, voiam să vorbesc cu tine mai întâi. N-am uitat că-ți sunt dator și...

– Dar este absurd! am protestat.

– Deloc, spuse el, întorcându-se spre Nora. Pun pariu că nu v-a povestit cum mi-a salvat viața într-o groapă făcută de explozia unui obuz.

– Nu-l asculta, am rugat-o eu. A tras asupra unui inamic, a ratat, am tras și eu și l-am nimerit, asta-i tot.

Apoi, adresându-mă lui Macaulay:

– Să-i lăsăm pe polițai să fiarbă un pic în suc propriu. Să

mergem amândoi la întâlnirea cu Wynant. Putem să-l imobilizăm și să-i chemăm pe polițiști dacă suntem siguri că este vinovat.

Macaulay surâse obosit.

– Încă te îndoiești, nu-i așa? mă întrebă el. Ei bine, să facem cum spui tu, deși... Dar poate că te vei răzgândi când vei afla ce mi-a spus la telefon.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte și un capot de-ale Norei, prea lungi pentru ea, Dorothy intră căscând.

– Oh! exclamă ea, recunoscându-l pe avocat, bună ziua, domnule Macaulay, nu știam că sunteți aici. Ați mai aflat ceva despre tata?

Macaulay mă privi. Am clătinat din cap.

– Nu încă, răspunse el, dar sper că vom avea vești astăzi.

– Și Dorothy a auzit de el, indirect, i-am spus eu. Povestește-i lui Macaulay ce ți-a spus Gilbert.

– Te referi la... tatăl meu? întrebă ea, ezitând, cu ochii lăsați în pământ.

Roși și-mi aruncă o privire încărcată de reproș, apoi spuse dintr-o suflare:

– Gilbert l-a văzut ieri pe tata care i-a spus cine a ucis-o pe Julia Wolf.

– Ce?

Fata făcu semn că „da“ din cap, de patru sau cinci ori, cu o înfățișare extrem de serioasă.

Macaulay mă privi uimit.

– Nu trebuie să și crezi ce a spus Gilbert, am zis.

– Înțeleg, declară el, atunci crezi că...

– Nu ai asistat la nici una dintre crizele acestei interesante familii?

– Nu.

– Merită să asişti! Sunt cu toţii foarte impulsivi şi uneori sunt ca nişte fiare sălbatice! În curând or să se...

– Eşti nedrept! exclamă Dorothy furioasă, am făcut tot posibilul...

– De ce te plângi, am întrerupt-o doar de data asta cred cu adevărat că Gil ți-a povestit ce mi-ai spus. Să nu ai pretenția la mai mult de atât!

– Și cine a ucis-o pe Julia? întrebă Macaulay.

– Nu știu, Gilbert n-a vrut să-mi spună.

– Fratele tău l-a văzut de multe ori?

– Nu știu. Mi-a spus doar că l-a văzut.

– Și au vorbit despre... un anume Nunheim?

– Nu. Nick m-a mai întrebat asta.

Am reușit să-i atrag atenția Norei și i-am făcut semn până când a înțeles.

– Să mergem în dormitor, Dorothy, spuse ea, ridicându-se, să-i lăsăm peăștia doi să depere amintiri.

Dorothy plecă cu regret.

– S-a făcut frumoasă, spuse Macaulay. Sper că soția ta nu este...

– Ce crezi, Nora este o comoară! Voiai să-mi povestești despre discuția cu Wynant.

– Mi-a spus că a văzut anunțul din *Times* și m-a întrebat ce voiam. I-am răspuns că nu păream încântat să te ocupi de cazul lui și că voiai să-l vezi mai întâi, apoi ne-am fixat întâlnire pentru diseară. După care m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi. I-am răspuns că am văzut-o de două sau trei ori de când s-a întors din Europa. Mi-a spus: „Dacă soția mea îți cere bani, dă-i, dar în limita rezonabilului!”

– Aș vrea s-o văd și pe asta, am spus eu.

Macaulay dădu din cap.

– Așa mi-am zis și eu. Mi-a explicat apoi că era

convins, după ce-a citit ziarele, că Mimi fusese înșelată de Rosewater și că are cele mai bune sentimente în ce-o privește. Am înțeles unde voia să ajungă și l-am informat că Mimi anunțase poliția despre briceagul și bucata de lănțisor. Ia ghici ce-a răspuns?

– N-am idee.

– A ezitat o clipă, nu mai mult, și a declarat foarte calm: „Vorbești despre lănțisorul și briceagul pe care i l-am lăsat împreună cu ceasul Juliei ca să le dea la reparat?”

– Și tu ce-ai răspuns? l-am întrebat, râzând.

– N-am avut ce să-i răspund, și înainte să pot deschide gura, a adăugat: „Mai vorbim despre asta diseară“. L-am rugat să stabilească ora și locul întâlnirii. Mi-a spus că mă sună seara acasă, la ora zece. Părea grăbit să încheie discuția și, fără să-mi răspundă la întrebări, a închis. Apoi, te-am sunat imediat. Tot mai crezi că este nevinovat?

– Ceva mai puțin, spun eu încet. Crezi că va suna diseară?

– Nu știu mai mult decât tine, răspunse el, dând din umeri.

– Atunci, în locul tău, n-aș deranja poliția înainte să fi pus mâna pe individ. Nu-ți vor fi recunoscători și, chiar dacă nu te arestează imediat, îți pot face neplăceri dacă Wynant ne trage clapa.

– Știu! spuse Macaulay, dar am început să mă satur de povestea asta.

– Acum este doar o problemă de ore. Ai vorbit cu Wynant despre întâlnirea de la *Plaza*?

– Nu, n-am avut când. În fine, să așteptăm, dacă așa crezi că este bine.

– Să așteptăm telefonul lui. Oricum, dacă se hotărăște

să vină, mai vedem dacă trebuie sau nu să avertizăm poliția.

– Crezi că nu va suna?

– Mă îndoiesc. N-a venit la ultima întâlnire și se pare că a devenit foarte evaziv referitor la povestea cu lăncșorul și briceagul. În fine, mai vedem. Vin la tine la nouă, e bine?

– Vino să iei cina cu mine.

– Imposibil, dar voi veni cât pot de repede în eventualitatea că sună mai devreme. Unde stai?

Îmi dădu adresa – locuia în Scarsdale – și se ridică.

– Mulțumesc, spuse el, transmite-i omagiile mele doamnei Charles. Sper că n-ai înțeles greșit ce ți-am spus, ieri-seară, despre Harrisson Quinn. Voiam să-ți spun doar că sfaturile lui mi-au purtat ghinion, dar n-am vrut să insinuez că folosea fondurile clienților lui...

– Înțeleg.

Apoi am chemat-o pe Nora. Ea și Macaulay își dădură mâna și schimbă câteva amabilități. O bătu politicos pe Asta pe cap și-mi spuse:

– Vino cât poți de repede.

Apoi plecă.

– Nici un meci în seara asta, i-am spus Norei, decât dacă îți găsești pe altcineva să te însoțească.

– Am pierdut ceva important? întrebă ea.

– N-aș zice.

I-am povestit ultima parte a conversației noastre.

– Și nu mă întreba ce cred, pentru că nu cred nimic.

Wynant este nebun de legat, dar nu se comportă ca un criminal. S-ar zice că joacă un fel de tragi-comedie! Dumnezeu știe ce are de gând!

– Cred că vrea să acopere pe cineva, spuse Nora.

– De ce nu crezi că este vinovat?

Mă privi uimită.

– Pentru că nici tu nu crezi asta! răspunse ea.

– Excelent motiv! Și pe cine acoperă Wynant?

– Nu știu. Nu-ți râde de mine: m-am gândit mult la toată povestea. Nu cred că pe Macaulay, pentru că Wynant se folosește de el ca să acopere pe alt...

– Și nici pe mine nu mă acoperă, pentru că și de mine se folosește.

– Așa este, dar o să vezi tu când o să-l descopăr pe criminal înaintea ta. Oricum, nu este nici Mimi, nici Jorgensen pentru că a încercat să-l compromită; nici Nunheim care a fost ucis de același criminal și a cărui protecție este inutilă acum. Și nici Morelli, pentru că Wynant era gelos pe el și s-au certat.

Se întrerupse, încruntându-se.

– Ar trebui să te interesezi în ce-l privește pe uriașul acela, Sparrow, și despre roșcata cea înaltă.

– Dar Dorothy și Gilbert?

– Tocmai voiam să vorbesc despre ei. Crezi că la Wynant sentimentul patern nu este dezvoltat?

– Nu.

– Încerci să mă descurajezi, spuse ea. După cât îi cunosc, îmi vine greu să-i consider vinovați, dar încerc să nu țin seama de sentimentele personale și să gândesc logic. Aseară, înainte să adorm, am făcut o listă cu toate...

– Ce mijloc poate fi mai eficient împotriva insomniei decât o analiză logică?! am întrerupt-o eu.

– Nu mă mai lua de sus! Până acum nici tu n-ai făcut mare lucru!

– N-am vrut să te jignesc, am replicat eu sărutând-o. Asta este o rochie nouă?

– Ah, nu încerca să schimbi subiectul, lașule.

CAPITOLUL XXVII

M-am dus la Guild pe la amiază. Ne-am strâns mâna și am atacat deschis:

– Nu mi-am adus avocatul, mi s-a părut preferabil să vin singur!

Guild se încruntă și clătină din cap ca și cum l-aș fi jignit.

– N-ai înțeles, spuse el calm.

– Eu am crezut contrariul.

Oftă.

– Nu aș fi crezut că ești în stare să te înșeli astfel, pentru că noi... Știi doar, domnule Charles, că nu trebuie să lași nimic la voia întâmplării.

– Am mai auzit asta undeva. Ce voiai să afli?

– Cine i-a ucis, pe fată și pe Nunheim.

– Întreabă-l pe Gilbert.

– De ce? făcu Guild bosumflat.

– I-a spus surorii lui că el știe cine este criminalul, că Wynant i-a zis asta.

– Adică l-a văzut pe bătrân?

– Așa spune el, eu nu l-am întrebat.

– Ce zici, domnule Charles, de țicniții ăștia?!

– Cine? Familia Jorgensen? Îi cunoști la fel de bine ca și mine.

– Ah, nu! Nu mai înțeleg nimic. Ce este la urma urmei doamna Jorgensen?

– O blondă!

– Da, spuse el, dând cu melancolie din cap, asta e tot ce știu. Dar îi cunoști de mult și, după câte spune, tu și ea...

– Da, eu și ea, eu și fiica ei, eu și Julia Wolf! Le-am sucit mințile la toate!

Ridică o mână.

– Nu spun că și cred tot ce debitează. Nu te supăra. Înțelegi totul pe dos. S-ar zice că ești convins că te credem vinovat. Greșești, greșești grosolan.

– Se poate, dar îmi ascunzi ceva de când...

– Sunt polițist, spuse el încet, privindu-mă calm, și am o sarcină de îndeplinit.

– Înțeleg, i-am răspuns eu. M-ai chemat aici. Ce vrei de la mine?

– Nu ți-am spus să vii, ci te-am rugat.

– Mă rog. Deci?

– Nu vreau nimic. Am stat mereu de vorbă ca doi amici. Voiam doar să continuăm ca și până acum.

– E vina ta.

– Asta rămâne de văzut. Ia spune, domnule Charles, îmi poți jura că nu mi-ai ascuns nimic și că ai spus tot ce știai?

Era inutil să spun da, tot nu m-ar fi crezut.

– Practic, i-am răspuns.

– Da, practic, mormăi el. Toată lumea mi-a spus, practic, adevărul. Aș vrea să-l văd și pe acela care n-are simț practic.

Îl înțelegeam foarte bine.

– Poate că nici unul dintre cei implicați nu știe întreg adevărul.

Se strâmbă.

– Nu m-ar mira, spuse el. Ascultă, domnule Charles,

i-am interogat pe toți cât am putut. Dacă-mi indică alte persoane, îi voi supune și pe ei interogatoriului. Te referi poate la Wynant? Nu-ți dai seama că cei de la secția centrală se dau de ceasul morții ca să pună mâna pe el?

– Dar fiul lui? i-am sugerat.

– Ah, da, fiul lui.

Guild îl chemă pe Andy și pe un tip tuciuriu cu picioare crăcănate pe nume Kine.

– Aduceți-l pe puști, spuse locotenentul, vreau să vorbesc cu mucosul.

Ieșiră.

– Vezi, caut amatori de conversație.

– Ești cu nervii la pământ. A fost adus Jorgensen din Boston?

Ridică din umeri.

– Povestea lui pare adevărată, spuse el... Nu știu...

Ce-ar fi să-mi spui ce crezi?

– Bineînțeles.

– Am nervii la pământ, așa este, spuse el, n-am închis un ochi toată noaptea! Ce meserie! Mă întreb de ce nu dau dracului totul. Când mă gândesc că, cu un petic de pământ, puțină sârmă ghimpată și câteva vulpi argintii... Asta e! Când ați băgat groaza în Jorgensen, în '25, spune că a șters-o în Germania, părăsindu-și soția. Și-a schimbat numele ca să-și ascundă urmele și nu s-a întors la ocupația sa – pretinde că este tehnician sau inginer – și a făcut câte puțin din toate, dar, pentru mine, a fost și gigolo fără să găsească însă multe dame bogate. Pe scurt, în '27-'28, se află la Milano, și citește în ediția pariziană a lui *Herald* că Mimi, recent divorțată de Clyde Wynant, este la Paris. Nu se cunosc, dar știe că este o blondă

senzuală, cam sărită de pe fix, căreia-i plac bărbații și viața ușoară. Bănuiește, de asemenea, că o bună parte din averea lui Wynant a trecut în proprietatea ei în urma divorțului și se gândește cum să recupereze ce pretinde că i-a furat Wynant. Cumpără un bilet spre Paris. Ai înțeles până aici?

– Mi se pare clar, i-am răspuns.

– Bine, se prezintă, și Mimi pune gheara pe el fără întârziere. Mimi a făcut o pasiune pentru el imediat, după cum spune el. Este atât de îndrăgostită de el, încât vrea să se căsătorească cu el pe loc. Bineînțeles, nu a încercat să-i forțeze mâna. Mimi obținuse de la Wynant o sumă frumoasă, aproximativ două sute de mii.

– Dumnezeu mare! exclam eu. Drept pensie alimentară!

– Și așa poate să se recăsătorească liniștită. Nici n-a durat mult până s-a recăsătorit. După el, s-au căsătorit din dragoste, în Pirinei, iar slujba a fost oficiată de un preot spaniol pe teritoriu francez – deoarece căsătoria lor nu este valabilă. Cred-că îi este frică să nu fie acuzat de bigamie. Mie, personal, nu-mi pasă. Deci, pune mâna pe bani și nu se lasă până când nu-i toacă pe toți. Și în tot acest timp, după spusele lui, ea îl cunoaște sub numele de Christian Jorgensen, un tip pe care l-a întâlnit la Paris și nu știa mai mult nici când individul a fost arestat la Boston. Ți se pare logic?

– Da, cu excepția căsătoriei lor, dar, mă rog, este posibil.

– Da, și, în plus, nu contează. Vine iarna, contul din bancă s-a subțiat. Se pregătește s-o ia la sănătoasa cu ce-a mai rămas din bani când ea îi propune să se întoarcă în America și să-l tapeze pe Wynant. Ideea îi surâde: ea îi spune că planul va merge ca pe roate și pornesc la drum.

– Povestea este cam cusută cu ață albă.

– De ce? Nu vrea să se ducă la Boston unde se află soția lui. Se gândește că-i va evita pe cei care-l cunosc, inclusiv pe Wynant. Află că delictele mărunte se prescriu după șapte ani. Crede că planul va da roadele scontate fără dificultate. În plus, nu are intenția să rămână cu ea pentru totdeauna.

– Nu-mi place partea asta a poveștii, dar continuă.

– Bun. A doua zi după sosirea lor, pornesc în căutarea lui Wynant. Fără succes. Dă peste o prietenă a primei lui soții, Olga Fenton, care-l recunoaște. Încearcă s-o convingă să tacă și obține de la ea un răgaz de patruzeci și opt de ore, spunându-i ceva despre un film la care lucrează. Ce imaginație bogată! Dar minciuna lui nu prinde; fata discută cu un pastor care o sfătuiește s-o anunțe pe soția sa, ceea ce și face, iar Jorgensen, aflând, dă fuga la Boston ca să-și mustre soția, să evite scandalul și arestarea.

– Dar vizita la casa de amanet? am întrebat.

– Făcea parte din plan. Avea un tren spre Boston imediat, nu avea destui bani asupra lui, nici timpul necesar să se ducă până acasă, băncile erau închise, și-și amănetază ceasul. Am verificat toate astea.

– Ai văzut ceasul?

– Nu. Dar pot să-l verific, de ce?

– Nu crezi că este vorba de ceasul de la capătul celălalt al lanțisorului din care o bucată ne-a dat-o Mimi?

– Dumnezeu! exclamă, el tresărind.

Mă privi bănuitor.

– Știi ceva? Sau...

– Nu, nimic deosebit. Ce crede Jorgensen despre crime? Pe cine bănuiește?

– Pe Wynant. Recunoaște că a suspectat-o pe Mimi, dar ea

I-a făcut să se răzgândească, deși nu i-a spus ce dovadă are împotriva lui Wynant. Poate că încearcă doar să scape basma curată, dar, în opinia mea, voiau amândoi să-l șantajeze pe bătrân.

– Atunci, nu crezi că ea a pus briceagul și lăntișorul în mâna Juliei?

Guild mă privi sceptic.

– Este posibil să se fi gândit la asta ca să-l stoarcă de bani. Și atunci?

– Totul este cam complicat pentru mine. Ai aflat dacă Face Pepler mai este la închisoare?

– Da. Iese săptămâna viitoare. Așa am ajuns la inelul de logodnă. El i l-a trimis fetei printr-un coleg. Se pare că urmăreau să se întâlnească și să se căsătorească după ce ieșea din închisoare. Gardianul a citit în trecere scrisorile lui în care vorbea despre acest proiect. Eventual, îl putem considera ca pe un motiv. Să presupunem că Wynant era gelos văzând-o că poartă un inel de logodnă dăruit de un alt bărbat cu care avea de gând să fugă.

Se opri și răspunse la telefon.

– Alo?... Da... Bineînțeles... Lasă pe cineva de pază!

Puse receptorul la loc.

– Încă o pistă pentru crima de ieri, pe Twenty-ninth Street! exclamă el.

– Ah, parcă am auzit numele lui Wynant. Unele aparate au un sonor extraordinar.

Roși și tuși.

– Poate ai auzit greșit... *vinovat*...? Da, asta este, ai auzit „vinovat“. Era să uit, l-am anchetat pe Sparrow.

– Și?

– Nimic interesant. Se numește Jim Brophy. După cât

Dispărut fără urmă

se pare, scrie scheciuri pentru iubita lui Nunheim. Femeia se înfuriase pe tine și el era atât de afumat, încât a crezut că-i va intra în voie dacă-ți spărgea mutra.

– Excelentă idee! am exclamat. Sper că nu i-ai făcut neazuri lui Studsy!

– Este un prieten de-al tău? Te avertizez că este un recidivist, cu un cazier încărcat.

– Știu, am contribuit și eu la cazierul lui, i-am răspuns. M-am ridicat și mi-am luat pălăria și pardesiul.

– Te las, ai treabă, i-am spus.

– Nu, nu, mai stai. Mai sunt două sau trei aspecte care te vor interesa, și m-ai putea ajuta să-l descos pe tânărul Wynant.

M-am așezat la loc.

– Bei ceva? îmi propuse el, deschizând sertarul de la birou.

Cum nu prea am încredere în poșirca pe care o beau polițiștii, i-am răspuns:

– Nu, mulțumesc.

Telefonul sună din nou.

– Da, da, spuse Guild. Aduce-ți-l!

Se lăsă în fotoliu și-și puse picioarele pe birou.

– Ascultă, spuse el, mă bate gândul să pun pe picioare o mică crescătorie de vulpi argintii. Ce părere ai dacă m-aș muta în California pentru asta?

M-am gândit dacă să-l sfătuiesc să se ducă ceva mai în sud și să se ocupe de struți sau de lei, când se deschise ușa. Un tip înalt și roșcat intră împreună cu Gilbert Wynant. Gilbert avea un ochi înnegrit și complet închis, iar genunchiul stâng îi ieșea prin pantalonul rupt.

CAPITOLUL XXVIII

— Când le spui să-l aducă, atunci îl aduc, nu-i așa? m-am adresat eu lui Guild.

— Nu e ce crezi! spuse el.

Se întoarse spre tipul cel înalt și roșcat.

— Haide, Flint! Povestește.

Flint se șterse la gură cu mâneca.

— Este un sălbatic, puștiul ăsta. Nu pare un dur, însă, cum nu voia să vină, mai mult nu spun, și a făcut tot posibil ca să scape...

— Bine — bine, ești un erou, spuse Guild, o să te propun pentru medalia de aur. Până atunci, spune ce s-a întâmplat.

— N-am spus că am făcut ceva nemaipomenit, protestă Flint, voiam doar să...

— Nu-mi pasă ce voiai, îl întrerupse Guild, spune-mi ce făcea.

— Da, șefu'. L-am înlocuit pe Morgan la opt dimineața. La început, totul a fost în ordine, nimeni nu s-a arătat, apoi, pe la două și zece, aud o cheie în broască.

Făcu o pauză ca să avem timp să ne minunăm.

— Am pus sub supraveghere apartamentul fetei, îmi explică Guild. O idee...

— Strălucită idee, șefu'! exclamă Flint admirativ.

Guild îl privi cu răceală. Continuă grăbit:

– Da, șefu', o cheie în broască și, apoi, ușa s-a deschis și și-a făcut apariția acest tânăr.

Îi zâmbi părintește lui Gilbert.

– I s-a făcut frică... când m-a văzut și a fugit ca un laș. L-am prins la primul etaj, și, atunci, să vezi! S-a năpustit spre mine. A trebuit să-l mângâi puțin ca să-l calmez. Nu pare un dur, dar...

– Ce făcea în apartament? îl întrerupse Guild.

– N-a avut timp să facă nimic. Eu...

– Doar n-o să spui că te-ai repezit asupra lui înainte să fi apucat să facă o mișcare!

Venele de la gâtul lui Guild se umflaseră și se înroșise ca un rac fierț.

– M-am gândit că este mai bine să nu risc...

Guild mă privi cu un aer furios și, în același timp, incredul, apoi spuse cu glas înăbușit:

– Bine, Flint! Așteaptă afară!

Roșcatul păru uluit.

– Bine, șefu', spuse el încet, uite cheia.

Puse cheia pe biroul lui Guild, se îndreptă spre ușă, apoi întoarse capul spre noi și, peste umăr, zise, râzând:

– Spune că este fiul lui Wynant.

– Ah, chiar?! exclamă Guild cu glas răgușit.

– Da, dar știu eu cine este. Cred că face parte din banda lui Big Shorty Dolan.

– Șterge-o! se răsti la el Guild.

Flint ieși. Guild scoase un mormăit sălbatic.

– Ce imbecil! spuse el. Auzi, banda lui Shorty Dolan!

Asta e culmea!

Clătină din cap resemnat și se întoarse spre Gilbert.

– Așa va să zică, fiule!

– Știu, n-ar fi trebuit să fac asta, răspunse Gilbert.

– Frumos ai început! aprobă Guild cu sânge rece. Toți

mai greșesc. Ia loc, să vedem dacă te putem scoate din încurcătură. Îți poți îngriji ochiul.

– Nu, mulțumesc, nu-i nimic.

– Măcar bestia asta nu te-a bătut doar ca să se amuze, nu-i așa?

– Nu, nu! I-am opus rezistență. A fost greșeala mea.

– Înțeleg, spuse Guild, nimănui nu-i place să fie arestat.

Atunci, explică-mi...

Gilbert mă privi întrebător cu ochiul rămas valid.

– Ai început rău, totul depinde acum de locotenentul Guild. E spre binele tău să nu-i ascunzi nimic.

– Așa este, spuse Guild pe un ton grav.

Apoi se lăsă în fotoliu și întrebă amabil:

– De unde ai luat cheia?

– Tata mi-a trimis-o împreună cu scrisoarea, spuse Gilbert, scoțând din buzunar un plic pe care i-l dădu lui Guild.

M-am dus în spatele lui Guild ca să citesc peste umărul lui scrisoarea. Adresa era scrisă la mașină: *Domnului Gilbert Wynant, hotelul Courtland*, și plicul era netimbrat.

– Când ai primit-o? am întrebat.

– Am găsit-o la recepție când m-am întors aseară, pe la zece. N-am întrebat recepționarul dacă sosise deja când am ieșit cu voi. Dar, în cazul acesta, mi-ar fi dat-o.

Plicul conținea două foi, scrise la mașină de cineva care nu se pricepea, stângăcie care mi-era deja cunoscută.

Am citit împreună cu Guild:

Dragul meu Gilbert,

Nu ți-am scris atâta timp pentru că mama ta a vrut așa și doar împrejurările mă obligă să rup tăcerea după atâția ani. Acum ești bărbat și poți decide singur dacă trebuie să ne considerăm niște străini unul față de celălalt sau să dăm

ascultare glasului sângelui. Știi că, în prezent, sunt într-o situație delicată, ca urmare a așa-zisei ucideri a Juliei Wolf, și sper că mai simți pentru mine destulă afecțiune ca să mă crezi că nu sunt implicat în crima asta. Dacă mă adresez ție ca să-ți cer ajutorul pentru a-mi dovedi nevinovăția atât față de poliție, cât și față de opinia publică, o fac cu sentimentul că, chiar dacă nu pot conta pe dragostea ta filială, nu vei ezita să faci tot posibilul ca să salvezi onoarea familiei noastre. Mă adresez ție dintr-un alt motiv. Bineînțeles, am un avocat serios, care luptă în prezent să-mi dovedească nevinovăția și, pe de altă parte, sper că-l conving pe domnul Charles să-mi ofere sprijinul lui, dar nu le pot cere să facă ceva ilegal. Ești singurul care mă poate ajuta în acest sens. Iată despre ce este vorba: du-te mâine în apartamentul Juliei Wolf, de pe East Fifty-fourth Street numărul 411. Îți trimit alăturat cheia. Vei găsi printre paginile unei cărți intitulate The Grand Manner, un document pe care trebuie să-l distrugi imediat. Arde-l astfel încât să nu mai rămână nimic din el. După ce-l vei citi, vei înțelege de ce te-am rugat pe tine să faci asta. În caz că vor interveni modificări și-mi voi schimba părerea, te voi suna noaptea târziu. Dacă nu te sun diseară, o s-o fac mâine seară, ca să aflu dacă mi-ai îndeplinit rugămintea și ca să stabilim o întâlnire. Sunt convins că vei duce la îndeplinire sarcina pe care ți-o încredințez.

Cu dragoste,
Tatăl tău.

Urma semnătura lui Wynant cu cerneală. Guild așteptă să vorbesc eu primul. Eu, îl așteptam pe el.

- Și a sunat? întrebă în cele din urmă Guild.
- Nu, domnule.
- De unde știi, l-am întrebat eu, n-ai cerut centralistei

să nu vă transmite nici un apel telefonic?

— Așa este. Mi-era... frică să nu ghiciți că este el dacă vorbeam în fața dumneavoastră. Dar am crezut că mi-a lăsat mesaj, însă nu a fost așa.

— Deci, nu l-ai văzut?

— Nu.

— Și nu ți-a spus cine este asasinul?

— Nu.

— Deci, ai mințit-o pe Dorothy?

Își lăsa capul în piept și privi în podea.

— Din... cauza geloziei, cred, spuse el.

Ridică privirea spre mine; era roșu la față.

— Înainte, Dorry mă admira mult și credea că m-am născut învățat și întotdeauna îmi cerea sfatul, făcea tot ce-i spuneam, dar, după ce v-a văzut, situația s-a schimbat. Știu, avea dreptate. Nici nu încapă comparație, însă eram... gelos... pe dumneavoastră... vă admiram, recunosc, dar voiam s-o impresionez, s-o păcălesc, iar când am primit scrisoarea, i-am spus că l-am văzut pe tata, că mi-a spus totul. Așa, îi dădeam de înțeles că știam lucruri pe care nici dumneavoastră nu le știți.

Se opri gâfâind și-și șterse fruntea cu batista.

Am așteptat din nou ca Guild să deschidă ostilitățile.

— Ei bine! spuse în sfârșit polițistul, nu mi se pare grav. Asta dacă nu ne ascunzi ceva, fiule.

— Nu, îl asigură Gilbert, v-am spus totul.

— Nu știi nimic de lanțul și briceagul pe care ni le-a dat mama ta?

— Nu, n-am auzit despre ele decât după ce vi le-a dat.

— Cum se mai simte mama ta? l-am întrebat eu.

— Bine, dar a spus că va sta în pat astăzi.

— Ce-a pățit? spuse Guild, privindu-ne cu ochii îngustați.

– O criză de isterie, i-am răspuns eu. S-a certat cu fiica ei ieri seară și a fost pe punctul să explodeze.

– S-au certat? De ce?

– Dumnezeu știe. A avut o criză obișnuită la femei.

Guild scoase un mormăit și-și scărpină bărbia.

– E adevărat, după cum spune Flint, că n-ai avut timp să cauți documentul?

– Da, nici nu închisesem bine ușa că mi-a și sărit în spinare!

– Am un personal să-mi trăiască, mormăi Guild. Sper că nu a strigat „huo!” când a alergat după tine, nu? Sunt două soluții în ce te privește, fiule: fie te țin aici câteva zile, fie îți dau drumul cu condiția să mă anunți imediat ce tatăl tău dă un semn de viață și-ți stabilește o întâlnire.

Nu i-am lăsat lui Gilbert timp să răspundă.

– N-ai dreptul, Guild, este tatăl lui!

– N-am dreptul? (Mă privi urât.) Dacă tatăl lui nu este implicat în crimă, este doar spre binele lui.

Nu am răspuns. Apoi fața lui Guild se luminează.

– Bine! Micuțule, am altă propunere: dacă tatăl tău sau altă persoană îți cere să faci ceva pentru el, promite-mi că-i răspunzi că mi-ai dat cuvântul că nu vei face nimic ca să-i ajuti.

Puștiul se uită spre mine.

– Mi se pare mai rezonabil, am spus eu.

– Bine, aprobă Gilbert, vă dau cuvântul meu.

– Și acum poți pleca, spuse Guild.

– Mulțumesc mult, domnule, adaugă Gilbert. (Apoi se întoarce spre mine.) Nu mergeți...

– Așteaptă-mă afară, l-am întrerupt eu, dacă nu te grăbești.

– Foarte bine. La revedere, domnule, și mulțumesc.

– Ieși.

Guild luă receptorul și ordonă ca *The Grand Manner* și conținutul ei să-i fie aduse de îndată. Apoi se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă.

– Ce spui? întrebă el. Acum mai crezi că Wynant este nevinovat?

– Ce importanță are? Cu toate dovezile pe care Mimi ți le-a furnizat împotriva lui?

– Ba este foarte important, mă asigură el. Vreau să aflu ce crezi și de ce.

– Soția mea crede că ar acoperi pe cineva.

– Da? Ei bine, eu cred în intuiția feminină, și, fără supărare, doamna Charles este o persoană foarte șireată. Ce părere are?

– După câte știu, încă nu are o opinie.

Polițistul oftă:

– Ei, poate că ne vom lămuri după ce găsim documentul.

Dar hârtia nu ne-a lămurit deloc. Oamenii lui Guild n-au putut găsi nici urmă de *The Grand Manner* în apartamentul moartei.

CAPITOLUL XXIX

Polițistul îl chemă din nou pe Flint și-l luă la întrebări. Scoase untul din roșcat însă acesta continua să susțină sus și tare că Gilbert nu avusese timp să atingă nici un obiect din apartament, că nu-și amintea să fi văzut vreo carte intitulată *The Grand Manner* și că nu era treaba lui să rețină titlurile tuturor cărților de acolo. Făcu câteva sugestii idioate, până când Guild, sătul, îl dădu afară.

– Cred că puștiul mă așteaptă în hol, am intervenit. Vrei să mai vorbești cu el?

– Dar tu?

– Nu.

– N-am găsit nici o carte și voi...

– De ce? l-am întrerupt eu.

– Cum... de ce?

– De ce crezi că a și existat vreo carte?

– Cum așa? spuse Guild, scărpinându-se în cap.

– Wynant nu s-a dus la întâlnirea cu Macaulay de la Plaza în ziua crimei, nu s-a sinucis în Allentown. Pretinde că a primit de la Julia o mie de dolari în loc de cinci mii. Susține că relația lor era platonice, în timp ce noi credem contrariul, ne-a spus o serie de minciuni ca să ne câștige încrederea.

– Așa este, spuse Guild, și așa înțelege dacă ar veni să

se explice sau dacă ar dispărea. Felul ăsta al lui de a ne pânde și de a încurca lucrurile mă înnebunește.

– Pune sub supraveghere laboratorul lui.

– De ce?

– Nu știi, dar ne trimite pe atâtea urme false că a sosit momentul să ne interesăm și de cele despre care nu pomeneste, spre exemplu, de laborator.

Guild mormăi ceva ininteligibil.

– Te las să meditezi la sugestia mea, i-am spus luându-mi paltonul și pălăria. Cum te pot găsi noaptea, în caz de nevoie?

Îmi dădu numărul lui de telefon. I-am strâns mâna și am ieșit.

Gilbert mă aștepta în anticameră. Am urcat într-un taxi fără să ne spunem un cuvânt.

Apoi mă întrebă:

– M-a crezut, nu-i așa?

– Bineînțeles, doar n-ai mințit?

– Oh, nu, dar oamenii nu mă cred întotdeauna. Nu-i spui nimic mamei?

– Nu, dacă vrei.

– Mulțumesc. Credeți că un tânăr are mai multe șanse în Vest decât aici?

Mi l-am imaginat lucrând în crescătoria lui Guild și am răspuns:

– Nu acum. Vrei să te duci în California?

Se juca cu cravata.

– O să vi se pară foarte ciudat, spuse el. Este foarte răspândit incestul?

– Mai mult sau mai puțin. De unde și existența însăși a cuvântului.

Roși.

– Nu râd de tine, am adăugat eu. De unde vrei să știi? Nu am cum.

Am tăcut.

– Mai am o întrebare ciudată, spuse Gilbert, ce părere aveți despre mine?

Părea să acorde o mai mare importanță părerii mele decât Alice Quinn.

– Consider că ai și părți bune, și părți rele, i-am spus.

– Sunt încă foarte tânăr, murmură el.

Privi apoi pe geam.

Se lăsă din nou liniștea, apoi fu cuprins de un acces de tuse și din gură începu să-i curgă un firisor de sânge.

– Te-a cam scuturat tipul ăla, i-am spus.

Dădu din cap rușinat și-și duse o batistă la gură.

– Nu sunt prea rezistent! se scuză el.

La *Courtland*, nu vru să mă lase să-l ajut, dar l-am însoțit, temându-mă că nu va spune nimănui în ce stare se află. Ne deschise Mimi, care căscă ochii larg văzându-l pe fiul ei cu un ochi umflat.

– Este puțin rănit, i-am explicat eu. Du-l în pat și cheamă un medic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mimi.

– Wynant l-a însărcinat cu o misiune secretă.

– Ce misiune?

– Vorbim mai târziu. Ocupă-te de el!

– Dar Clyde a fost aici mai adineaori. De aceea am sunat.

– Poftim?

– Desigur, m-a întrebat unde este Gil, spuse ea. A stat aproape o oră; n-a plecat nici de două minute.

– Bine. Să-l culcăm mai întâi pe Gilbert, am încheiat eu discuția.

Gilbert se încapătănă să susțină că n-avea nevoie de ajutor. L-am lăsat cu mama lui și m-am dus s-o sun pe Nora.

– Nu m-a căutat nimeni?

– Ba da. Domnii Macaulay și Guild și doamnele Jorgensen și Quinn. Așteaptă să-i suni. Până acum, nici o veste de la copii.

– Când a sunat Guild?

– Acum cinci minute. Te superi dacă cinezi singur? Larry m-a invitat să vedem noua piesă de revistă a lui Osgood Perkins.

– Perfect! La revedere.

Apoi l-am sunat pe Macaulay.

– Nu mai vine la întâlnire diseară, îmi spuse avocatul. Amicul nostru a înnebunit de-a binelea. Charles, eu anunț poliția, m-am săturat.

– Este cel mai bun lucru, i-am răspuns. Voiam să-i sun chiar eu. Sunt la Mimi acasă. Wynant tocmai a fost pe aici. A plecat cu câteva minute înainte de sosirea mea.

– Ce căuta acolo?

– Asta încerc să aflu.

– Chiar vorbești serios că vrei să anunți poliția?

– Desigur.

– Bine, vin și eu la Mimi.

L-am sunat pe Guild.

– Am noutăți, spuse el, unde ești? Putem sta de vorbă?

– Sunt la doamna Jorgensen, unde l-am condus pe Gilbert. Omul tău l-a rănit.

– Îl distrug pe imbecilul ăla! exclamă el. Deci, e mai bine să nu vorbim la telefon.

– Și eu am noutăți. Wynant a fost o oră aici, după spusele doamnei Jorgensen, și tocmai a plecat.

După o clipă de tăcere, polițistul spuse:

– Nu te mișca, vin și eu!

Mimi intră în sufragerie în timp ce căutam în cartea de telefon numărul lui Quinn.

– Crezi că este grav rănit? mă întrebă ea.

– Nu știu, întreabă un medic.

Am împins aparatul spre ea.

– Am anunțat poliția în legătură cu vizita lui Wynant.

– Te-am sunat tocmai ca să aflu dacă trebuia să-i anunț sau nu.

– L-am sunat și pe Macaulay. Vine și el.

– N-are ce să facă! protestă ea, Clyde mi i-a dat de bunăvoie. Sunt ai mei.

– Ce anume?

– Titlurile, banii!

– Care titluri, care bani?

Se duse la birou și trase un sertar.

– Poftim! spuse ea.

În sertar, se aflau trei fișicuri de titluri legate cu un elastic. Pe una dintre legături, se afla un cec roz adresat către Park Avenue Trust Company, în numele lui Mimi Jorgensen, semnat Clyde Wynant, în sumă de zece mii de dolari, datat 3 ianuarie 1933.

– Este scadent abia peste trei zile! am spus eu. Este ciudat.

– Mi-a spus că nu are destui bani în cont și că poate să alimenteze contul doar peste două zile.

– O să fie un scandal!... Știi, nu?

– Dar de ce soțul meu, fostul meu soț, nu s-ar interesa de nevoile mele și de ale copiilor?

– Bine-bine. Ce i-ai dat în schimb?

– Dat?

– Da. Ce i-ai promis să faci în următoarele zile, astfel încât el și-a rezervat posibilitatea să anuleze cecul?

Mimi deveni nerăbdătoare.

– Haide, Nick, exclamă ea, ești sărit de pe fix cu bănuielile astea absurde.

– Urmez un curs. Mai sunt trei lecții și-mi atârâ diploma în cui. Îți amintesc, doar te-am prevenit și ieri, îți vei sfârși zilele în...

– Ajunge! strigă ea, astupându-mi gura cu palma. De ce-mi tot repeți asta? Știi cât mă îngrozește gândul ăsta și... (vocea ei deveni blândă și persuasivă) ar trebui să ții cont de situația în care mă aflu, Nick, fii și tu puțin mai drăguț.

– Nu-ți face probleme pentru mine, ocupă-te tu de poliție.

M-am întors spre telefon și am sunat-o pe Alice Quinn.

– Alo! Sunt Nick. Nora... ți-a spus că...

– Da. L-ai văzut pe Harrisson?

– Nu.

– Dacă-l vezi, nu-i spune ce am discutat aseară, am vorbit la supărare.

– Știu, am liniștit-o eu. Cum se mai simte?

– A plecat, spuse ea.

– Ce? -

– Da, a plecat, m-a părăsit.

– A mai făcut așa. O să se întoarcă.

– Știu, dar, de data asta, mi-e teamă. Nu s-a dus la birou.

Sper să fie beat mort prin vreun cotlon, dar... Nick, chiar crezi că s-a îndrăgostit de fata aceea?

– Se pare că el așa crede.

– Ți-a spus el asta?

– Nu înseamnă mare lucru.

– Crezi că ar trebui să vorbesc cu ea?

– Nu.

– De ce? Îl iubește?

– Nu.

- Ce ai? mă întrebă ea cu răceală.
- Nu, i-am răspuns, nu sunt acasă.
- Cum? Ah! Nu poți vorbi?
- Exact.
- Ești... la ea acasă?
- Da.
- Ea este acolo?
- Nu.
- Crezi că este cu el?
- Nu știu. Dar nu cred.
- Mă poți suna când poți vorbi sau vrei să treci pe la

mine?

- Da, i-am promis și am închis.

Mimi mă privea amuzată.

– Iată pe cineva care ia afacerile ticăloasei de fiică-mea în serios.

Nu i-am răspuns. Începu să râdă și mă întrebă:

– Atâta vreme cât va găsi pe cineva s-o creadă, va continua tot așa. Iar tu, tu te lași dus de nas, în timp ce pe mine refuzi să mă crezi.

- Am dreptul la opinie, spun eu.

Sonera m-a împiedicat să spun mai multe. Mimi îl invită înăuntru pe medic, un bătrânel robust și cocoșat, și-l conduse în camera lui Gilbert.

Am deschis sertarul unde se aflau titlurile de valoare și le-am examinat: acțiuni de la „Postal Telegraph and Cable“, de la Sao Paulo, de la „American Type Founders“, de la „Upper Austria“, „Philippine Railways“, „Tokyo Electric“ etc. La un calcul sumar, am estimat că valoarea nominală a acțiunilor se ridica la cel puțin șaiszeci de mii de dolari.

Cineva sună la ușă și am închis sertarul. Intră Macaulay. Părea obosit și se așeză fără să-și scoată pardesiul.

– Haide, spuse el, dă-mi vestea cea rea. Ce a căutat aici?

– Nu știu încă nimic, doar că i-a lăsat lui Mimi niște acțiuni și un cec.

– Știu, spuse avocatul, întinzându-mi o scrisoare pe care o scosese din buzunar.

Dragă Herbert,

Îi voi preda mâine doamnei Mimi Jorgensen titlurile de valoare a căror listă ți-o trimit alăturat și un cec de zece mii de dolari către „Park Avenue Trust”, datat 3 ianuarie 1933. Ești drăguț să faci tot ce este necesar pentru ca suma respectivă să fie vărsată în cont? Vinde titlurile de stat. Nu mai pot rămâne în New York și nu mă pot întoarce decât peste câteva luni. Totuși, mai ținem legătura. Îmi pare rău că nu te pot vedea diseară, pe tine și pe domnul Charles.

*Cu stimă,
Clyde Wynant.*

Deasupra semnăturii figura o listă cu titlurile înmânate lui Mimi.

– Cum ți-a fost trimisă scrisoarea?

– Prin cineva. De ce crezi că i-a dat bani lui Mimi?

– Ea susține că Wynant vrea să le asigure viitorul ei și al copiilor.

– Asta mi se pare la fel de incredibil ca faptul că Mimi spune adevărul.

– Dar credeam că toate bunurile lui Wynant se aflau pe mâinile tale, am spus eu.

– Și eu credeam la fel, răspunse el, dar nu știam de existența acestor titluri. Dacă toate lucrurile despre care eu nu știu nimic ar fi puse cap la cap..., adăugă el cu coatele pe genunchi și cu capul în mâini.

CAPITOLUL XXX

Mimi intră urmată de medic, și îi adresează lui Macaulay un „ce mai faceți?” cam rece, apoi îi strânse mâna.

– Domnul doctor Grant, domnul Macaulay, domnul Charles, spuse ea.

– Cum se simte bolnavul? l-am întrebat.

Doctorul tuși, apoi declară că starea lui Gilbert nu era alarmantă, doar o ușoară hemoragie internă, având nevoie de odihnă. Se declară încântat că a făcut cunoștință cu noi și Mimi îl escortă până la ușă.

– Ce-a pățit Gilbert? întreabă Macaulay.

– Wynant l-a trimis să caute ceva în apartamentul Juliei și a dat de un polițist cam brutal.

Mimi se întoarce.

– Domnul Charles v-a spus de titluri și de cec? îl întreabă ea pe Macaulay.

– Am primit o scrisoare de la domnul Wynant pe acest subiect, răspunse avocatul.

– Atunci, nu vor fi...

– Dificultăți? Nu, după cât știu eu.

Mimi se relaxă și privirea i se mai îmblânzi.

– Nici nu credeam că vor fi greutăți, dar (și arată spre mine) îi place să-mi inspire teamă.

Macaulay zâmbi politicos.

– V-a vorbit Wynant despre planurile sale? spuse el.

– A spus că pleacă, răspunse Mimi, dar l-am ascultat doar cu o ureche. Nu-mi amintesc să fi spus când și unde pleacă.

Am scos un mormăit sceptic. Macaulay păru s-o creadă.

– V-a vorbit despre Julia Wolf, reluă el, sau despre cel mai mic detaliu privind crima?

Mimi clătină din cap cu putere.

– Nici un cuvânt, spuse ea. L-am întrebat, dar știți cât de evaziv poate fi când vrea. N-am reușit să-i smulg decât mormăituri.

Am pus întrebarea pe care, probabil, Macaulay ezita s-o pună din politete.

– Și despre ce ați vorbit?

– Despre nimic, de noi, de copii, mai ales de Gilbert. Voia să vorbească cu fiul lui și l-a așteptat aproape o oră ca să-l vadă. S-a interesat mai puțin de Dorothy.

– A vorbit despre scrisoarea lui către Gilbert?

– Nu. Pot repeta conversația noastră cuvânt cu cuvânt, dacă vrei. Nă știam că va veni, nici măcar n-a sunat de la recepție. A sunat, i-am deschis și iată-l înaintea mea, mai slab și mai bătrân ca niciodată. Am spus: „Clyde!“ „Ești singură?“ m-a întrebat el, și a intrat...

Se auzi soneria și Mimi se duse să deschidă.

Se întoarse cu Guild și Andy. Guild îmi făcu semn din cap, îi strânse mâna lui Macaulay și se întoarse spre Mimi.

– Ei bine, doamnă, spuse el, vă rog să-mi spuneți...

Macaulay îl întrerupse.

– Vă rog să mă lăsați pe mine să vorbesc mai întâi, domnule locotenent. Ceea ce am de spus vine înaintea declarațiilor doamnei Jorgensen.

Guild făcu un semn împăciuitoare.

– Bine, spuse el, așezându-se pe canapea.

Macaulay repetă ceea ce-mi povestise și mie de dimineață. Când menționează faptul că eram la curent, Guild mă fulgeră cu privirea, apoi mă ignoră total. Macaulay se exprima clar, precis. De două ori, Mimi păru că vrea să intervină, dar se răzgândi. Când Macaulay tăcu, îi întinse lui Guild ultima scrisoare a lui Wynant.

– Mi-a fost predată în această după-amiază, spuse el.

Guild o citi atent, apoi se întoarse spre Mimi.

– Ei, doamnă Jorgensen?

Repetă și ea ceea ce-mi spusese mai devreme, răspunzând pe rând la întrebările pe care i le punea calm Guild. Susținu că Wynant nu spusese nimic referitor la uciderea Juliei Wolf și că voia să le asigure viitorul ei și copiilor, fapt pentru care-i dăduse acțiunile și cecul.

Nu păru cătuși de puțin tulburată de scepticismul general și conchise zâmbind:

– Uneori, este atât de drăguț, dar alteori, atât de ciudat!

– Vreți să spuneți nebun de-a binelea sau doar sărit de pe fix? întrebă Guild.

– Nebun de legat.

– Pe ce vă bazați când afirmați asta?

– Se vede că n-ați trăit lângă el! îi răspunse ea inocentă.

Guild nu păru însă mulțumit de răspunsul ei.

– Cum era îmbrăcat? întrebă el.

– De sus până jos numai haine maro, pardesiu și pălărie de aceeași culoare, o cămașă albă și o cravată gri cu niște desene roșiatice.

Guild îi făcu semn din cap lui Andy.

– Du-te să-i anunți! spuse el.

Andy ieși.

Guild își mângâie bărbia, gânditor. Apoi privi spre Mimi și Macaulay.

– A auzit cineva de o persoană ale cărei inițiale sunt D.W.Q.? întrebă el.

Macaulay făcu semn că nu.

– Nu, spuse Mimi. De ce?

Guild se întoarse spre mine.

– Nu, i-am răspuns eu.

– De ce? repetă Mimi.

– Încercați să vă aduceți aminte. Este vorba de cineva din anturajul lui Wynant.

– Cu mult timp în urmă? întrebă Macaulay.

– Greu de spus, poate de luni, de ani de zile. Un tip destul de înalt, corpolent și poate șchiop.

– Nu-mi spune nimic, declară Macaulay, dând din cap.

– Nici mie, afirmă și Mimi, dar ard de curiozitate.

Spuneți-ne ce este cu el.

– Imediat, promise Guild.

Scoase o țigară din buzunarul de la vestă, o examinează, apoi o puse la loc în buzunar.

– Cadavrul personajului respectiv a fost îngropat sub pardoseala laboratorului lui Wynant, spuse el.

– Ah! am exclamat eu.

Mimi își duse mâinile la gură fără un cuvânt: ochii ei cășcați păreau să nu vadă nimic.

– Sunteți sigur? întrebă Macaulay încruntat.

– Nu se glumește cu asemenea lucruri! oftă Guild.

Macaulay roși și zâmbi încurcat.

– Cât de imbecil sunt! spuse el. Cum l-ați găsit?

– Iată cum: domnul Charles, aici de față, mă tot bătea la cap că ar trebui să acordăm mai multă importanță laboratorului și, cum domnul Charles este o persoană care știe mai mult decât lasă să se vadă, am trimis câțiva oameni acolo în dimineața asta. Am mai cercetat locul, dar fără rezultat, însă, de data asta, am poruncit ca totul să fie răsturnat cu fundul în sus, tot din cauza domnului Charles. Și domnul Charles a avut dreptate!

Se opri și-mi aruncă o privire rece.

– În cele din urmă, oamenii mei au descoperit un colț al pardoselii care părea să fi fost cimentată de curând. Au spart cimentul și au descoperit rămășițele unui anume D.W.Q. Ce spuneți de asta?

– Spun că domnul Charles are fler! zise Macaulay. Cum ai..., spuse el, întorcându-se spre mine.

– Nu spuneți asta, îl întrerupse Guild, domnul Charles n-a ghicit, este mult mai deștept.

Surprins de tonul lui Guild, Macaulay mă privi întrebător.

– Am căzut în dizgrație, pentru că nu i-am spus domnului locotenent despre discuția noastră de dimineață.

– De asta... ca și din alte cauze, recunosc calm Guild.

– Cum a fost ucis D.W.Q.? am întrebat.

Guild ezită un moment, apoi înălță din umeri și declară:

– N-am văzut încă rămășițele, iar medicul legist nu și-a terminat treaba.

– În ce stare a fost găsit? întrebă Macaulay.

– A fost dezmembrat cu ferăstrăul și cufundat în var nestins. Așadar, n-am găsit multă carne pe oase, după cum spune raportul, dar hainele lui au fost îngropate lângă el, făcute pachet, iar dublura hainelor nu ne-a ajutat să descoperim nici un indiciu. Am descoperit și o bucată dintr-un baston cu vârf cauciucat. De unde ideea că era un șchiop...

Se opri ca să-l întrebe pe Andy care tocmai intrase.

– Deci?

Andy scutură din cap.

– N-a fost observat de nimeni nici intrând, nici ieșind, spuse el. Parcă este invizibil. Asta îmi amintește de povestea cu tipul care era atât de slab, încât nu avea nici umbră.

Am început să râd, dar nu de gluma mediocră a polițistului.

– Nu e chiar atât de slab, dar să spunem că este la fel de subțire ca hârtia pe care este tipărit cecul și scrisorile primite de la el.

– Cum așa? mormăi Guild.

Roși brusc și-mi aruncă o privire bănuitoare.

– Wynant este mort... de mult timp, nu și în acte. Pun pariu că rămășițele lui D.W.Q. sunt, de fapt, ale lui.

Macaulay se aplecă spre mine.

– Ești sigur, Charles? spuse el.

– De unde-ai mai scos-o și pe asta? mormăi Guild.

– Cine vrea poate să parieze, am răspuns. Nu vă miră

faptul că cineva și-a dat atâta osteneală să distrugă cadavrul și că nu a dat atenție unor lucruri atât de ușor de făcut... să dispară... hainele intacte.

– Nu erau intacte.

– Evident. Ar fi părut ciudat. Trebuia să fie suficient de deteriorate ca să nu trezească bănuieli, dar sunt convins că inițialele îți săreau în ochi.

– Nu știu, spuse cu răceală Guild. Erau gravate pe curea. Am izbucnit în râs.

– Dar este ridicol, Nick! exclamă Mimi. Cum să fie Clyde? A fost pe aici adineaori.

– Șșt! am întrerupt-o. Foarte urât din partea ta că ne-ai jucat farsa asta. Wynant a murit, și copiii tăi sunt singurii lui moștenitori, ceea ce înseamnă că poți avea mai mulți bani decât îți aduc titlurile din sertar. De ce să te mulțumești cu o parte când poți obține întreaga avere?

– Nu înțeleg! exclamă ea, palidă.

– Charles spune că Wynant nu a fost aici în după-amiaza asta, zise Macaulay, și că altcineva v-a înmănat cecul și acțiunile sau că le-ați furat. Așa e, Charles?

– Aproximativ.

– Dar este ridicol! insistă Mimi.

– Fii rezonabilă, Mimi, am comentat eu. Să presupunem că Wynant a fost ucis acum trei luni și că trupul lui a fost „aranjat“. Fostul tău soț pare să fi dispărut lăsându-i lui Macaulay o împuțernicire generală. Perfect. În acest caz,

Dispărut fără urmă

averea lui Wynant este pe mâna avocatului lui pentru totdeauna sau, cel puțin, cât timp nu este descoperit. Nu poți...

Macaulay se ridică brusc.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, Charles, începu el.

– Încet! interveni Guild, lasă-l să vorbească.

– El i-a ucis pe Wynant, Julia și Nunheim, m-am adresat eu lui Mimi. Vrei să urmezi tu? Ar trebui să-ți dai seama că, întrucât l-ai ajutat declarând că l-ai văzut în viață pe fostul tău soț – căci acesta este punctul slab al poveștii lui: este singurul care l-a văzut pe Wynant în viață din octombrie – trebuie să înțelegi că nu-ți va permite să te răzgândești în această privință. Te poate ucide oricând cu același revolver, și Wynant va fi acuzat de o nouă crimă. Și de ce i-ai dat ascultare? Pentru acțiunile astea amărâte, un nimic pe lângă ceea ce-ți revine prin intermediul copiilor tăi dacă se dovedește faptul că Wynant este mort.

– Ticălosule! spuse Mimi, întorcându-se spre Macaulay.

Guild privea scena cu gura căscată, reputând să-și revină, mai surprins de injuria adresată de Mimi lui Macaulay decât de ceea ce spusese.

Macaulay schiță o mișcare. Nu am așteptat mai mult și i-am tras un upercut. L-am nimerit. Am simțit brusc o arsură pe partea stângă și mi-am dat seama că rana mi s-a redeschis.

– Ce mai aștepți? l-am întrebat pe Guild. Să ți-l fac pachet?

CAPITOLUL XXXI

M-am întors la hotel pe la trei dimineața. Nora, Dorothy și Larry Crowley mă așteptau în sufragerie. Dorothy citea un ziar. Larry și Nora jucau cărți.

– Macaulay este într-adevăr ucigașul? întrebă Nora în loc de salut.

– Da. În ziarele de seară se vorbește despre Wynant? am întrebat-o.

– Nu, spuse Dorothy. Este anunțată doar arestarea lui Macaulay. De ce?

– L-a ucis și pe Wynant! am răspuns.

– Nu se poate! exclamă Nora.

– Dumnezeu! strigă Larry.

Dorothy începu să plângă. Nora o privi uimită.

– Vreau la mama! rosti printre hohote Dorothy.

– Te duc eu, spuse Larry fără căldură.

Dorothy insistă să plece. Nora făcu câteva încercări s-o rețină, dar nu și s-o facă să se răzgândească. Larry își luă paltonul și pălăria. Plecară. Nora închise ușa și se sprijini de ea cu spatele.

– Și acum, povestește-mi totul, domnule Charalambides, spuse ea.

Am clătinat din cap.

Se așează lângă mine, pe canapea.

– Dă-i drumul, spuse ea, și, dacă omiți cel mai mic detaliu...

– Vorbesc doar după ce-mi clătesc gura.

Nora înjură, se ridică și-mi aduse un pahar.

– A recunoscut? întrebă ea.

– La ce bun? Poate foarte bine să pledeze vinovat. Ba chiar asta este singura soluție.

– Dar chiar este vinovat?

– Bineînțeles!

– Fără minciuni, spuse ea, împiedicându-mă să beau.

Povestește.

– Ei bine! Se pare că el și Julia îl storceau de bani pe Wynant de ceva vreme. Acesta aruncase deja o sumă frumoasă pe geam. Aflase de trecutul fetei de la Morelli și făcuseră echipă ca să-l jumulească pe bătrân. Polițiștii cercetează registrele contabile și vor verifica transferurile de bani.

– Deci, nu poți spune cu siguranță că-l furau pe Wynant?

– Ba da, este singura explicație. Wynant a plănuț să plece pe 3 octombrie, pentru că a scos din contul bancar trei mii de dolari, dar nu a vândut apartamentul și nici nu a reziliat contractul de închiriere a laboratorului. Macaulay s-a ocupat de asta câteva zile mai târziu. Wynant a fost suprimat acasă la Macaulay, în Scarsdale, în noaptea zilei de 3 spre 4, pentru că, în dimineața zilei de 4, Macaulay și-a concediat bucătăreasa cu cincisprezece zile de preaviz plătit cu un pretext vag, fără s-o lase să intre în casă.

– Cum ai aflat asta? Vreau detalii!

– Cu vechile metode. După ce l-am arestat, ne-am dus la el la birou și acasă, unde i-am interogat pe toți. Știi tu: „Unde ați fost în noaptea de 6 iunie 19...” etc., iar bucătăreasa actuală, angajată pe 8 octombrie, ne-a pus pe pista cea bună. Am mai descoperit o masă pe care erau pete de sânge. Sperăm să fie sânge uman: experții se bazează pe asta.

(De fapt, s-a constatat că era sânge de vită.)

– Deci, nu sunteți siguri...

– Nu mă mai bate la cap! Ba da, suntem siguri! Este singura explicație posibilă. Wynant a observat că Macaulay și Julia îl furau. În plus, s-a gândit, pe bună dreptate sau nu, că erau amănți, și știi cât de gelos era, iar când Macaulay s-a văzut descoperit, l-a ucis pe bătrân. Nu spune că nu suntem siguri. Și uite-așa s-a trezit cu un cadavru, de care este foarte greu să scapi. Mai pot lua o înghițitură?

– Doar una! spuse Nora. Toate astea sunt doar teorie, nu-i așa?

– Spune-i cum vrei; nu contează.

– Parcă exista prezumția de nevinovăție.

– Asta e treaba juriului, nu a detectivului. Îl arestezi pe suspect, îl bagi la închisoare, ajunge pe prima pagină a ziarelor de scandal, procurorul pune la cale un cap de acuzare în timp ce noi căutăm indicii: oamenii care i-au văzut suspectului poza în ziar vin și vorbesc cu noi și gata. Tipul este numai bun pentru scaunul electric.

(Peste două zile, o femeie din Brooklyn a declarat că Macaulay închiriasse un apartament pe trei luni, sub numele George Foley.)

– Dar mi se pare cusută cu ață albă! exclamă Nora.

– Când crimele sunt comise prin metode științifice, trebuie să le rezolvi prin aceleași metode, spun eu, dar se întâmplă rar, și nu este cazul. Probabil, Macaulay a dezmembrat cadavrul și l-a dus la laborator, bucată cu bucată, într-o valiză. Asta trebuie să se fi întâmplat spre 6 octombrie, pentru că atunci i-a concediat pe cei doi tehnicieni, Prentice și Mc Naughton, și a închis laboratorul. A îngropat bucățile împreună cu hainele unei persoane corpolente, o centură cu inițialele D.W.Q., și un baston cu vârf de cauciuc, având grijă ca aceste accesorii să nu fie grav deteriorate de varul nestins. A reconstruit apoi pardoseala. Vor fi găsite, fără îndoială, locurile de unde au fost cumpărate hainele, bastonul și cimentul.

– Sper, spuse Nora cu îndoială în glas.

– Pe de altă parte, reînnoind contractul de chirie pentru

laborator, sub pretextul că Wynant ar putea să se întoarcă oricând, a demonstrat că era convins că nu va fi descoperit cadavrul și, chiar și așa, s-ar găsi doar rămășițele lui D.W.Q., cadavrul ar fi de nerecunoscut, și Wynant ar fi din nou acuzat, ceea ce ar fi justificat faptul că nu vrea să se arate. Apoi, Macaulay a făcut rost de o procură nelimitată și, cu ajutorul Juliei, procedează la transferul banilor. Acum, vorbesc teoretic. Juliei i se face frică, iar Macaulay nu mai are încredere în ea. Macaulay pune la cale ruptura relației ei cu Morelli pentru a justifica gelozia lui Wynant. Pe de altă parte, se teme că fata ar putea să-i spună totul lui Shep sau, mai târziu, lui Face Peppler când va ieși din închisoare. În acest moment, își fac apariția Mimi și copiii care-l caută pe Wynant. Macaulay crede că eu îi ajut în căutări. Decide s-o lichideze pe Julia. Mă urmărești?

– Da, dar...

– Situația se înrăutățește pentru el. Când vine aici, să ia masa cu noi, în acea zi, se oprește pe drum și sună la birou, dându-se drept Wynant. Pune la cale o întâlnire la *Plaza* ca să anunțe prezența lui Wynant la New York. Se duce la *Plaza*, întreabă personalul dacă nu l-au văzut, ca să confere credibilitate poveștii. Sună la birou, apoi la Julia, care-l avertizează că va primi vizita lui Mimi. Decide să ajungă înaintea lui Mimi și-o ucide pe Julia, dar nu știe să tragă, fapt pe care l-am constatat în timpul războiului. Probabil că primul glonț a ratat ținta, distrugând telefonul, și a golit tot încărcătorul. A aruncat apoi pe jos lăntșorul și briceagul – ceea ce dovedește premeditarea – apoi se duce la Hermann ca să-și pună la punct alibiul. Dar n-a prevăzut două lucruri: *primo*: că Nunheim l-a văzut părăsind apartamentul și a auzit probabil împușcăturile; *secundo*, că Mimi, care are șantajul în sânge, va ascunde lăntșorul ca să se folosească de el împotriva fostului ei soț. A plecat, așadar, spre Philadelphia, de unde mi-a trimis telegrama și celelalte scrisori pe care le-a adresat lui însuși și

mătușei Alice, sperând că Mimi, supărată că este bănuită, va preda lăntșorul polițiștilor. Macaulay știa cine era Jorgensen: am găsit rapoartele detectivilor francezi în biroul lui. A pretins că a cerut deschiderea anchetei în acest sens la cererea lui Wynant. Apoi, s-a năliniștit când a văzut că nici eu nu cred în vinovăția lui Wynant.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– De ce ar fi amenințat-o Wynant pe Mimi care îl apăra ascunzând dovada care-l incrimina? Asta m-a dus la concluzia că lăntșorul fusese pus acolo ca să inducă poliția în eroare. M-am gândit că Mimi pusese asta la cale. Macaulay era năliniștit și în privința lui Morelli. Nu voia să fie suspectat cineva care, ca să se justifice, putea pune poliția pe pista cea bună. Suspectarea lui Wynant era singurul mijloc ca acesta să fie considerat că mai trăiește. Pe de altă parte, de ce i-ar fi ucis Macaulay pe ceilalți doi, dacă nu-l asasinase și pe Wynant? Întreaga poveste se axează pe ideea morții lui Wynant.

– Doar nu vrei să spui că ai descoperit toate astea încă de la început? întrebă Nora, privind-mă amenințător.

– Nu, draga mea, deși mi-e rușine că nu m-am gândit la asta de la început. Dar, când Guild a anunțat că a fost descoperit un cadavru în magazie, puteau să jure chiar medicii că este vorba despre o femeie, eu tot aș fi susținut că este vorba de Wynant. Nu încăpea nici o îndoială.

– Cred că te-ai amestit, spuse Nora. Probabil de aceea ești atât de vorbăreț.

– Îl îngrijora și Nunheim, am continuat eu. Îl vânduse pe Morelli ca să rămână în termeni buni cu poliția, apoi s-a dus să-l caute pe Macaulay. Aici, inventez din nou. Îți amintești de tipul care m-a chemat la telefon, care pretindea că se numește Albert Norman și care a închis brusc? Cred că Nunheim s-a dus la Macaulay ca să-l șantajeze, dar Macaulay a vrut să blufeze. Atunci, Nunheim m-a sunat ca să-l denunțe, și Macaulay l-a obligat să închidă. Dar, după vizita noastră, a

mea și a lui Guild, Nunheim trebuie să-l fi sunat pe Macaulay după ce a șters-o, cerându-i o sumă uriașă ca să dispară. Centralista de la biroul lui Macaulay a notat convorbirea din acea după-amiază cu un anume Albert Norman. Nu strâmba din nas referitor la... ipotezele mele. Macaulay a ieșit imediat după ce a închis telefonul și l-a ucis pe Nunheim care venise în locul stabilit dinainte.

– Este posibil! spuse Nora.

– „Posibil“ este un cuvânt care trebuie folosit des în afacerea asta. Scrisoarea lui Gilbert era menită să demonstreze că Wynant avea o cheie de la apartamentul Juliei. Trimițându-l acolo pe băiat, a urmărit să-l dea pe mâna poliției împreună cu scrisoarea și cheia. În cele din urmă, Mimi vorbește de existența lăntșorului și a briceagului, dar ea îl face pe Guild să mă bănuiască pe mine, și Macaulay este din nou contrariat. Cred că, atunci când a venit de dimineață la noi, plănuise să mă atragă și pe mine în Scarsdale ca să adauge și numele meu pe lista victimelor lui Wynant. S-a răzgândit oare în ultima clipă? A devenit bănuitor când am spus să anunțăm poliția? Fapt este că minciuna lui Gilbert, care a pretins că l-a văzut pe tatăl lui, i-a sugerat o idee: dacă reușea să găsească pe cineva care să afirme că-l văzuse pe Wynant în viață, atunci totul avea să fie în ordine. Așadar, s-a dus la Mimi în acea după-amiază, coborând din lift cu două etaje mai sus, și a coborât apoi pe scară pentru ca liftierul să nu-și poată aminti că-l lăsase la acel etaj. I-a spus lui Mimi că Wynant era vinovat, dar că poliția nu va putea să-i demonstreze vinovăția. Însă el, Macaulay, avea la dispoziție întreaga avere a lui Clyde. Lui îi era greu să și-o însușească, dar ea îi putea servi drept intermediar dacă consimțea să împartă totul pe jumătate cu el. I-a dat titlurile și cecul, dar Mimi a susținut că i le-a dat Wynant care a vizitat-o la hotel. Probabil că Macaulay a insistat remarcând că Wynant nu avea cum să dezmintă spusele ei și că Mimi și copiii erau singurii

care puteau reclama averea lui Wynant. Când este vorba de bani, Mimi își pierde total mințile, de aceea s-a conformat. Macaulay făcuse rost, în sfârșit, de un aliat care să spună că-l văzuse în viață pe Wynant. O avertizează pe complicea sa că toată lumea va crede că a fost plătită de fostul soț ca să-i facă un serviciu, dar că nimeni n-o va putea dovedi.

– Așadar, povestea cu instrucțiunile pe care Wynant i le-ar fi oferit lui ca să-i dea lui Mimi bani în limita raționalului a fost doar o minciună?

– Este posibil. Era doar un mijloc să pregătească terenul.

– Și crezi că acum l-au prins?

– Da, într-un sens.

– Sunt multe dovezi împotriva lui, dar nu prea sunt clare.

– Este de ajuns ca să fie trimis la scaunul electric, am asigurat-o eu, adică esențialul. Bineînțeles, ar fi interesant să fie găsite revolverul și mașina de scris care a servit la dactilografierea scrisorilor semnate Wynant.

(Le-am găsit ulterior în apartamentul închiriat în Brooklyn pe numele de George Foley.)

– Cum vrei, spuse Nora, dar mi-am închipuit că detectivii strâng mai întâi toate probele...

– Și apoi se miră că suspectul a fugit la antipozi sau în vreo țară în care nici nu s-a auzit de extrădare.

– Bine, bine! spuse ea, râzând. Mai vrei să plecăm mâine spre San Francisco?

– Nu, decât dacă vrei tu. Să mai rămânem puțin aici. Din cauza poveștii ăsteia, am cam rămas în urmă cu băutura...

– Bine. Dar ce se va întâmpla cu Mimi, Gilbert și Dorothy?

– Nimic. Vor continua să fie Mimi, Gilbert și Dorothy, după cum noi vom fi tot Nora și Nick, iar soții Quinn vor rămâne tot soții Quinn. O crimă nu este fatală decât pentru o persoană, victima și, uneori, pentru asasin!

– Așa cred și eu, spuse Nora...

LUCMAN

ISBN 973-8465-36-2

Dashiell **HAMMETT** (1894 -1961)